ALEXANDRU

LAMBA

sub
steaua
infraroşie

TRITONIC
SCI-FI

SUB STEAUA INFRAROȘIE

Alexandru Lamba
Sub steaua infraroşie

Copyright © Alexandru Lamba
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAMBA, ALEXANDRU
Sub steaua infraroşie / Alexandru Lamba
Tritonic, 2016
ISBN: 978-606-749-124-1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: MIHAI MARTINESCU
Editor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: DAN MUŞA •
Comanda nr. 172 / martie 2016
Bun de tipar: martie 2016
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Alexandru Lamba

SUB STEAUA INFRAROȘIE

TRITONIC SCI-FI

Alexandru Lamba s-a născut în 1980, la Brașov. A absolvit facultatea de Inginerie Electrică și Știința Calculatoarelor din cadrul Universității Transilvania Brașov.

Locuiește în Brașov și lucrează în domeniul IT.

A debutat în paginile Gazetei SF în iunie 2013, publicând apoi mai multe povestiri în *Nautilus, Ficțiuni, Fantastica, Helion, EgoPhobia, Gazeta SF, Argos, Galileo, CPSF.*

Este prezent în antologia *Argos Doi* (MediaTech & Texarom, 2015) și în *Almanahul Anticipația 2016* (Nemira, 2015).

De la începutul lui 2015 este redactor-șef al revistei *Gazeta SF.*

Cuprins

Prolog 7
O minge de rugby 11
Un copil special 27
Frumoasa din pădurea adormită și vârsta de aur a omenirii 33
Anii cei mai frumoși 43
În același timp 49
Zile fericite 57
Valuri 61
O idilă fără greutate 69
Invazia 75
În iad 87
Mesajul 91
Noi doi schimbăm lumea 99
Afară 103
Steaua infraroșie 111
În vid 115
Ultimele zile împreună 123
Pentru tine 127
Hăuri 135
Înăuntru 141
De dragul meu 149
Ochiul diavolului 155
Epilog 167

Prolog

Val, val, val... al treilea e puțin mai mare, mereu al treilea. Își lasă spuma aproape de picioarele mele, apoi se retrage. Trece un pescăruș, de la vest spre est, o dată la zece minute. Doar unul. Totdeauna de la vest la est, tot timpul țipă când ajunge deasupra mea. Mai mult n-am putut construi. Și-ar trebui să mă bucur și pentru atât. Poate aș fi reușit să încropesc ceva mai mult, dar ar fi trebuit să sacrific pasagerii. Așa le spun. Am micul meu ponton, digul de beton cu pantă moale, coliba, șezlongul și cei doi palmieri. După ce-am făcut, poate-aș fi meritat un exil chiar și mai sever.

Stau pe jos. Ea stă pe șezlong, lângă mine. Zâmbește. Sau mi se pare? Poate într-o zi va deschide și ochii. Poate-mi va spune ceva. Ce-mi va spune oare? Va fi mai fericită? Mai bine o las să doarmă. Mai bine-mi spun că pot oricând să o trezesc, dar o las să doarmă. Să viseze, să zâmbească în somn. Ce-ar face dacă s-ar trezi? Ce ar face cu pasagerii? Cine știe ce-a aflat cât a stat dincolo, singură cu ei, și i-a cercetat?

Aș putea să ies de aici. Dar aș nimeri într-o închisoare și mai rea. Nu pentru că ar fi mai strâmtă, deși este, ci pentru că nu-mi poate ascunde indicatoarele. Acolo nu există speranță. De fapt, nici aici. Dar aici mi-o pot imagina. Îmi pot imagina că l-am bătut pe nenorocitul de zero virgulă opt c, că n-am să fiu prizonier o sută șaizeci și cinci de ani. O sută șaizeci și cinci de ani! Aici...

Astăzi mă apuc să-ți scriu. Atât spațiu am. La nevoie, pot sacrifica și unul dintre palmieri să-mi mai eliberez. M-am gândit mult la asta, m-am tot întrebat de ce s-o fac. De ce să scriu, când nu știu, când nu cred, când nici nu îndrăznesc să sper că cineva va citi vreodată acele cuvinte? Când nu cred că va mai exista vreodată cineva care să afle de mine?

Nu sunt sigur. Poate pentru că am nevoie de o confesiune. Poate pentru că simt deja mâna rece a nebuniei strângându-mă ușor de umăr și știu că, deși atunci când întorc capul încă nu mi se arată, o va face în curând... zâmbind amabil. Și ar fi bine să-mi spun până atunci povestea. Cât încă mințile nu m-au părăsit de tot, cât încă mai știu cine sunt și cine-am fost. Poate pentru că ceva din mine refuză să se lase absorbit în beznă fără a încerca, fie și în acest fel disperat, să strige după ajutor. Poate pentru că mă simt dator umanității și vreau ca măcar atunci, după sute... poate mii sau zeci de mii de ani, sau câți vor fi, să-și primească răspunsurile pe care eu i le-am refuzat. Și chiar ceva în plus. Sau poate din toate câte puțin. Nu prea contează, important e că, deși răvașele purtate în sticle peste oceane, în epoca corăbiilor cu pânze, aveau mai mari sorți de izbândă decât al meu, totuși îl scriu.

Și, poate mult mai important de atât, ți-l scriu ție, Emily, marea mea dragoste, cealaltă jumătate a iubirii care m-a făcut pe mine să trec prin toate câte-au fost și pe care le voi scrie

mai jos. Știu că și tu ai trecut prin multe. Știu că și tu ți-ai fi dorit să-mi poți spune. Dar n-ai făcut-o. Deși nu te-a oprit nimeni, n-ai putut. Ai crezut că n-aveam cum să înțeleg? Să-ți fi fost atât de rău? Să-ți fi fost prea bine? Ai vrut să mă protejezi? Orice ar fi fost, ți-am acceptat decizia.

Eu îți scriu acum, dar sper, sper din toată inima, ca acest mesaj să te găsească – dacă va ajunge cumva, vreodată, în apropierea ta – moartă. Nu mi-e rușine să o spun, nu mă simt vinovat pentru acest gând. Nu e deloc morbid, dimpotrivă, este cea mai altruistă dorință a mea. Am eu altele pentru care să mă simt vinovat față de tine, deși, crede-mă, tot pentru tine le-am făcut. Le știi tu prea bine. Îți sună a cinism? Aș vrea să mai fiu capabil de așa ceva.

Nu știu cât timp a trecut de când am vorbit noi ultima oară. Poate câteva zile, poate câteva luni. Și nu știu cât va mai trece până când mica șansă a acestor cuvinte de a ajunge în preajma ta va fi sosit. Știu doar că va fi trecut mult mai mult de o viață normală de om, iar eu sper ca tu de asta să fi avut, în sfârșit, parte, chiar dacă mie mi-a fost interzisă. Adică să ai parte de ea chiar acum, când eu încă scriu... Există un acum care să ne cuprindă pe amândoi? Nu prea știu, am obosit să tot urmăresc timpul. Mă înțelegi?

Ar fi mai bine să încep.

Dar nu știu de unde. De la despărțirea noastră, cea cu jurăminte nebunești și promisiuni încălcate? De la ziua în care ne-am întâlnit, doi tineri frumoși și idealiști, și ne-am îndrăgostit? De la vorbele din care am dedus că eu însumi eram un copil special? Toate astea sunt începuturi...

O minge de rugby

Dar voi alege momentul în care am simțit prima dată frânarea. Încă nu am aflat de ce a pornit procesul cu întârziere. Van Dargo nu avea absolut nimic de făcut, ca să zici că ar fi fost reținut, totuși a dat comanda în ultimul moment posibil în care procedura se considera încă sigură. A trebuit deci să accentueze panta arccotangentei după care scădea viteza navei, făcându-mă să o simt încă de la începutul pe care-l sperasem foarte lin. Cred că a vrut să piardă cât mai puțin timp, de-aia a comprimat descreșterea vitezei cât a putut de mult.

Trupul mi-a devenit parcă mai greu, mediul a început să se opună mișcărilor mele. Deocamdată ușor, însă bănuiam că atunci când vom fi ajuns la zona de pantă maximă aveam să mă simt ca mișcându-mă sub apă, în costum de plumb.

Eram în parc, în drum spre sala de ședințe, când a intrat în scenă variația și, instinctiv, m-am uitat spre cer, spre zona care indica viteza. A cincea zecimală din fracția lui c – care începea cu zero virgulă patru de nouă – prinsese a se da încet,

descrescător, peste cap. Nu mai era mult. Ne apropiaserăm suficient, primele imagini trebuiau să fi sosit deja.

Am iuțit pasul. Deși puteam oricând să mă teleportez pur și simplu, preferam să merg pe jos, de câte ori se putea. Și încă se putea. Știi tu, m-am considerat mereu un tip mai sportiv, oricât de stupid ar părea un asemenea argument acolo unde eram eu. Între locuința mea și sala în care ne țineam ședințele, sau oricare alt punct de interes, nu era decât parcul. Așa convenisem să ne amenajăm spațiul comun, într-un parc cu gazon înflorat, arbori feluriți, bănci și fântâni arteziene la tot pasul și alei unduitoare pe care, cum aveam toți acces la ele, nu te puteai bizui niciodată să te ducă în același loc în care o făcuseră cu o zi înainte. Dar asta nu numai că nu mă deranja, ci dimpotrivă. Devenise joaca noastră. În lunile de când împărțeam cătunul cu cinci suflete care nu mă înghițeau, ajunsesem chiar bun la ea. Le și recunoșteam tiparele colegilor, știam cine dăduse iama ultimul. Acum, de exemplu, se prezentau pavate cu bolovani rotunzi de râu, drepte și înguste, fără borduri. Îl bănuiam pe Van Dargo. Eu le lăsasem ieri asfaltate. Dar, cum aveam oricând la îndemână mersul direct prin iarbă, pe direcții cunoscute, sau chiar teleportarea, rezolvatul labirinturilor era o chestie plăcută. Mai ales că, odată cu fiecare nouă configurație, apăreau și fețe noi. Uneori copii cu părinții lor, alteori bătrânei, doi câte doi, și, din când în când, super-modele făcând jogging, în costume mulate.

Dar îmi făceau ei mie și altele, mai enervante.

– Domnule Erig, m-au luat în primire doi străjeri în armuri, încrucișându-și halebardele și vorbind sincron când am dat să intru în sala de ședințe. Trebuie să vă informăm că accesul în această secțiune este condiționat de un anumit cod vestimentar.

M-am dat un pas în spate. Van Dargo reconstruise și clădirea asta. O transformase într-un turn rotund, cu creneluri, de parcă încercase să copieze respectiva piesă de șah. Chestia asta m-a făcut să zâmbesc.

– Și care-ar fi acela?

Am intrat costumat în bufon, cu ciucurii de la papuci și de la pălărie zornăindu-mi la fiecare pas, și m-am îndreptat spre cel mai prăpădit scăunel, care-mi revenea. Cum îți spuneam, îmi făceau ei și altele. Ilustrul nostru conducător decorase interiorul cu pereți de piatră, torțe, steaguri cu dragoni și grifoni, tot felul de arme și scuturi, ferestre cu vitralii și alte brizbizuri, iar masa o făcuse rotundă, din lemn, cu un glob de cristal la mijloc. Bineînțeles, el stătea pe-un tron, purtând zale, mantie purpurie și coroană. Ceilalți erau și ei acolo, care mai de care mai fistichiu și pseudo-medieval înțolit, șezând pe jilțuri cu speteze înalte, sculptate cu bazaconii. Ne aranjase pe toți: Sonyei îi croise o rochie roșie cu paiete care, pe trupul ei musculos, arăta aproape la fel de suspect ca ținuta de piele, cu mânuși și cizme înalte, pe micuța și scheletica Ivana. Melisei îi ascunsese formele sub o robă lungă, neagră, plină de petice, în ton cu pălăria ascuțită și cu boruri largi, iar lui Radovan îi trântise o armură care, deși-i lăsa la vedere brațele și jumătate din piept, numai comodă nu părea. M-au urmărit toți cu privirea prin penumbra camerei până m-am așezat și eu. Abia de-mi ajungea nasul deasupra mesei. Au râs pe-nfundate, iar eu mi-am intrat în rol și mi-am scuturat capul, făcând clopoțeii să zornăie.

– Bun, acum că suntem toți, a început Van Dargo, plimbându-și ochii de la unul la altul, doar-doar o prinde pe careva că se uită pe pereți și-i admiră opera, priviți minunea!

Bine că avusese timp să se joace de-a designerul vestimentar și de interioare! Tare-i mai plăcea chestia asta. Mai mult

decât să ne informeze asupra deciziilor pe care le lua și care ne afectau direct pe toți, în orice caz. Dar n-aveam voie să ne plângem, pentru că răspunderea cea mare apăsa pe umerii lui, nu ai noștri. Trebuia să fim mulțumiți că ne băga în seamă măcar cu mascarade din astea.

Dar să revin:

Globul s-a luminat, iar deasupra lui a apărut o formă ca de minge de rugby. Ei, poftim! Și noi care ne așteptasem la o sferă... Inadmisibil! Nu i-a plăcut nici lui. Cu gesturi scurte din degete, Van Dargo a cerut o nouă analiză. Însă, după câteva clipe, imaginea care plutea deasupra globului de cristal a tremurat, s-a disipat într-un milion de puncte, apoi s-a recompus, petic cu petic, în exact aceeași formă. Să fi fost parametrii de vină? Măritul rege și-a întins sceptrul și pe peretele din spatele lui au prins a se derula cifre luminoase, într-un joc din care eu înțelegeam prea puțin. Să fi greșit computerul, să fi supracompensat efectul aplatizării relativiste? Vedeam că a cincea zecimală din viteza luminii ajunsese la cinci, după patru de nouă, bineînțeles, și decelera-ram lin, deci nu putea fi de la variația instantanee a vitezei, raportul delta v supra c fiind infim, alungirea corpului dată de o asemenea eroare n-ar fi fost vizibilă cu ochiul liber. Să se înșele senzorii optici?

– Las-o, băi, că-i bună! a tunat în sfârșit Radovan de lângă mine.

Uriașul în armură își întinsese picioarele și-și împreunase mâinile la ceafă, luând poziția care știam că însemna o satisfacție atât de mare, încât, dacă jilțul său ar fi fost unul autentic, spătarul ar fi cedat.

– Ei? a rostit Van Dargo întrebarea de pe buzele tuturor.

– Da, băi, e bine! Se pupă cu graficele din infraroșu.

Și, imediat, dirijate de degetele sale încărcate de fier, sub proiecția suprafeței au început să se succeadă hărți de pete pătrate, în nuanțe de gri. Grosiere, cu pixeli mari, dar cu granularități care totuși evidențiau grupuri centrale albe, oarecum excentrice, înconjurate de fâșii tot mai largi, în de-grade. Și ele erau alungite. Am privit cu toții timp de câteva momente cum degetele lui Radovan se căzneau să suprapună mingea de rugby a lui Van Dargo peste una dintre capturile lui, dar trebuie să recunosc că n-am fost prea impresionat. Judecând după boturi, nici fetele n-au fost. Pătrățelele aduceau într-adevăr cu ceva oval, dar nu respectau vreun tipar, deoarece amplitudinea și orientarea deformației era cam în ce direcție bătea vântul, incoerentă de la o imagine la alta. A făcut stop-cadru pe una în care albul era concentrat doar într-un punct, puțin deplasat spre dreapta-jos.

– Astea sunt prăpăditele de semnale pe care le-am citit de pe Pământ, a continuat, de la care ni s-a tras nouă delegația.

– Și astea două chestii...

– Păi, fii atent ce tipar clar formează! Lasă computerul în pace, că nu moșmondește aiurea.

Ne-a privit așteptând întrebări. Ne-am abținut. Jocul de-a profesorul și elevii tâmpiți îi plăcea numai lui. Ivana deja nu mai era atentă, își desenase un pătrățel pe masă și bătea cu degetele încoace și-ncolo. Cred că-și conducea un miriapod, cum făcea mai tot timpul.

– Un elipsoid care se rotește, a spus în cele din urmă și a programat cu o mișcare circulară a degetului o succesiune continuă și repetată a imaginilor în infraroșu de pe Pământ.

Da, era așa ceva... dacă chiar voiai să vezi. La fel de bine cum puteai să vezi o simplă aberație dată de condițiile variabile din diferitele zilele de observație sau de cine știe câți alți

factori perturbatori. Că doar corpul fusese studiat câteva luni înainte să se sacrifice o navă de cercetare, cu echipaj cu tot, ca să-l viziteze și să aducă vești peste generații și generații.

– Și doar n-aveam deformare relativistă pe Pământ!

– Tu chiar crezi că petele astea sunt... ăăă... relevante?

– Sunt chiar foarte relevante! Le-am comparat cu ce-a detectat nava în timpul călătoriei și secvența se verifică.

Am pufnit, făcând clopoțeii să sune. Chiar și eu știam că detectorul de radiație infraroșie era o glumă la distanțe de peste un an-lumină, ca să nu mai vorbim de viteza navei, care deplasa spectrul spre albastru prin efect Doppler. Niciun savant întreg la cap nu punea bază pe așa ceva. Dar Radovan era departe de a fi întreg. Era un nenorocit de geniu. Dacă cineva putea să descifreze ceva din ce mâzgălea detectorul acela, el era omul.

– Perioada de rotație, a plusat trecându-și degetele prin părul cărunt, e de vreo patru sute optzeci de zile. Plus-minus zece la sută.

– Păi, dacă-i așa, m-am aruncat și eu în vorbă, de ce n-o văd cum se rotește acum?

Imaginea holografică de deasupra globului de cristal se reîmprospăta o dată la cinci secunde, iar noi o priveam de câteva minute bune. Dacă perioada ei proprie de rotație era de ordinul sutelor de zile, asta ar fi însemnat că noi, cu factorul de vreo o sută pe care-l mai aveam, în cele aproape zece minute de când o priveam, ar fi trebuit să observăm ceva.

– Pentru că ești miop?

Prea o spusese convins ca să nu-l luăm în serios. Capetele noastre s-au rotit către glob, iar după două sau trei cicluri de câte cinci secunde, au revenit, ca-n tribună la un meci de tenis în imponderabilitate, la Radovan.

– Și-atunci? a concluzionat Van Dargo.

– Și-atunci ce?

– Și-atunci, cine programează spălătorul de vase diseară? La naiba, Radovan, e sau nu e sferă Dyson[1]?

Ivana a râs un pic, apoi și-a văzut mai departe de treaba ei.

– Păi, sferă vezi bine că nu e. Dar „Dyson", n-am nicio îndoială. Chiar de tip doi[2].

*

În fața unui entuziasm atât de mare, biata rațiune nu avea cum să învingă. O chestie știută. Și, să fiu al naibii de nu eram toți entuziasmați! Inclusiv eu. Nu numai că existența unei structuri pe care Freeman Dyson o imaginase drept sferică era confirmată aproape cu certitudine, drept pentru care și civilizația inteligentă de ordin secund[3] era chiar după colț, așteptând să fie contactată, dar intuiam chiar o parte din logica sferei. Și nu era deloc așa cum ne-o închipuisem.

Când Dyson postulase asemenea structuri, scopul pe care li-l atribuise fusese acela de a capta toată energia stelei în folosul civilizației constructoare. Străvechiul scriitor și fizician bănuise că cel mai la îndemână mod de a face asta ar fi fost să înconjoare astrul cu o suprafață închisă, dintr-un material fotovoltaic. Îți amintești discuțiile, nu-i așa? Această abordare, deși de bun simț, lăsa însă în aer – în vid, de fapt – problema transferului de energie de la suprafața acumulatoare la

---

[1] O sferă Dyson este o megastructură ipotetică inițial descrisă de fizicianul Freeman Dyson. O astfel de sferă ar putea fi un sistem de sateliți solari care să înconjoare complet o stea și care să capteze aproximativ toată producția sa de energie.

[2] O sferă Dyson formată dintr-o suprafață continuă.

[3] O civilizație capabilă să capteze întreaga energie produsă de steaua sistemului ei solar.

planeta consumatoare. Însă ceea ce vedeam noi, dacă era să-l credem pe Radovan – și până acum nu-l prinsese nimeni în ofsaid –, era o soluție mult mai simplă și mai practică, deși înspăimântătoare pentru mine.

Construind un elipsoid cu steaua într-unul dintre focare și cu planeta în celălalt, energia stelei s-ar fi transferat cuminte, dirijată de legea unghiului de reflecție egal cu cel de incidență, de la stea la planetă, sub formă de radiație luminoasă, punându-se apoi la dispoziția civilizației exact acolo unde aceasta avea nevoie de ea. Unde mai pui că, în locul unor panouri fotovoltaice – sau foto-orice-altceva-ice, nu făceam presupuneri legate de nivelul tehnologic al speciei creatoare – simple suprafețe-oglindă erau suficiente. Asta ne dădea ceva indicații și despre pragmatismul lor. Iar Radovan, ca astrofizician, era convins că la asta servea elipsoidul. Și ne-a convins și pe noi, refăcând un calcul foarte simplu, care a arătat clar cum ditamai măgăoaia se rotea în jurul unui focar, exact cu viteza unghiulară pe care ar fi trebuit s-o aibă o planetă ca să se mențină pe o orbită constantă, dacă s-ar fi aflat în celălalt focar. Și acum nu se mai baza pe imagini pixelizate, obținute la zeci de zile una de alta și de la două sute de ani-lumină.

Toate acestea fiind spuse, nu m-am mirat când Van Dargo m-a pus să te contactez. O chestie fără sorți de izbândă, căci tu încă erai... mă rog, nu te trezișeși în acel moment, dar pe care tot trebuia să o încerc. Ordinul de la superiorul direct, știi și tu, cântărește mai mult decât orice. Așa că n-am protestat. Am schimbat o privire complice cu Radovan, uriașul a ridicat din umeri, apoi m-am pus în mișcare. Fetele m-au privit lung. Probabil speraseră că voi încerca legătura chiar acolo. Să-și pună pofta-n cui! Am făcut stânga-mprejur și-am ieșit din turn în sunet de clopoței.

De cum m-am văzut afară, mi-am schimbat, cu o rotire energică de braț, hainele. Nu le purtam țăcăniților ălora pică pentru toate șotiile, dar nici nu-mi făceau plăcere. În definitiv, cu ce eram eu de vină că mă născusem special? Așa e, nu făcusem nimic pentru a merita să fac parte din expediție, îmi primisem locul pentru abilitățile mele native, nu pentru ceea ce realizasem. Dar fără mine n-ar fi fost nicio expediție. De acolo mi se și trăgea toată invidia. De-acolo și de la faptul că eu nu-i pierdusem pe toți ai mei, că eu încă aveam pe cineva drag acasă. Pe cineva foarte drag. Pe cea mai dragă ființă din univers. Ei, în schimb, nu mai aveau pe nimeni. Doar unii pe alții, dacă asta le-ar fi fost vreo consolare.

Am țopăit de pe-o potecă pe alta, indiferent la jocul lor, grăbindu-mă spre chilia mea de transmisionist. Din când în când, mai aruncam un ochi pe cer, parcă să mă asigur că avusesem dreptate, că momentul nu era potrivit, că n-aveam cum să reușesc. Și de-abia când m-am strecurat printre cele două tufe de tuia în grota care ascundea intrarea în încăperea aceea mi-am dat seama că mă temeam. La fel de mult cât îmi și doream să te întâlnesc. Nu mă temeam că n-am să te găsesc, ci că n-ai să mai fi așa cum te știam.

Sub amprenta palmei mele ușa a glisat și luminile s-au aprins înăuntru. Ca un déjà-vu, eșecul iminent mi-a trecut prin fața ochilor. Aveam să creez un precedent periculos pentru starea mea de spirit prin încercarea aceasta predestinată. Vezi tu, eu nu eram ca tine. Cred că știi. N-am fost niciodată. În mine zăcuseră mereu îndoieli, iar anul care trecuse mi le hrănise. Mi le îndopase chiar. Poate ar fi fost mai bine să nu o fac. Încăperea era fieful meu, și numai al meu. Nimeni nu putea intra în ea dacă nu-i dădeam eu voie. Deci nu s-ar fi aflat niciodată.

Am suspinat când decorul familiar al acestei încăperi mi-a adus în minte clipele frumoase de acasă, de dimineţile împreună cu tine, pe Pământ. Le mai ţii minte? Le-am retrăit într-o clipă. Măsuţa noastră de lângă fereastra care dădea spre ocean era acolo, cu cafelele şi cu pâinicile calde aşteptându-ne. Perdelele fluturau uşor, jucându-se cu raze de lumină pe fierul negru. Mi-am aruncat o privire împrejur: câteva cupluri privindu-se galeş în ochi, un bărbos lucrând ceva la un dispozitiv mobil, câteva mese goale. Cafeneaua arăta exact aşa cum o lăsasem înainte de plecare. Gentuţa ta rămăsese şi ea sub fereastră. Ah, acelea erau zile fericite!

M-am aşezat la locul meu, să scotocesc înăuntru. Stafia mâinii tale alergând şi alegând capturile video cu noi şi aşezându-le pe fiecare în ordine mi-a jucat prin faţa ochilor în vreme ce fotografiile dinamice au dat năvală pe masă. Printre ele şi o oglinjoară. Altceva nu a ieşit din geanta răsturnată. O pregătiseşi... cu ceva mai bine de un an în urmă. Sau acum două sute douăzeci de ani. Sau ieri. Nu-i aşa? Atunci atinseseşi fiecare din lucruşoarele alea. Nu le mai văzusem şi emoţia descoperirii mi te-a adus aproape. Ar fi trebuit să o păstrez pentru momentul în care chiar aveam şanse să ne întâlnim.

Dar ordinul era ordin.

Am lăsat oglinjoara. De ea aş fi avut nevoie mai târziu. Mi-am adunat toată puterea de concentrare de care eram în stare şi te-am vizualizat pe scaunul din faţa mea, aşa cum apăreai într-una din poze. Şi ţi-am transmis:

– Emily, draga mea, eşti?

Scaunul tău a rămas gol. Am ascultat, dar nu mi-a răspuns decât şuşoteala din jur.

Tu nu erai acolo. Nici n-aveai cum. Oare m-aş fi speriat dacă mi-ai fi răspuns?

Când am ieșit, câteva minute mai târziu, dintre tufe, eram așteptat. Fetele își aduseseră o canapea lățoasă și se tolăniseră ca pentru o poveste lungă. Ivana își vedea mai departe de roboțelul ei, cred, căci își agita mâinile prin aer de parcă ar fi încercat să dea bobârnace la muște, iar Van Dargo, încă în țoale de rege medieval, își căuta de joacă echilibrându-și paloșul pe-un deget. La o primă rotire de ochi, Radovan era lipsă la apel.

– Măi, voi nu mai aveți niciun pic de jenă? i-am luat la rost.

Ivana și-a focalizat privirea pe mine doar pentru o secundă, apoi a revenit la ale ei. În schimb, Van Dargo m-a pus imediat la punct:

– Nu când e vorba de treburi care ne privesc în mod direct pe toți. Sau ai uitat că mica ta romanță e în folosul comunității?

Am pufnit. Pe cât de scârbos putea să sune, șeful avea totuși dreptate. Idila mea, dragostea noastră adică, era în folosul comunității. În folosul umanității, mai bine spus.

– Van Dargo, ți-am zis că e prea devreme. Nu o vor reanima decât peste două săptămâni.

– Adică nu se trezește și ea un picuț mai devreme, să se aranjeze pentru prințul ei?

Ah, Sonya! S-ar fi putut să piardă ea ocazia? Era chiar și mai enervantă când se maimuțărea și făcea cioc de rață. Am făcut tot posibilul să nu-mi arăt indignarea, dar nu mi-a ieșit. Cred că i-aș fi tras una dacă n-ar fi fost ceilalți. Căci o suspectam pe planetoloagă de ceva pregătire în arte marțiale și nu puteam risca să mă fac de râs în public.

Comandantul cred că m-a simțit, că săbioiul i-a dispărut de pe deget în clipa următoare. Probabil ca să nu intrăm la

idei. Nu ne puteam răni cu adevărat, bineînțeles, dar chestiile alea dureau îngrozitor, chiar și aici. A provoca durere fără a vătăma putea părea acceptabil, nu? Poate chiar un fel de glumă d-aia ceva mai nesărată.

Într-o parte a cerului, cronograful Pământului trecea de la o zi la alta o dată la câteva zeci de minute, însă succesiunea lor devenea tot mai lentă.

– Bine, mai încercăm în vreo cinci-șase ore.

– Nava e în parametri, a raportat și Ivana, frânarea nu are efecte neprevăzute. Am făcut un tur complet.

N-o fi avut efecte neprevăzute, dar noi ne mișcam tot mai cu încetinitorul.

*

Pe Radovan l-am găsit în tavernă, ascuns într-un nor de fum. Ivana ajunsese și ea acolo, dar era aproape imposibil s-o vezi după făptura mătăhăloasă a astrofizicianului. Pufăiau împreună dintr-o narghilea, iar el scrijelea cu degetul tot felul de contururi pe tăblia mesei. Liniile prindeau strălucire imediat în urma unghiei lui și se rotunjeau sau îndreptau, înlăturând imperfecțiunile mâinii care le plăsmuise când aceasta bătea darabana sau pocnea din degete. Pe peretele din spate, un punct aluneca molcom pe graficul arccotangentei după care nava își reducea viteza. Ajunsese pe porțiunea în care panta se accentua de la un minut la altul. De-asta si noi ne miscam din ce în ce mai greoi. Lângă grafic, o schemă grosieră a navei năștea din convertoarele materie-energie asteroizi tot mai denși, pietroși, pe care apoi îi împrăștia în urma ei, care-ncotro. Trebuia să pierdem energie cinetică și trebuia s-o facem cât mai repede.

Când m-a văzut, mi-a făcut semn să mă apropii și-a început:

– Hai, băi, să-ți arăt ce-am meșterit!

M-am așezat de partea cealaltă a mesei și mi-am aruncat un ochi peste schițele lui, în timp ce el bolborosea, ba pentru noi – pentru mine, de fapt, căci Ivana era tot cu ale ei –, ba pentru computer, ba pentru sine. Și punea etichete pe grafice.

– ... și-o fac în zecimi de unități astronomice, ca să fie simplu. Deci: dacă raza orbitei Pământului e de o unitate, că așa e prin definiție, iar a lui Marte de vreo una și jumătate, astea sunt mărimile elipsoidului. Ca și când ai lua o gigantică roșie și – a scos limba și-a imitat gestul unul brutar care formează pâinici strivind aluatul înainte și-napoi pe tăblie – scrâști, scrâști! Înțelegi? Distanța dintre focare vine de aproaaape unu virgulă două unități astronomice, deci, dacă steaua din focarul „F1" e de clasa Soarelui nostru, planeta din focarul „F2" are condiții de climă apropiate cu ce avem pe Pământ. Adică ar fi în zona circumstelară habitabilă a unei stele de clasă GV. Bine, ar avea condițiile alea dacă nu ar fi chestia asta. Cu ea... numai dracu' poate știi ce-o fi acolo. Voi putea să estimez masa stelei în momentul în care ne vom opri și-i voi sonda gravitația. Dar sunt ferm convins că e aproximativ de aceeași masă cu Soarele, că perioada de rotație și distanța dintre focare, care ar fi atunci și distanța medie stea-planetă, îmi pică pe a treia lege a lui Kepler ca-n sistemul solar.

S-a oprit ca să respire și să-și verifice calculele. Deasupra narghilelei, elipsoidul Dyson plutea rotindu-se sacadat, aproape imperceptibil, ca minutarul unui ceas cu limbi. Ajunseserăm pe la zero virgulă trei de nouă treisprezece din c, iar decelerarea se accentua puternic. Calendarul Pământului ajunsese la luna în care tu ar fi trebuit să te trezești, dar viteza noastră nu era suficient de mică pentru o comunicație. O zi de-a ta era totuși doar o oră pentru mine.

Ca și când ar fi dezlipit o foaie de hârtie de pe masă, Radovan mi-a întins desenul.

– Gata, domnu', asta am putut face pentru tine. Totu-i pe-o singură imagine. Poți s-o transmiți?

Desenase elipsoidul la scară gradată în unități astronomice, cu o bucată din conturul lui Antares figurat punctat, ca referință. Parcă le văzusem și pe Betelgeuse și VY Canis Major pe-acolo, dar le șterse. Probabil considerase că erau totuși prea mari pentru a fi relevante. Notase lungimile axei mari și axei mici, cam două, respectiv unu virgulă șase unități astronomice, iar în focare așezase steaua și planeta, indicând tot punctat cam pe unde s-ar fi aflat Pământul și Marte, dacă s-ar fi decis să facă o vizită în acel sistem. Așadar, orbita planetei ăsteia era cu douăzeci de procente mai largă decât a Pământului. De acolo și perioada de revoluție de vreo patru sute optzeci de zile. Da, puteam să o trimit. Dar nu acum.

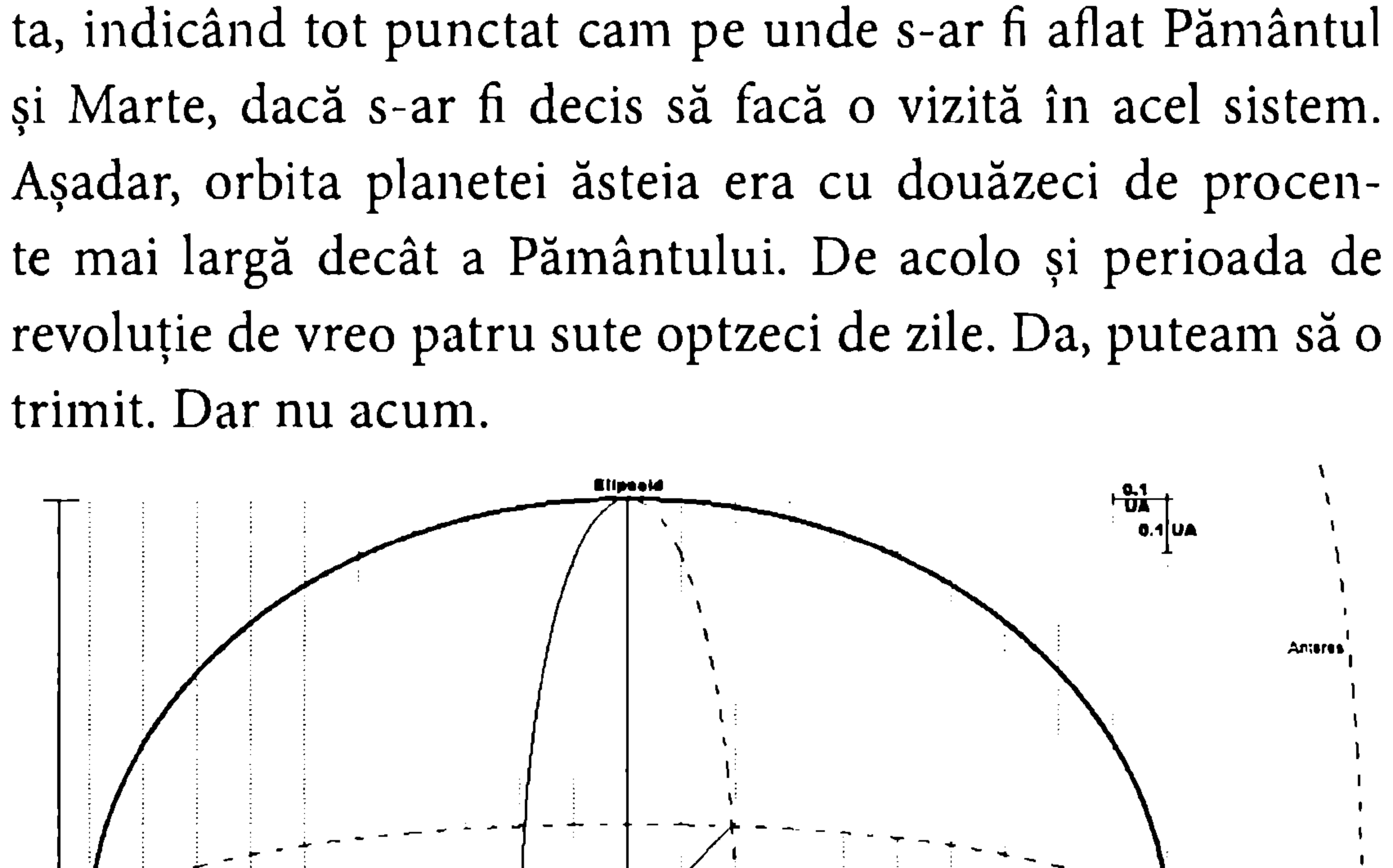

– Am nevoie de-o bere, i-am răspuns.

Pe masă, în fața mea, a răsărit o stacană din lemn, plină de spumă. Câteva momente am salivat la ea aplecându-mă într-o parte și-n cealaltă fără să găsesc ceva de care s-o apuc. Radovan mi-a sesizat ezitarea.

– O fi săptămâna medievală, nu știu…

Atunci am văzut că taverna căpătase și ea asemenea texturi. Aici decorul se schimba foarte des, deci nu prea-l băgam în seamă. Acum mesele erau jumătăți de trunchiuri de copac, tăiate pe lungime, băncile erau tot din lemn, cioplite cu barda, iar într-un colț apăruse un soi de șemineu rudimentar. Totuși, artizanul – pe care-l bănuiam a fi tot Van Dargo – se mulțumise să arunce câțiva bușteni acolo fără să-i și aprindă. Cei de pe la celelalte mese purtau haine peticite grosolan și opinci butucănoase. Cât de rar îi băgam în seamă! Nu prea le-am dat importanță nici acum. Nici ei nouă.

Parcă cineva spusese odată că actul de a bea nu e deplin decât dacă ții cupa – sau ce-o fi chestia din care bei – cu două mâini. Nu știu dacă avea neapărat dreptate, dar metoda mergea foarte bine când lipsea toarta.

– Aaaah… Unde-or fi ăștia?

Mi-era la fel de ușor să verific pe cât îi era și lui Radovan, dar omul mi-a luat totuși întrebarea în serios.

– Păi, Van Dargo e pe punte, Sonya face sport, Melisa e pe la cabinet.

Acesta putea fi al doilea motiv pentru care lumea nu mă prea înghițea: făceam cea mai puțină treabă. Ca s-o spun pe-aia dreaptă, până atunci nu făcusem nimic. Nici nu avusesem ce, dar cum Van Dargo o ardea prin cabina de pilotaj, Melisa ne verifica săptămânal rapoartele fiziologice, Ivana plimba tot timpul miriapode prin navă, de ajunsese să le dea și nume, Sonya se antrena de zor, numai ea știa pentru ce-o

făcea, Radovan producea tot felul de simulări și scheme pe care tot el le interpreta, iar eu mă mulțumeam cu îndeletnicirea mea de bază, aceea de a ocupa spațiu, era cumva de înțeles că aveau un dinte împotriva mea. Excepție făcând, poate, astrofizicianul, căci pe el îl bănuiam că nu era capabil de sentimente negative. Deși, în cazul meu...

– Auzi, mi-a spus, pot să te întreb ceva?

Am pus cana de lemn jos și am mai cerut una.

– Da. Nu sunt sigur că-ți voi răspunde, dar tu întreabă-mă.

– Cum e când transmiți? Adică... ce faci, de fapt? Cum ți-ai dat seama că poți? Că ai talentul?

Un copil special

Partea asta ai mai auzit-o de la mine, dar nu pot s-o dau deoparte. De dragul poveștii, de dragul speranței că poate, cine știe, cândva voi fi găsit. Sper că atunci tu nu vei mai fi, dar cred că aceia care vor citi vor înțelege de ce, scriind pentru ei, mă adresez totuși ție. Tu ai înțelege. Tu ai fi înțeles.

M-ai fi înțeles tu oare? Măcar pentru că odată, acum... câți ani nici nu mai vreau să mă gândesc... m-ai iubit?

N-am știut dintotdeauna că eram special. Da, exact, „special" e cuvântul. Nici ciudat, nici excepțional. Aveam un dar pe care alții nu-l aveau și-am devenit, la un moment dat, conștient de asta. Să tot fi avut vreo cinci ani când mi-am pus problema.

Însă țin minte unele lucruri chiar de mai înainte de asta. De exemplu, că o tot speriam pe maică-mea. Biata mea mamă, s-a stins de mai bine – uite că nu pot scăpa de blestemul anilor! – de un veac și jumătate. Cum o speriam? Păi, îi aduceam de prin casă tot felul de lucruri de care avea

nevoie. Atât. Dar cum să nu se sperie femeia când mă vedea, o bucățică de copil de trei sau patru ani, cam pe-atunci am început să fac asta, oprindu-mă din joaca mea, mergând glonț la dulap și aducându-i exact laserul de bucătărie sau cutiile cu micro-roboței de care abia conștientizase că avea nevoie? Nici nu le știam numele, dar, când îi trebuiau mamei, parcă-mi apăreau aievea în fața ochilor. N-aveam cum să-i explic ei asta. Și la început nici nu crezusem că ar fi fost cazul. De unde aș fi putut eu să bănuiesc că nu toți copiii știu ce le trebuie mamelor lor?

– Dal mami, tlebuie ata! îi spuneam când încerca să mă ignore.

Ce fețe mai făcea! Îmi lua până la urmă lucrurile din mână încet, se îndepărta apoi câțiva pași cu spatele și rămânea cu ochii pe mine. Nu înțelegeam de ce. Mai târziu mi-am dat seama că se aștepta să-i aduc și altele, orice, obiecte oarecare, ca să-și poată spune că n-a fost decât o coincidență că primul chiar îi fusese necesar exact în acel moment.

Cum îți spuneam, când am înțeles că lucrul acesta era oarecum anormal, cred că eram cam de cinci ani, sau cam așa ceva. Atunci am auzit-o vorbind cu niște prietene și povestindu-le ciudățeniile mele.

Și țin minte acea discuție tocmai pentru că m-a surprins foarte tare. Ți-am mai povestit? Hai să-ți mai povestesc o dată:

N-am fost niciodată, să fie foarte clar, un copil liniștit. Dacă ceva se putea escalada, fie-n casă sau afară, eu eram omul pentru treaba asta! Și, cum nu mă puteam lăuda cu prea multă îndemânare, cățărările mele se terminau, de cele mai multe ori, la nivelul zero. Răcnind. De-atunci mi se trage și pasiunea pentru imponderabilitate, de la multele dăți în care mă adunam cu greu de pe jos. Câteodată dintre țăndări. Căci

maică-mii tare-i plăceau lucrurile care se puteau sparge! O combinație de vis, nu-i așa? Ei, în ziua despre care îți spun, ea tocmai dăduse o sumă frumușică pe o vază de ceramică lucrată manual. Mai e cazul să explic ce s-a întâmplat? Cred că nu. Voi spune doar că inevitabilul s-a produs înainte ca ghinionista de ea să apuce măcar să scaneze obiectul, deci să fie reconstruit de nano-roboți era exclus. Cu toate astea, crezi că atunci când subiectul discuției a ajuns la copii și răutățile lor, maică-mea a povestit că-i spărsesem acea vază? Sau pe celelalte zeci de figurine de sticlă sau porțelan? Nici vorbă!

– Fetelor, ăsta al meu mă sperie, fetelor! Cred că-mi citește gândurile, sau ceva. Ce naiba mă fac cu el?

*

Deci nu toți copiii știau ce gândesc mămicile lor. Asta a fost prima învățătură a acelei seri. O bănuisem oarecum. A doua a venit ca o consecință, și anume că nici eu nu știam ce gândea altcineva. Despre asta nu-mi pusesem măcar problema până atunci. Cum mai tot timpul mă învârtisem pe lângă mama mea, celelalte persoane fuseseră pentru mine simplă butaforie. Dar când le auzisem vorbind, mi-a trecut, așa, ca de nicăieri, prin cap să văd ce or vrea prietenele mamei. Să le fac, eventual, o demonstrație, că tot păruseră foarte neîncrezătoare.

Nu pot spune c-am avut parte de cine știe ce dezamăgire. Acea abilitate nu însemna atât de mult pentru mine. Însă nici revelația acelei zile nu a rămas fără urmări. Deci faptul că-i știam gândurile mamei nu era un lucru comun. Deci ei nu-i plăcea deloc chestia asta, ba chiar o speria. Deci altcuiva nu i le puteam asculta. Concluzia? Simplu: să nu-i mai arăt nici mamei de ce eram în stare.

Ușor n-a fost, dar, cu timpul, am reușit. Mai mult mi-a luat până am reușit să disting între glasul mamei și cugetul ei. Îți închipui nedumerirea mamei când, după ce cu doar o zi înainte copilul ei îi îndeplinea și dorințele nerostite, acum nici nu mai catadicsea să-i răspundă? Dar am trecut peste etapa asta. M-a ajutat faptul că, atunci când îmi vorbea, de obicei, îmi pronunța numele.

Când am ajuns să nu mai am probleme în a-i recunoaște mamei vocea, propriul meu vocabular devenise aproape la fel de bogat ca al ei. Aproape, nu chiar la fel. Trebuie să fi avut în jur de șase ani. Mi-am fost atunci clar – de fapt, îmi fusese întotdeauna, însă doar atunci am pus lucrurile cap la cap – că mai lesne o ascultam gândind decât vorbindu-mi. Tocmai pentru că atunci când îmi vorbea folosea uneori cuvinte pe care nu le pricepeam, ceea ce altfel nu se întâmpla niciodată.

Așa am început să deduc diferențele dintre gândirea spontană, cea cu care opera creierul în condiții normale, și cea formulată în cuvinte, dedicată scopului comunicări verbale. Am cercetat fenomenul, cu mijloacele mele limitate, de copil proaspăt integrat în structurile școlare, adică pe hipernet, dar nu am găsit cine știe ce explicații. Probabil că nu știam să pun întrebările corecte. Atunci. Iar mai târziu mi-am pierdut, pur și simplu, interesul. Odată cu abilitatea...

Până într-o zi.

Dar nu voi vorbi acum despre acea zi, ci despre o alta, la fel de importantă pentru mine.

Începusem să fac unele căutări pe hipernet. Îți aduci aminte că disciplina aceasta se preda la școală? În vremea aceea, de mult trecută, în care noi o frecventaserăm, era în program încă din primul an. Și-ți mai aduci aminte că, pe atunci, prezența fizică a copiilor la orele de curs era obligatorie, chiar

dacă majoritatea disciplinelor se predau oricum în mediul virtual, pentru formare de deprinderi și abilități sociale? Spre deosebire de tine, care aveai statut privilegiat, eu eram nevoit să merg zi de zi cu o capsulă comună prin tubul vidat. Nu-mi era deloc incomod, dar, pentru că alți copii aveau capsule private pe care le parcau în subsolul școlii, îți poți închipui că mintea mea necoaptă nu putea să nu-și dorească așa ceva. Mai ales că, fiind destinate zborului prin tubul vidat, bolizii privați erau ca niște rachete: lucioși și al naibii de tentanți. Pentru băieți, cel puțin. Poate la fete e altfel. Chiar așa, tu nu ți-ai dorit? Sau ai avut înainte să-ți dorești? Să nu-mi spui că n-ai avut!

M-am abținut totuși să-i cer mamei să-mi cumpere unul. Știam în mare ce avea să-mi spună, și anume că, dacă ea se putea descurca fără o asemenea chestie, cu siguranță puteam și eu. Nu prea aveam argumente să o combat, așa că, până găseam unele, m-am mulțumit doar să rumeg ideea în sinea mea. Mă și vedeam parcând propria capsulă (știam că era absolut totul automatizat, ocupantul unei celule private ne-fiind cu nimic mai puțin pasager decât cel al uneia comune, dar... ce pot să mai zic?), ieșind și închizând trapa glisantă în urma mea, apoi, la sfârșitul cursurilor, urcându-mă și întrebându-mi colegii dacă nu vor să-i duc eu acasă. Pe câte unul, bineînțeles. Însă mamei nu i-am spus nimic. M-am gândit și m-am răzgândit eu, dar am ținut-o pentru mine.

Ei, să nu-ți spun ce mult m-am mirat când, conectându-mă la realitatea virtuală prin computerul de acasă – cum tot făceam, ca să caut informații despre transmisul gândurilor de la o persoană la alta –, m-am trezit în mijlocul unui magazin de capsule! Și eu cu siguranță nu mersesem acolo.

Și da, dacă vrei să știi, mi-am primit capsula doar gândindu-mă la ea, fără să-i suflu o vorbă mamei. Și nu, asta nu m-a

făcut deloc mai fericit. Căci, aveam să aflu încă din prima zi, mijloacele de transport în comun se bucurau de prioritate prin tuneluri, iar pentru restul cozile de așteptare erau de-a dreptul sinistre.

Frumoasa din pădurea adormită și vârsta de aur a omenirii

Nu mi-au dat de ales, a trebuit să mai încerc o dată legătura, deși știam că n-avea cum să meargă nici de data asta. M-am dus în cafeneaua de transmisiuni, am încuiat ușa și m-am concentrat asupra desenului lui Radovan. L-am privit până când l-am putut reface din memorie, cerc cu cerc și segment cu segment, apoi m-am gândit la tine. Cât îmi doream să te simt, cât mă mai temeam că nu voi reuși... Și cât l-am urât pe Van Dargo pentru asta!

Ți-am așezat pozele pe masă, lângă oglindă, și am început să-ți vorbesc în gând:

– Emily, iubito, te-ai trezit?

Și-n minte am redesenat schița, de la un cap la altul.

– Câșșșș, câșșș, câșșșșș!

Pauză.

– Câșșșș, câșșșșș!

Iarăși pauză.

– Câșșșș, câșșșșș, câșșș, câșșș!

Da, exact asta am auzit și era așa cum îmi imaginasem. Așa cum îmi imaginasem că avea să fie dacă totul mergea bine. Se părea că mersese. Pentru tine trebuie să fi fost mai frustrant. Am oprit imediat supliciul și m-am ridicat de la masă. Că-și bătea joc de mine era una, dar n-aveam de gând să permit să mă oblige să te chinui pe tine.

M-am întors la tavernă teleportându-mă, ceea ce nu făceam aproape niciodată, dar lentoarea mișcărilor devenise insuportabilă, și i-am găsit pe toți acolo. M-au fixat cu ochi flămânzi de cum m-au văzut materializându-mă din norul de fum al pipelor și narghilelelor lor.

– Nu se poate, am strigat la ei, pur și simplu nu se poate! Trebuie să așteptăm până iese nava din domeniul relativist.

– De ce? m-a săgetat Van Dargo. Credeam că... ăăă... chestia aia a voastră nu e supusă vitezei luminii. Nu asta era ideea?

– Ba da, dar... cum să-ți explic...

Am scăpat o privire către Radovan iar căruntul astrofizician a catadicsit să mă scoată din încurcătură:

– Ia uitați-vă voi la cronograful Pământului! A scos calendarul din fum, apoi a adăugat: Vedeți cum trec orele acolo? Ei, acum formulați în minte: „Bună, iubito, cum ți-a mers azi? Totul e în regulă?". Cât a trecut pentru ea? Cam zece minute? Cum poate ea să priceapă așa ceva?

– Vrei să zici că Romeo gândește prea încet pentru Julieta lui? n-a putut să mă ierte Sonya nici de data asta.

Cred că, dintre toți, cel mai tare mă ura ea, dar o consideram un caz atipic. Ea m-ar fi urât și acasă. Și nu doar pentru că nu mă putea avea, ci pentru că eu eram dovada vie că ceea ce ea nu avusese niciodată exista totuși.

– Da, așa zic. Și asta e doar jumătatea mai simplă a problemei. Jumătatea dură e că Julieta gândește mult prea repede pentru Romeo al ei.

*

Așa că am mai așteptat o vreme în tavernă, lățiți pe câte-o bancă, de puterea decelerației, bând bere, cu ceilalți clienți mișunând printre noi, la fel de vioi ca oricând. La răstimpuri, aruncam câte o privire pe ecranul lui Radovan și urmăream cum convertoarele de frânare forjate la maxim generau în disperare asteroizi mari, de tip M, plini de metale grele, în vreme ce deplasarea spectrală se modifica. A trecut frustrant de încet de la violet la albastru, apoi la verde, pentru ca în cele din urmă lucrurile să se liniștească și nava să iasă, ușor-ușor, din domeniul factorilor imenși.

Când am început să mai lăsam în urmă și bolovani carbonici sau câte un asteroid pietros mai mare decât o canapea, adică pe la sub șaizeci de procente din viteza luminii, nu i-am mai putut stăpâni și a trebuit să fac o nouă încercare. Ceasul tău mergea doar un pic (cu vreo zece secunde pe minut) mai repede decât al meu, deci, cel mult, eu aveam să te percep ca pe ciocănitoarea Woody, iar tu pe mine ca pe gazda emisiunii „O limbă străină fără profesor", dar aveam să ne înțelegem.

Culmea, eram convins de asta.

– Facem pariu că-ți va spune că toate pe Pământ sunt minunate? mi-a aruncat Radovan înainte să mă vaporizez de la masă.

Nu i-am dat importanță. Nu îi pricepeam umorul întotdeauna.

Regula spunea că, indiferent dacă eram sau nu la un moment prestabilit, eu inițiam legătura. Altfel, chipurile, puteam fi surprins aici în momente nepotrivite, potențial periculoase pentru misiune.

Din nou retras în cabina mea, am recompus în minte desenul cu elipsoidul – trebuia să o fac, eram totuși sub contract – și m-am concentrat apoi la chipul iubitei mele, la chipul tău. L-am privit câteva clipe într-o poză, apoi l-am vizualizat deasupra scaunului gol din fața mea. Ți-am creat apoi gâtul, claviculele delicate, umerii, decolteul bluzei, rotunjimile sânilor...

Teama m-a încercat iarăși, dar miracolul s-a produs!

– Iubitule! În sfârșit, în sfârșit, în sfârșiiiit! am auzit ca prin vis, chiar fără distorsiuni. Of, ce ușurare!

Te-am auzit gâfâind ușor, apoi, după vreun minut sau două, cât ți-a luat să ajungi de unde erai la cafenea, imaginea pe care mi-o construisem s-a încețoșat o clipă, ca să apară apoi plăsmuită de cu totul altceva decât memoria mea.

Îți puseseși o perucă violet, de teatru, mai știi? N-ai vrut să apari cheală. N-aveai machiaj și purtai ceea ce părea o bluză simplă, fără model, cu guler în V. Vezi cum mi-au rămas toate astea în minte?

– Da, iubito, în sfârșit!

Erai parcă și mai frumoasă decât mi te aminteam. M-am privit și eu în oglindă preț de câteva secunde ca să mă vezi și tu, prin ochii mei, așa cum eram, ca să zic așa, apoi mi-am întors ochii către făptura diafană ce ședea de partea cealaltă a mesei. În spatele ei, pe perete, calendarul Pământului arăta că pentru tine trecuse o zi de la încercarea noastră de mai

înainte. Pentru mine trecuseră doar câteva ceasuri. Am păstrat oglinda ridicată pe masă. Tu făceai același lucru.

– Ți-a fost teamă? am întrebat.

Am sperat să spui că da, că te neliniștiseși pentru mine, că ți-a fost groază ca nu cumva să mă fi pierdut. Dar, în schimb:

– Oh, nu, iubitule, sigur că nu! Am știut că ești bine când am văzut cercurile alea. Și mi-au explicat ei mesajul tău. Nu-i minunat?

Știi cât de tare m-a lovit pragmatismul tău? Nici atunci, nici măcar atunci, n-ai putut să te lași dusă de val?!

– Ba da, e nemaipomenit...

Pare-se că lentoarea minți mele nu te împiedicase să primești mesajul, iar Pământul îl interpretase. Foarte bine, nu trebuia să mă mai concentrez asupra lui.

– Deci au înțeles cu ce avem de-a face?

– Oh, da! Ovalul vostru e deja celebru. Chiar v-au lăudat pentru felul în care ni l-ați desenat. De fapt eu l-am desenat... mă rog, înțelegi tu.

– Da, înțeleg.

Înțelegeam și că, deși nu ne văzuserăm de-un an, iubita mea și cu mine trebuia să discutăm despre misiune. Îmi scăpa, pe moment, că tu te despărțiseși de mine cu câteva zile mai înainte.

– E un eveniment extraordinar... De când au văzut de-senul mă tot întreabă dacă nu cumva încerci să dai de mine și eu nu sunt atentă, de parcă am avea un fel de telefon, din acela. M-am și săturat să le explic. Acum s-au adunat în piață, zeci de oameni. Hai, mai spune-ne despre ovalul Dyson!

Asta m-a cam dat gata. Mă întristasem și n-o mai puteam ascunde. Nici nu voiam. Frustrarea, groaza, anticipația... duse toate, deopotrivă.

– Elipsoid. Vrei să-ți vorbesc despre elipsoid? Doar despre el?

– Nu asta e treaba noastră?

M-aɪm enervat de-a dreptul. Sau poate doar m-am panicat.

– Treaba noastră? Treaba noastră, Emily?

M-ai privit câteva clipe, apoi ai chicotit:

– Iar începi? Sigur că și despre tine vreau să-mi vorbești! Dar oamenii ăștia... Știi? S-au purtat atât de frumos cu mine! Trebuie să le spunem și lor ceva, nu?

– Spune-le că am așteptat mai bine de-un an să vorbesc cu iubita mea!

– Ei știu asta și-ți mulțumesc pentru sacrificiul tău. Toată omenirea vă mulțumește vouă, tuturor.

– Toată omenirea poate să mă pupe-n cur! Ăsta e momentul nostru, Emily, al nostru! O fi misiunea omenirii, dar...

– Haide, iubitule, te-ai supărat că nu ți-am spus dulcegării?

Așta să fi fost? Cred că da, asta a fost. Doar mă știai. Chiar n-ai putut?

– Nu, sigur că nu. E... e... e vorba de... ăăă... de noi! E vorba de tine și de mine. Poate vreau să știu cum îți e ție, dacă ție nu-ți mai pasă de mine.

– Ei, acum ai de gând să fii melodramatic? Și dacă ți-aș spune că mi-e rău, ce-ai putea face? Trăiesc, sunt sănătoasă, asta e tot. Și tu ești la fel. Avem o misiune. Am acceptat-o amândoi.

– Dar misiunea asta a noastră e posibilă tocmai pentru că ne iubim!

– Și pentru că suntem singura șansă de comunicare la două sute douăzeci de ani-lumină depărtare. Două sute douăzeci de ani-lumină, îți dai seama?

– Și de-asta n-ar trebui să mă intereseze cum îi e iubitei mele? Sau pe ea cum îmi e mie? Doar pentru că... probabil... n-am putea face mare lucru oricum?

– Mi-e bine. Mi-e foarte bine. Trăiesc... visul de aur al omenirii! Ești mulțumit? Acum spune-mi ce mai ai de spus despre elipsoid! De-ale noastre ne spunem mai târziu.

Da, asta ai spus, chiar dacă nu-ți mai aduci exact aminte. Eu îmi aduc, vezi? Am tăcut o clipă. Oare glumeai? Nu, nu glumeai, prin canalul nostru de comunicare sarcasmul nu prea funcționa. Iar tu nu erai defel sarcastică. Sau...?

Nu mai contează. Oricum eu nu prea mai aveam ce altceva să-ți spun despre elipsoid, așa că am trecut la ale noastre. Și n-ai fost prea entuziasmată.

*

Nici eu n-am fost când le-am povestit celorlalți despre noua ordine „mondială", nici ei n-au fost când m-au ascultat. Nu m-am așteptat ca cineva să sară în sus de bucurie că Pământul ajunsese la momentul de cotitură și înlocuise capitalismul cu un sistem care, cel puțin pentru moment, se părea că oferea tuturor o viață îndestulată. Nu le-am spus ce credeam eu, ci doar ceea ce-mi povestiseși tu. Deși ar fi fost o veste cu adevărat mare despre omenire, nu avea foarte mare importanță pentru noi. În definitiv, până aveam noi să ne întoarcem, utopia se prea putea să-și fi consumat tot gazul. Doar dacă nu aveam să găsim la cei din elipsoidul Dyson o altă cale de revenire, una care să ne teleporteze cumva acasă. Am mai zis, în ceea ce privește tehnologia lor, nu ne avântam să facem speculații. Însă preferam să nu ne facem iluzii.

– Totuși, a spus Melisa, să ne bucurăm pentru ei!

Am ciocnit și-am închinat pentru omenire. Efortul a fost epuizant. Acum, dacă priveam către indicatorul de viteză al navei, vedeam și miimile de procent dându-se peste cap. În câteva ore supliciul avea să se termine.

– De bucurat ne bucurăm, că nu ne costă nimic, a spus și Radovan, numai să nu ne bucurăm degeaba.

– Păi, pentru ei, așa, altruist...

– Altruist-altruist, dar să nu fie o gogoriță toată treaba.

Ne-am uitat cu toții lung la el. Mai ales eu, care știam ce știam. Să fi avut Radovan ceva informații în plus față de mine? Și mai concrete?

– Da, băi, gândiți-vă! Ai o navă la mama naibii în spațiu, față de care n-ai nicio responsabilitate sau obligație. De ce să nu le spui ălora că acasă e totul roz? Că doar n-au cum să afle și nici n-o să dai vreodată ochii cu ei. Că, dacă-i îngrijorezi cu problemele tale, tot nu rezolvi nimic. Și-i demotivezi degeaba.

Mi-am amintit și de vorbele lui de mai devreme. Nu fusese doar o glumă pe care n-o pricepusem, specula numai niște bazaconii. Deci nu știa nimic.

– Adică tu crezi că chestia cu societatea postcapitalistă e numai o minciună motivațională? s-a băgat și Van Dargo.

– Nu cred nimic, o accept doar ca pe-o posibilitate.

O posibilitate pentru el, dar nu și pentru mine. Nu atât de simplă, adică. Eu te cunoșteam, știam când joci teatru și când nu, că doar fuseserăm colegi la dramaturgie. Însă nu știam ce teatru ți se putea juca. Și îl cunoscusem și pe tatăl tău...

– Oricum ar fi, a ținut să ne reamintească Sonya ceea ce știam cu toții, până ajungem noi acasă treburile se vor schimba. Nimic nu ține două sute de ani fără să devină de rahat.

Mda, principiul imperiului care-și conține germenii autodistrugerii, particularizat și explicat pentru tonți. Însă cu nimic mai puțin valabil. Tu, acolo, aveai parte de zilele tale fericite. Chiar atunci. Și cred că tot atunci, odată cu vorbele scuipate în silă de femeia asta, a început și frământarea mea. Adevărata mea frământare. Cea care a dus la...

Dar toate la timpul lor.

Anii cei mai frumoși

Mi-ai spus mereu că fusesem un escroc sentimental pentru că mă folosisem de abilitățile mele speciale ca s-o manipulez pe maică-mea. N-am protestat, chiar dacă nu era adevărat. O fac acum, pentru mine. Și pentru posteritate.

Da, recunosc, i-am băgat în cap unele idei care nu prea-și aveau locul acolo, dar să nu-ți închipui că au fost cine știe ce fantasmagorii. N-am făcut-o să-și dorească cine știe ce gadgeturi pentru mine, ci doar mi-am asigurat aprobarea și susținerea ei pentru toate deciziile majore și minore ale vieții mele. Dar asta nu înseamnă escrocherie. Iar în viața ei, nu m-am băgat câtuși de puțin. Să zicem doar că, având la îndemână un canal mai eficient de comunicație, am putut fi mai persuasiv decât prin conversație. Și-am evitat și disputele, certurile și enervările inerente.

De ce nu mi-am făcut mama să-mi cumpere toate trăsnăile? Păi, pentru că-mi erau la îndemână. Nemaifiind cine știe ce provocare să le am, nici nu m-au mai interesat atât de mult.

În schimb, m-a entuziasmat posibilitatea de a-mi alege singur cursurile. Căci aveam eu un pitic antigravitațional pe creier, care mă bâzâia întruna.

Fără s-o lucrez, bănuiesc că maică-mea m-ar fi pus să studiez matematici contabile și economie. Asta studiase ea și deci, cum ea se realizase (după standardele vremii, adică avea o locuință, un copil, mai nou și o capsulă personală pentru tubul vidat), era logic să mă îndrume și pe mine pe cărarea pe care-o considera sigură.

Însă am convins-o eu că nevoile mele, ca bărbat, scutit de grija creșterii eventualilor copii – acea contribuție pe care toți bărbații o plăteau, indiferent câte înseminări aveau la activ, greu se putea numi o grijă –, urma să fie mult mai mici și mai ușor de satisfăcut, chiar și cu o remunerație de sportiv sau actor de mâna a doua sau a treia. Pentru că maică-mea nu era o femeie proastă și n-aș fi putut în veci s-o conving, prin cuvinte sau gânduri, că șansele mele de a păși pe prima scenă a artelor erau prea mari. Sau a sporturilor. Fie ele și-n nișa subțire a imponderabilității, de care eram eu îndrăgostit.

Cum s-a făcut că n-am ajuns nici sportiv, nici actor... știi tu prea bine. Și de ce. Orbiți de iubirea noastră ne-am călcat în picioare visele tinereții. Și am făcut-o cu mult, mult entuziasm. Mai ales tu. Cu alte vise. Vise strivind vise.

Dar să ne întoarcem la copilăria mea.

Cu cât înaintam în procesul de școlarizare, și implicit în vârstă, cu atât petreceam mai mult timp la școală sau cu prietenii. Cum era și normal. Pe lângă programa din ce în ce mai solicitantă, fusesem admis – ceea ce mi se păruse atunci o foarte mare realizare – în echipa de volei în imponderabilitate și asta însemna ore lungi pierdute cu antrenamentul pe stația orbitală. Ba chiar demarasem împreună cu vreo trei amici

și-un proiect muzical *avangarde-fusion*, care-mi lua și el câteva ceasuri pe săptămână. Că doar aveam și-o latură artistică, nu? Iar dacă sportul de performanță nu prea-mi dădea răgaz pentru actorie, măcar prin muzică și tot trebuia să mă exprim.

Însă marea mea iubire era sportul acela, în cilindrul zero-G. Îmi plăcea să-mi pot alege după bunul plac susul și josul, să-mi văd coechipierii și adversarii plutind care-ncotro, să urmăresc mingea, împingându-mă în mâini și în picioare în terenul de joc care ne înconjura și s-o izbesc sănătos. Apoi s-o urmăresc, dându-mă peste cap, cum trece prin deschizătura rotundă a fileului către cealaltă echipă. Ceva din dinamica acelui sport, din mișcarea aparent haotică, dar foarte bine coordonată a coechipierilor în terenul de țintă, îmi dădea impresia de libertate absolută. Ciudat, atâta vreme cât totul se consuma într-un spațiu perfect închis, după reguli foarte stricte, nu-i așa?

Bineînțeles, maică-mea m-a susținut. Mai mult, chiar ea m-a îndrumat spre toate pe care mi le doream, așa că n-am avut niciodată vreo discuție contradictorie cu ea despre pasiunile care-mi umpleau timpul. Totuși, inexplicabil, parcă pe zi ce trecea îmi era tot mai greu să-i intru în minte. Se clădea un zid între noi, iar eu habar n-aveam de ce sau cum să-l dărâm. Sau dacă chiar îmi mai doream asta cu adevărat.

Aveam vreo șaisprezece sau șaptesprezece ani când am avut primul eșec total. Se întâmpla chiar după campionatul de volei, când, după două săptămâni pe stația orbitală, ne-am întors acasă, coechipierii mei și cu mine, cu cozile între picioare, ocupanții onorabilului loc paisprezece din treizeci și două de echipe înscrise. Paisprezece, îți dai seama? După cât ne antrenaserăm... Atunci țin minte că am intrat în casă și, cum n-am auzit absolut nimic, m-am dus direct în camera

mea, mi-am pus cea mai brutală trupă din colecție și-am dat volumul la mult mai tare decât putea suporta maică-mea. Dar, de cum am început să dau din cap înjurându-mi cu glas tare propria-mi mediocritate, fără a-mi auzi sudalmele prin vacarm, deodată muzica s-a oprit și ea a răsărit în fața mea. Iar eu am căscat ochii, surd, pentru prima dată incapabil să aud altceva decât:

– Ce s-a întâmplat, Erig? A fost chiar atât de rău?

Am privit-o tâmp și-am răspuns monosilabic:

– Da...

– Și ce-ți dă dreptul te răzbuni pe mine? Intri ca-n casă pustie și pui să urle porcăria asta?

*

Acela a fost doar un prim semnal. După câteva ore, de parcă un dop mi-ar fi ieșit din urechi, am putut s-o aud din nou. Însă altele aveau să urmeze. Atunci am crezut că blocajul apăruse din cauza stării mele foarte proaste și a absenței. Pentru că fusesem cu adevărat deprimat, să știi! În seara aceea m-am gândit mult la drumurile vieții mele și am decis să mă las de sport. Priveliștea eșalonului secund devenise deodată respingătoare. Și, cam din același motiv, și de muzică. Un singur *gig* într-un bar, în deschiderea unei trupe de mâna a doua, și un demo cu care n-am avut tupeul să mergem la a doua casă de discuri după răspunsul celei dintâi, la aproape un an de zile de când ne începuserăm activitatea, nu prevedeau nimic spectaculos nici în acea direcție.

Mai târziu, după alte câteva episoade de ruptură, venite după perioade mai lungi sau mai scurte în care lipsisem de-acasă, am crezut că-mi făcusem o idee despre ce anume mi-ar fi declanșat surzenia.

Dar n-a fost cea corectă. Distanța în spațiu nu era nici măcar o componentă, cum aveam să aflu mai târziu, știi despre ce vorbesc, a problemei. Mă îndepărtam de mama mea oricât de aproape am fi stat. Deveneam independent, pubertatea îmi reteza al doilea cordon ombilical. Și, când am ajuns să accept asta, m-am despărțit și de casa mamei mele, și de confortul ei. Împlinisem nouăsprezece ani și fusesem admis la Academia de Teatru Orbital. Acolo, pe stația ce înconjura Pământul o dată la o oră și jumătate, aveam să-mi petrec următorii cinci ani. Și ce ani minunați aveau să fie! Nu-i așa? Zilele fericite...

În același timp

Nu mai fusesem niciodată pe punte. Cum ți-am spus, fiecare aveam spațiile noastre proprii, în care puteam restricționa accesul celorlalți. Și astea nu erau numai apartamentele noastre rezidențiale. Eu mai aveam camera de transmisiuni, cafeneaua noastră adică, Radovan avea sub cheie laboratorul – chiar dacă nu-i păsa cine intra și ieșea de acolo, teoretic, era al lui –, Melisa avea cabinetul, Sonya și Ivana primiseră câte-un soi de atelier sau ceva, nu mi-e foarte clar, iar Van Dargo, autoritarul nostru lider, stăpânea puntea. Ca să ne lase să intrăm, ne-a obligat iarăși să purtăm ținute ridicole. De data asta ne-a învești în niște salopete negre, cu guler înalt – numai a Melisei făcea excepție, probabil Van Dargo s-a gândit că-i stătea mai bine cu un decolteu generos – având pieptarul și mânecile colorate la fiecare în altă culoare. Ale lui erau vișinii. Ale mele, un soi de crem. La piept ne erau prinse insigne, reprezentând un vârf stilizat de săgeată străpungând un inel, care, dacă erau atinse, scoteau un țiuit enervant.

De cum ne-a văzut intrând, a început să recite ceva fără noimă:

– Jurnalul căpitanului: data stelară – și-a spus o groază de cifre care nu știu ce reprezentau –, am ieșit din hiperspațiu lângă o formațiune stranie. Senzorii nu indică prezența vieții inteligente, dar nu vom fi atât de naivi încât să punem o asemenea structură pe seama hazardului cosmic. Poate că ne aflăm, în sfârșit, în fața celei mai mari descoperiri din istoria umanității, poate că suntem doar amăgiți. Doar timpul și cercetările o vor decide. Însă speranțele noastre și ale întregii omeniri se îndreaptă în acest moment spre colosul elipsoidal care se-nvârte încet, pașnic și netulburat, în fața noastră. Orice secrete ar ascunde, noi i le vom pătrunde. Căci, nu acesta este oare scopul nostru? Nu aceasta a fost năzuința omului încă de când și-a ridicat pentru prima oară ochii spre stele?

Nu cred se aștepta la vreun răspuns, pentru că a rămas cu spatele la noi, privind către imaginea elipsoidului, nimic mai mult decât un oval negru care întrerupea pânza stelelor, pe un ecran imens și ușor concav. Cred că era doar pentru imagini plane, deoarece nicio protuberanță nu ieșea din el.

Mi-am rotit și eu ochii prin încăperea pe care el o numea punte: o incintă luminată cam de peste tot, cu ecranul de care-ți spun în partea opusă ușilor glisante de acces, cu două fotolii prevăzute cu pupitre în fața lui și cu un piedestal mai în spate, pe care tronau alte trei fotolii și un fel de masă mare, ca o semilună, în spatele lor, părând că încearcă să le îmbrățișeze. Un umanoid ciudat, cu plete și-o frunte foarte lată, plină de cute ascuțite, își făcea de lucru pe la niște butoane. Și el fusese îmbrăcat ca noi. Bănuiam că făcuse aranjamentul acesta special pentru mica noastră vizită. Și mai bănuiam că butaforia

nu era chiar originală. Parcă-mi aducea aminte de ceva ce studiasem...

– Ah, echipa mea loială, a spus apoi întorcându-se către noi. Iată cu ce ne întâmpină astăzi destinul! Haideți, luați-vă locurile în primire!

Pe Sonya și mine ne-a așezat unul lângă altul, la pupitrele din față, pe Ivana a lăsat-o să stea în picioare în spatele meselor, iar el s-a așezat pe fotoliul din mijloc, între Radovan și Melisa. A făcut apoi un semn cu două degete către ecranul din față:

– *Engage*!

Și nici de data asta nu cred că vorbea cu noi, căci habar n-aveam ce se aștepta să facem.

*

Așa a început explorarea elipsoidului. Nava se apropiase cam la o zecime de unitate astronomică de el și descindea lin, geostaționar, deasupra unui pol. De la polul corespunzător focarului ei, ar fi trebuit să fie cel mai scurt drum până la presupusa planetă.

În sfârșit, îl puteam admira, în întreaga sa întunecime, prin dispozitivele optice de proximitate. Ceea ce m-a șocat a fost faptul că nu puteam, efectiv, să-i realizez dimensiunile. Lipsa reperelor în spațiu trebuie să fi fost de vină, căci mie-mi părea, deși diferența de volum era absolut colosală, o priveliște asemănătoare cu ceea ce văzusem ani de zile uitându-mă noaptea pe hublourile stației orbitale ale Academiei de Teatru. Atunci când treceam pe deasupra oceanului Pacific și nu străluceau luminile orașelor. Normal, dacă te gândești că distanțele erau oarecum proporționale, iar de unde priveau dispozitivele alungirea nu putea fi vizibilă.

Era totuși o mare diferență: aici nu avea să se facă niciodată zi. Nici după o oră, nici după douăzeci și patru. Pentru că steaua era înăuntru, prizoniera acestei monstruozități de care ne apropiam încet, foarte, foarte încet, cu mai puțin un procent din viteza luminii. Ne apropiam și atât, nimic altceva nu se întâmpla.

Gândul mi-a zburat atunci către zilele noastre fericite, când priveam împreună cerul și desenam cu degetele constelațiile. Și ne-am întrebat atunci cum ar arăta Soarele nostru privit de lângă o stea sau alta. Iată că eu aveam șansa să aflu. Mi-am deschis un mic ecran pe pupitru și l-am căutat. Computerul mi l-a arătat imediat, într-o formațiune care, văzută de aici, semăna cu un X. Cu X-ul care marchează locul comorii pe hartă. Atât doar că Soarele nu era în centru, ci într-unul dintre brațe, alături de Proxima Centauri, iar X-ul aducea mai mult a K. Măcar știam încotro trebuia s-o apuc de voiam să mă întorc.

Chiar m-am gândit la asta atunci.

– Deci, șefule, care-i planul?

Radovan, în sfârșit.

– Ai uitat? Ne apropiem la vedere și așteptăm să fim contactați. Lăsăm să se vadă că nu suntem ostili.

Oare cum ne-am fi putut apropia altfel decât „la vedere" prin vidul cosmic? Sau cum anume am fi putut arăta, într-un mod absolut universal valabil, că nu suntem ostili?

– Și pentru asta trebuie să stăm toți aici?

– Nu trebuie, dar ce treburi mai importante aveți de făcut? Eu știu doar de misiunea asta.

Așa că am rămas și-am privit cum gogoloiul creștea încet, foarte încet, până când marginea i s-a transformat într-un orizont confuz, o graniță între o lume de negru înstelat și

o alta de negru neîntrerupt. Însă liniștea a rămas absolută. În afară de emisia infraroșie, oarecum uniformă, nimic nu ajungea la noi. Dar comandantul vorbise destul de clar. La fel de clar cum ne transmisese și că de-acum încolo avea să-și ia autoritatea mai în serios.

Am așteptat... Norocul nostru a fost că salopetele erau comode, fotoliile așișderea. Și tot ce am strâns au fost concluziile: dacă a existat vreodată un sistem planetar complex pe-aici, acum nu mai era. Nicio planetă, nici un inel de asteroizi, nici măcar comete. Ori făcuseră curat cu strășnicie, ori... acolo nu fusese niciodată vreun sistem. Cam greu de crezut, pentru că începeam să simțim gravitația stelei.

*

– Am făcut niște calcule. Raportul ar fi de ordinul zece la puterea a noua, vă dați seama?

Nu prea ne dădeam. Nici Radovan nu-și dădea seama că ne vorbise fără subiect.

– Când nava va fi destul de aproape, am să trimit un roboțel la suprafață ca să-i calculez masa cu precizie de câteva sute de kilotone. Atunci voi ști sigur ce fel de stea e. Despre planetă n-am cum să aflu nimic până nu intrăm în elipsoid, dar nu e așa important, raportul dintre fluxul luminos total al stelei și cel receptat de planetă nu poate varia spectaculos.

Deci despre asta fusese vorba. Adevărul e că la așa ceva mă tot gândisem și eu. Și perspectiva mă înfricoșa. Gândește-te la cer. Gândește-te la cer ca fiind un soare continuu. Fiecare punct, fiecare petic, doar soare! Îți dai seama ce arșiță teribilă? Ori încotro te-ai uita, să nu dai cu ochii decât de soare? Imaginea unui gândac sub o lupă nici măcar nu s-ar fi

apropiat de grozăvia planetei ăsteia. Căci ar trebui o lupă care să acopere tot cerul. Mai mult de două miliarde de sori, înghesuindu-se pe boltă.

– Dacă am avea așa ceva pe Pământ, a continuat Radovan de parcă mi-ar fi văzut în minte așa cum numai tu o făceai, raportul ar fi cam de doi virgulă doi ori zece la a noua. Nu cred că pot calcula efectele, dar bănuiesc c-ar fierbe oceanele până la fund în câteva minute...

Pe monitor au apărut datele: Soarele emite trei virgulă optzeci și cinci ori zece la puterea douăzeci și șase wați, din care Pământul primește unu virgulă șaptezeci și patru ori zece la a șaptesprezecea. Cu suprafața reflectantă a elipsoidului, toată energia solară emisă ar fi ajuns pe Pământ. Raportul era într-adevăr exact cât spusese Radovan. Planeta presupusă a fi în focarul „F2" al elipsoidului era ceva mai departe de steaua ei, deci procentul din energia receptată în mod natural de ea ar fi fost și el mai mic. Cu elipsoidul la lucru, ei câștigau mai mult de două miliarde de sori.

– La ce le-o fi trebuind atât de multă energie? m-am trezit întrebând.

Și, spre uimirea mea, nimeni nu m-a luat în râs.

*

Ți-am povestit fanteziile lor puțin mai târziu, când ne-am întâlnit. Erai parcă și mai frumoasă atunci, când te vedeam pentru a doua oară. Ai zâmbit când ți-am spus-o, mai ții minte? M-ai dojenit, mi-ai spus să termin... Să știi că m-a durut! Nu crezi? Te-am urât pentru cât de tare m-ai făcut să mă doară. Atunci. Apoi m-am mai gândit la ce-o fi fost și-n sufletul tău. Dar tu ai fost mereu cea tare. De-asta, de tare ce-ai fost, ne-am și trezit în chestia asta. Și de ambițioasă.

– Ivana crede că fuzionează metale foarte grele, că se joacă de-a Dumnezeu și-i completează creația cu elemente la coada sistemului periodic.

– La ce le-ar trebui? m-ai întrebat după câteva zeci de secunde.

M-am prins că nu vorbeai doar cu mine, ca apoi să le duci lor însemnările, așa cum făceam eu, așa cum fusese plănuit, ci te foloseau ca pe un translator conversațional. Asta m-a enervat. Da, înțelegeam acum de ce erai atât de rece mereu... înțelegeam și că eu aveam de-a face cu aceiași oameni, în schimb tu găsiseși cu totul altă societate acolo. După șase generații, să fim mulțumiți că-și mai amintiseră de proiect și te reanimaseră, ar fi fost absurd să le cerem să respecte niște norme procedurale decise de stră-stră-străbunii lor, cu sute de ani în urmă.

– Asta a întrebat și Radovan, am continuat, căci elementele cu numărul atomic N peste o sută douăzeci sunt instabile și fisionează spontan, iar Ivana i-a spus că o vede ca pe o soluție de stocare a unui volum foarte mare de energie. Dacă le-ai putea stabiliza, bineînțeles, ai înmagazinată energie nucleară enormă. Nu prea l-a convins totuși. Metoda fuziune-fisiune nucleară e mai ineficientă decât conversia materie-energie. Să nu fi descoperit o civilizație capabilă să creeze o sferă Dyson conversia materie-energie?

– Voi va trebui să aflați, mi-ai spus după același timp de gândire. Dar de ce nu vi se pare posibil să folosească energia stelei ca să creeze pur și simplu masă, în convertoare ca ale noastre? De ce să fuzioneze neapărat nuclee de atomi deja existenți?

– Ar putea-o face și p-asta, dar și-ar mări planeta. Și deci gravitația. Sau ar putea umple spațiul din elipsoid cu asteroizi,

cum fac navele noastre când frânează, dar nu credem că le-ar fi foarte de folos metoda asta...

Ivana și Radovan mă pregătiseră bine.

– O altă variantă, am mai spus, ar fi ca toată structura să funcționeze similar cu cilindrul eliptic reflector al cavității rezonante a unui laser cu rubine. Dar în cazul ăsta ar fi trebuit să avem undeva o fantă pe unde să iasă fasciculul. N-am văzut încă așa ceva, dar nu e exclus. Ne-ar fi imposibil să cercetăm toată suprafața de la o apropiere decentă.

N-ai răspuns. Te-am privit cum stăteai la locul tău, îngândurată, și te uitai puțin pieziș, spre cineva care ar fi stat pe scaunul din stânga mea. Cine mai era cu tine în camera noastră de pe Pământ? Pe cine-mi ascundeai? Căci îl ascundeai de mine aproape perfect.

– Sau poate, ai spus, și-au acoperit și planeta cu o suprafață oglindă.

– Așa ceva n-ar avea nici un sens, am strigat eu atunci.

Tu ai tresărit, dar eu strigasem la cel care era cu tine. Am continuat:

– Ar trimite radiația luminoasă înapoi... la stea! De ce-ar face așa ceva?

– Pentru ca să-i mărească viața, poate?

Zile fericite

Ajunsesem să cred, după primul an la Academia de Teatru Orbital, că singurul lucru la care excelam cu adevărat era mediocritatea. Cu sportul și cu muzica mi-o demonstrasem mai înainte, iar acum, când îmi dădeam examenele finale ale primului an, înzestrarea mea nativă își cam arăta limitele și-n actorie. Drept e că nici nu o cultivasem prea mult prin studiu sau repetiții. Bine, nici nu trăsesem chiulul exagerat. Să zicem doar că făcusem echilibristică pe linia de minimă rezistență, sperând că talentul meu actoricesc va compensa cu prisosință. N-a făcut-o. Nici nu m-a lăsat chiar în drum. În fine, ai prins ideea. Doar mă știi.

Chiar dacă habar n-ai de când. Nu mă contrazice! Atunci, la petrecerea Taniei, de pe stație, când ne-am spus unul altuia cum ne cheamă, când am băut și am dansat împreună – vai, ce fain dansam noi în imponderabilitate! – și-apoi ne-am sărutat la fiecare răsărit și apus de soare din acea noapte, eu te știam deja de ceva vreme. Acesta e adevărul, îmi pare rău. Nu

ți l-am spus până acum tocmai pentru că știam cât de mult ți-a plăcut să crezi în dragostea la prima vedere. Și pentru tine chiar a fost.

Și a fost și pentru mine, dar nu atunci când crezi tu. Când s-a dezlănțuit – nu știu ce alt cuvânt să folosesc, căci a fost ca o tornadă în mijlocul unei zile însorite –, eram în sala de examinare.

Aveam examen la „Mari dramaturgi ai tuturor timpurilor, monologuri celebre", oral plus interpretare de rol. Tu întârziaseși. Când ai intrat, eu fierbeam deja în sală. Îmi primisem subiectul și-mi pregăteam o imitație de perorație. Mă vor bântui pentru tot restul vieții acele vorbe. Și apariția ta! Îmi picase: „Samuel Beckett, *Zile fericite*". Zile fericite! Îți vine să crezi? În ziua în care te-am întâlnit și m-am îndrăgostit de tine? Și ce-a urmat după? Gata, nu mă mai smiorcăi.

Sala de examinare pentru proba asta era pe inelul exterior, cel care se rotea, deci centrifuga emula o gravitație slabă. Asta și sistemul acela arhaic de subiecte imprimate pe un suport material bănuiesc că ar fi trebuit să-i dea probei un aer ceremonios, de epocă. Pe măsura materiei.

Ai intrat timidă, țopăind ușor, ți-ai cerut scuze, apoi ai întrebat dacă se mai putea lua totuși un bilet. Ceva din vocea ta mi-a atras atenția, apoi făptura ta mi-a capturat privirea. Nu știu de ce, pentru că nu erai nici înaltă, nici voluptuoasă, nici nu respirai *sex-appeal* prin fiecare por, așa cum crezusem eu că va fi cea de care aveam să mă îndrăgostesc. Trebuie să ți-o spun, măcar acum, ce rost ar mai avea să te mint frumos? Erai, după toate standardele, frumușică. Doar atât. Dar pe mine mă fascinai. Poate-au fost pistruii, poate codițele roșcate, poate ochii albaștri, adânci, pe care i-am prins doar pentru o clipă, când ai luat biletul. Comisia a fost îngăduitoare.

Te-am urmărit când ai mers în bancă, ținând subiectul strâns în pumn. Nu l-ai privit decât atunci când te-ai așezat. Erai superstițioasă? Mai ești? Nu-mi spune, nu vreau să știu! Iar când te-ai așezat și-ai desfăcut biletul, am tresărit. Căci ai strigat: „Siiiiimpluuuuu!! *Julius Caesar*!!!"

M-am uitat atunci în toate părțile și nu mi-a venit să cred că nimeni nu s-a încruntat la tine. Nici măcar comisia. „Ce pile poate să aibă fata asta", m-am gândit, „de-și permite să țipe în sală? După ce-a mai și întârziat... Ba mai are și nesimțirea să șușotească în bancă!"

Dar tu nu șușoteai. Nici nu strigaseși. Nici nu spuseseși „N-am pile!" între două versuri. Sau... ba da, dar nu cu gura! Nu te auzea nimeni în afară de mine!

Încercarea mea, din copilărie, când sondasem fără succes mințile prietenelor mamei, mi-a revenit atunci, ca o frunză purtată de vânt, în memorie. În sfârșit, puteam auzi din nou. Puteam auzi și pe altcineva. Pe tine! Te auzeam și era minunat. Te auzeam și... începeam să mă îndrăgostesc!

*

Cred că aș fi putut să iau examenul acela și pe cont propriu, dar... tentația a fost prea mare. Știam și eu că aveam un personaj feminin de vreo cincizeci de ani, pe nume Winnie, care, îngropată parcă în noroi, sau așa ceva, tot își repeta de ce zile fericite are parte. Sau avusese. Nu mi-ar fi fost ușor să scot nota de trecere cu atât, dar nici imposibil. Iar ție, să fiu iertat, mai simplu decât Shakespeare ce-ar fi putut să-ți pice? Poți să mă acuzi că mi-am permis să-ți cer ajutorul? Să zicem că am vrut să te testez. Sau să mă testez pe mine. Și m-am testat. „Monologul lui Winnie", ți-am zis, „îl știi?". Iar tu mi l-ai dictat, cuvânt cu cuvânt și gest cu gest. Tot actul întâi.

Am luat singura mea notă maximă din acea sesiune cu ajutorul tău și nu ți-am mulțumit. O fac acum, prin niște vorbe care n-au să ajungă niciodată la tine. Poate, într-adevăr, e mai important să-ți ceri iertare decât să o și primești...

Dar n-am fost chiar un simplu profitor atunci, să știi! Mai ții minte că n-am plecat din sală după ce mi-am luat nota? Am stat și te-am așteptat, nu-mi puteam lua ochii de la tine.

Iar când ai urmat tu la vorbitor și singurele cuvinte pe care le aveai în cap erau „Ooo, aceasta este o zi fericită!", eu m-am gândit la „Prieteni, romani, compatrioți, împrumutați-mi urechile voastre! Am venit să-l îngrop pe Caesar, nu să-i ridic osanale!". Și-ai plecat și tu cu o notă bună de-acolo. Și cu un admirator secret. Oh, aceea a fost o zi fericită!

Valuri

Viteza a continuat să scadă lin, iar când nu mai rămăseseră decât vreo cinci sute de kilometri între navă și uriașa structură, Van Dargo s-a hotărât, în sfârșit, să schimbe strategia. Nu primisem niciun semnal, nu se ridicase niciun obiect să ne vină în întâmpinare. Reușiserăm doar să obținem niște imagini mai bune, care ne arătau suprafața elipsoidului plină de țepi, ca un arici de mare. Păreau dispuși regulat, formând triunghiuri echilaterale cu laturile de vreo douăzeci și ceva de metri. La ce-or fi folosit, nici nu îndrăzneam să lansăm ipoteze.

A oprit descinderea navei și a lăsat-o pe o poziție geostaționară, deasupra polului nostru. De-acolo se putea coborî individual. Ne-a dat ordin să o facem. Sonyei, Ivanei, lui Radovan și mie.

Nu mă mai jucasem niciodată cu jucăriile Ivanei. De cum am preluat controlul, mi-am simțit mișcările membrelor nesigure, iuțite de posibilitățile servomotoarelor, aproape de

necontrolat. De jeturile cu care îmi ghidam zborul, să nu mai zic. Între pufăiturile fără efect și jerbele care mă-nvârteau ca pe o morișcă sau mă trimiteau înapoi ca din pușcă, nu reușeam să găsesc o cale de mijloc. Radovan părea că se descurcă mai bine. Cel puțin mișcările lui nu arătau a spasme. Dar el era un geniu, nu se punea la calcul. Sonya, în schimb, avea aceleași probleme pe care le aveam și eu. Dacă n-ar fi fost cablurile de ancorare dintre noi și eforturile Ivanei de a ne compensa zvâcnirile, probabil că ne-am fi pierdut prin spațiu.

– Nu-i mai smuciți, ne tot spunea ea, lăsați-i pe ei să facă treaba!

Aveam oarecare dificultăți în a face asta. Reflexele mele umane mă făceau să-ntind mâna sau piciorul ca să-ncerc să contrabalansez unele devieri, dar mișcările, mult mai bruște decât mi le doream, mă destabilizau și mai rău. Tot antrenamentul meu de voleibalist în imponderabilitate lucra împotriva mea. Și mă mai dezorienta groaznic și perspectiva. Îmi părea din când în când că stăteam suspendat, că mișcarea mea de descindere nu exista.

Mi-am amintit în acele momente de multele noastre coborâri cu naveta înspre Pământ de pe stația orbitală. Mai ții minte? Când ne țineam tot drumul de mână și priveam negrul cosmosului transformându-se în albastru.. Acelea erau zilele noastre fericite... Uite, nu pot scăpa de asta! Dar ce frumoase erau călătoriile alea! Asta nu le semăna deloc. Acțiunea gravitației era ca și inexistentă, iar imaginea nu se schimba. De multe ori mi s-a părut, după ce mi-am întors capul mai brusc într-o parte și-n alta, că ajunsesem la... să-i zic sol, că dacă întindeam mâna dădeam de el acolo. Dar erau iluzii. Mâna nu atingea nimic. În primele zeci de secunde de

după ce trapele se deschiseseră, mă orientasem după navă. Pe ea o putusem vedea îndepărtându-se, micșorându-se, deși infinitul întunecos spre care plecasem rămânea la fel, dar după câteva minute am pierdut și acest unic reper, căci nava s-a transformat într-un punct strălucitor, acela fiind reflectorul de mare putere cu care ne lumina descinderea, și cam așa a rămas.

M-am zbătut așa, oscilând între senzația de plutire și cea de cădere câteva zeci de minute. Din depărtare, constelația soarelui îmi transmitea salutări. Acolo, într-un punctuleț pe care l-aș fi putut cuprinde între buricele degetelor, era lumea mea. Acolo erai tu. Un punct minuscul de lumină într-un braț al unei litere iluzorii în cosmos. Am vrut să-ți spun că priveam spre tine... Dar n-aveam cum, chiar atunci.

Când, într-adevăr, ne-am apropiat suficient de suprafața elipsoidului ca să luăm poziția de aterizare, am știut-o. Întâi a apărut cercul luminos al reflectorului, apoi punctele. Astea știam că trebuiau să fie țepii, sau stâlpii, cum ar fi fost mai corect să-i numesc, căci după estimări trebuiau să aibă cam cinci metri și-un pic înălțime. La început ne-au părut toți doar niște puncte, apoi pe cei mai îndepărtați am început să-i vedem ca liniuțe, cercuri concentrice de liniuțe, orientate spre centru, din ce în ce mai lungi cu cât ne apropiam, în vreme ce aceia de sub noi au rămas punctiformi. Iar suprafața, sub lumina artificială a tehnologiei noastre, a prins să lucească metalic. Era semnul că deja ajunsesem foarte aproape și trebuia să ne pregătim de contact.

Spotul reflectorului acoperea câteva sute de metri pătrați. Cu un fascicul de divergență foarte mică și într-un mediu atât de curat ca vidul cosmic, nici măcar la cinci sute de kilometri lumina nu-și pierdea nimic din putere.

Jeturile n-ar fi avut o sarcină foarte grea să ne oprească, dacă am fi știut să le controlăm. Cum nu știam, le-am forțat de câteva ori, cu sufluri serioase, de ne-am redus viteza în trepte, iar când descinderea a ajuns suficient de lină, iar altitudinea noastră o depășea puțin pe cea a vârfurilor țepilor ariciului, au mai pufăit o dată scurt din valvele de reglaj și aproape că ne-au oprit. Era suficient de bine și așa. Coborâserăm unul lângă altul, în mijlocul unuia dintre triunghiuri.

Iată-ne în pădurea rară din cosmos.

Însă n-am reușit chiar să atingem viteza zero în raport cu solul, iar prima revelație am avut-o când l-am atins. Ne-a întâmpinat moale și a făcut valuri, cam cum ar face o saltea cu apă, care s-au propagat încet, în cercuri tot mai largi. Stâlpii s-au aplecat înainte și înapoi când undele au ajuns la ei, de parcă ar fi plutit cumva pe suprafața unduitoare, ca niște geamanduri.

Pe Radovan nu l-a surprins asta. Ne spusese el că nu se aștepta ca o asemenea structură să fie rigidă. Nu l-a surprins nici că nu puteam păși pe suprafața elipsoidului, unduirile lui trimițându-ne înapoi. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să măsoare accelerația gravitațională, iar aceasta, aici, în pol, s-a dovedit a fi de ordinul zece la minus cinci din accelerația gravitațională terestră. Asta l-a bucurat pe el, pentru că și-a verificat astfel presupunerea că steaua era cam de aceeași masă cu a Soarelui, însă pe noi, restul, nu ne-a bucurat atât de mult. Trebuia să ne mișcam tot cu jeturile ajutătoare.

– În celălalt pol ar fi fost mai mare, ne-a spus. Acolo ar fi fost de ordinul sutimilor din g-ul nostru. Dar tot n-ați fi putut să pășiți.

– Nu ieșiți din raza reflectorului, vă rog! ne-a transmis și Van Dargo când am început să mișunăm care-ncotro.

– Nu ieșim, șefule, stai liniștit, i-a strigat Radovan uitându-se peste umărul metalic la punctul luminos. Abia ne ținem echilibrul p-aici, unde să ne ducem?

După câteva stângăcii, de bine, de rău am început să ne descurcăm. Atunci ne-a dat câte ceva de făcut la fiecare: pe Ivana, că era singura care se ducea exact unde voia ea, fără toleranțe, a pus-o să facă măsurători topometrice, Sonyei i-a dat în grijă unul dintre țepi, iar pe mine m-a pus să cercetez suprafața. Nu să-i estimez grosimea, compoziția, eventual vârsta, că asta făcea el, ci doar s-o inspectez vizual. Bănuiesc că asta îmi era confirmarea clară că, până și în ochii lui blânzi, eu eram copilul tâmpițel. Nu m-am împotrivit. N-am fost niciodată genul de om care să-și ceară responsabilități în plus, doar de dragul stimei de sine. Cred că te-ai convins de asta și singură de când suntem noi împreună. Și acela nu era deloc un moment bun să-mi schimb felul de a fi.

Aveam să-mi dau repede seama că nu-mi dăduse de făcut o treabă chiar atât de simplă. De cum m-am aplecat să focalizez camerele de înaltă rezoluție pe suprafață, problema lipsei unui punct de sprijin a devenit și mai serioasă. Oricât mă chinuiam cu jeturile de gaz, nu reușeam să-mi păstrez o poziție statică, iar de apucat ceva, acolo unde mă aflam, nu se putea. În vidul cosmic ventuzele nu mi-ar fi servit la nimic, iar magneți nu aveam încă voie să folosesc. Sonya detectase un câmp magnetic destul de puternic în jurul stâlpului, iar Radovan decretase folosirea altor surse care ar fi putut interfera strict interzisă până la noi cercetări.

Iar dacă atingeam suprafața, tot ce realizam era să creez o concavitate care mă împingea ușor înapoi, până când slăbeam apăsarea și ea revenea, cu o mică vălurire, la poziția dinainte.

Cum toată lumea avea problema asta, chestia pe care voiam eu s-o cercetez ca la microscop unduia mereu.

Bineînțeles că valurile nu mă deranjau doar pe mine. Câteva minute am tot strigat unii la alții să nu mai mișcăm pânza – așa ne-am trezit că-i spuneam –, uitând apoi imediat că aceasta se stabiliza, mișcând-o iarăși și iarăși, până când Radovan a instituit regula că cine se mai atingea de ea zbura înapoi la navă cu un șut în dos. A enunțat-o arătându-mă pe mine, ce-i drept.

Soluția pe care am găsit-o a fost să zbor ușurel către un stâlp și să mă prind cu un clește de el. Cum, aparent, chestiile alea nu erau ancorate decât în pânza cu pricina, și asta a iscat valuri. Dar, odată ce perturbația a dispărut, m-am ales cel puțin cu o poziție fixă. Și, tehnic vorbind, nici n-am atins pânza. Stâlpul pe care-l studia Sonya fusese cel mai apropiat de mine, așa că pe acela l-am ochit. Spre surpriza mea, ea n-a mârâit când m-a văzut venind, ba chiar m-a ajutat să mă opresc. Frumos din partea ei, nu? Mai ales că relația noastră de până atunci se putea descrie drept „la cuțite".

I-am mulțumit și mi-am văzut de treabă.

Și nu pot să-ți spun ce-am simțit când am văzut dungulițele.

*

La început am crezut că am în față o înșiruire de simboluri. Îți imaginezi ce emoție m-a cuprins? Puteam intra în istorie ca omul care a descoperit primele litere scrise de o civilizație extraterestră! Mi-a venit să strig de bucurie, să le spun tuturor ce lucru fantastic găsisem. Însă m-am abținut. De ce să nu analizez un pic eu însumi? De ce să-mi ofer descoperirea brută, de ce să nu-mi leg numele de ceva mai mult decât simpla găsire a unor zgârieturi? De ce să nu fiu eu cel care a dezlegat și codul? Sau măcar cel care a făcut primul pas?

A fost una dintre acele puține dăți în care m-am lăsat dus de val, când mi-am pus mândria înaintea lenei... și uite ce-a ieșit de aici! Nu zic că dacă ar fi analizat altcineva în locul meu s-ar fi întâmplat altceva. Sau că ceea ce a urmat a fost neapărat un lucru care trebuia evitat. Dacă putea fi evitat. Judecând după ordinele lui Van Dargo, cred că turnura evenimentelor chiar i-a convenit, dintr-un motiv sau altul. Dar anticipez prea mult.

După ce le-am urmărit un pic, ceea ce a fost destul de greu, căci a trebuit să mă despart de stâlp și să plutesc privind câș spre zonele pe care nu le umbream, am dibuit că semnele aduceau mai mult a secvențe binare decât a litere. Firișoarele erau ușor tremurate, dar tot spre un cod de bare m-au dus cu gândul, mai degrabă decât spre o formă de scriere. Un cod mai clar, bănuiam, căci deasupra fiecărui bit era câte un punct. Probabil pentru a nu se confunda o dungă îngroșată din greșală cu două dungi apropiate. Și în loc de linii și spații, avea doar linii. Unele trase în sus, altele în jos față de o axă centrală. Simbolurile se încolonau unul după altul pe rânduri paralele. Am scanat o secvență și-am trimis-o în fărâma de memorie a navei care-mi era alocată, să fie acolo, apoi m-am îndepărtat puțin. Bun, dacă voiam să am o oarecare șansă să descifrez ceva, era esențial să identific blocurile funcționale. Adică să găsesc un marcaj de început și de sfârșit, altfel încercarea mea era sortită eșecului. Atâta lucru știam și eu.

Și n-a trebuit să caut prea mult. De îndată ce am urmat cu o vedere mai de ansamblu un șir de caractere într-o direcție, am dat de o linie lungă, scrijelită chiar și mai fin, care tăia toate șirurile după o direcție anume. Am preluat-o pe aceea. Puțin mai sus, se intersecta cu alta, sub un unghi de șaizeci de grade.

Da, ai ghicit, pânză era iarăși împărțită în triunghiuri echilaterale. Dar erau foarte greu de văzut, dacă nu le căutai. Dacă simbolurile erau de câțiva milimetri lungime, subțiri cât firele de păr, de păreau textura normală a metalului, delimitările erau încă și mai discrete de atât. Și da, ai ghicit și ce-am făcut: m-am apucat să parcurg triunghiuri, unul după altul, salvând informația în memoria navei. Erau egale, iar eu le absorbeam, pe unul de la colțul de sus, pe următorul de la colțul de jos, și tot așa.

Aproape că-mi intrasem în mână, putem să-mi controlez membrele mecanice cu aceeași naturalețe cu care-mi controlam propriul trup, când s-a întâmplat. Deodată m-am trezit stând în fotoliul meu, în cabina de pilotaj, cu imaginea de la camerele robotului dispărându-mi din fața ochilor și cu furnicături în toată pielea.

Fusesem deconectat forțat. Ceva mă dăduse afară și preluase controlul.

O idilă fără greutate

Una dintre grijile mele, după ce ne-am cuplat, a fost să nu-mi pun examenele în aceleași zile cu tine. Nu ai observat asta, nu-i așa? Nu e important. Chiar dacă ai observat, nu mi-ai ghicit motivele. Eram destul de subtil, permite-mi să mă laud cu asta. Nici măcar nu ai avut habar că mai e cineva care se joacă cu gândurile tale. Eram atât de discret, încât credeai că sunt propriile tale curiozități, devenite așa, deodată, obsesive. Și te apucai să studiezi imediat.

Dar să știi că n-am fost egoist! Nu, vai! Așa cum te puneam să-mi sufli la examenele mele, așa te puneam și să-mi trimiți subiectele la ale tale, ca să-ți suflu eu. Nu te-ai întrebat cum de simțeai nevoia să le citești de câte două trei ori pe fiecare? Sau cum de îți veneau răspunsurile clar și răspicat, chiar și acolo unde nu tociseși?

Nu, nu te-ai întrebat, spre fericirea mea. Le-ai pus pe seama intuiției feminine. A fost sfârșitul mediocrității mele. Și o mică ameliorare pentru tine.

De ce nu ți-am spus de la început despre darul meu? De ce crezi? Că mi-a fost teamă că n-aveai să mă mai ajuți? Nici pomeneală! N-am vrut să fugi de mine. Știam că dacă voi începe să-ți vorbesc despre conexiunea noastră, nu-ți voi putea ascunde că se putea și rupe. Puteai trăi cu gândurile altuia în capul tău, și cu ale tale în capul altuia? Tot timpul? Mi-a fost groază să te întreb. Și doar o groază încă și mai mare m-a împins s-o fac.

Mai știi cât sport făceam în facultate? Sunt sigur că da! Doar mi-ai spus că-ți plăcea asta la mine. Că arătam bine și că eram în formă, vreau să spun. Renunțasem doar la ideea de a face performanță, voleiul în imponderabilitate rămăsese una dintre plăcerile mele.

Aveam meci cu băieții în fiecare marți seara. Un fel de oportunitate care se transformase în tradiție. Găsisem odată un teren liber și pusesem de-o partidă. Ne-a plăcut, săptămâna următoare am repetat figura. Următoarea, la fel. Și așa a rămas: dacă e marți, e volei. Urmat de-un șpriț. Complexul sportiv de pe stație avea și un băruleț pentru suplimente proteice și energizante, dar care nu ducea lipsă nici chiar de pileală. Că doar era într-un campus. Porțiile erau mici, pentru că, în imponderabilitate, băutul de alcool te amețește urgent, de cum pui o picătură pe limbă, dar erau. Dosite, ce-i drept, numai pentru clienți speciali, de-ai casei. Adică pentru alde noi. Dacă ajunsese nenea Jeffrey, administratorul, să se încreadă în cineva, eu și gașca mea eram ăia! De-aia aveam mereu credite pentru automat la discreție și acces la produsele „restricționate". Pe datorie, cum era standardul studențesc. Și le plăteam noi. Ba chiar, de la un moment dat, cum meciurile noastre se prelungeau și șprițul de după era obligatoriu, Jeffrey ne lăsa codul de securitate și pleca să se culce, convins

că sala rămânea pe mâini bune. Și-o găsea în stare perfectă a doua... să zicem „dimineață". Aveam, cum s-ar spune, drepturi depline. De-ar fi știut el, bietul Jeffrey, om bătrân cu mustață albă, pe mâna cui lasă echipamente de-o viață de muncă nu-ți ajungea să le plătești...

La început n-am abuzat. Iar când am făcut-o prima oară, a fost dintr-un pariu stupid, la beție.

– Auziți, a zis unul, oricum nu-l știi, vă dați seama că, dacă avem chef, putem face o plimbare pe-afară? Să n-am ambiție dacă eu nu ies!

Și nebunul a avut dreptate. Și ambiție. În acea secțiune, dacă mergeai până în capăt, pe coridor, dincolo de porțile de acces în terenurile de sport în imponderabilitate, dincolo de zona de relaxare, pe un tub mai ferit, exista o trapă cu ecluză pentru intervenție la structura exterioară a modulului. Iar costumele de vid trebuiau să fie lângă. Teoretic, știam cum se folosesc, de la lecțiile de salvare în caz de dezastre. Practic...

Am găsit costumele la locul lor. Practica a urmat teoria îndeaproape. În seara aceea am ieșit pentru prima oară în cosmos! Ce senzație! Să te vezi singur, mărunt, în față cu nemărginirea, cu abisul! Fascinant și înfricoșător deopotrivă! Și-am mers cât am putut de departe în jocul nostru cu libertatea absolută. Am rezistat cinci secunde întregi desprins total de stație, cu mâna la câțiva centimetri de bară, cu cordonul de siguranță ca singură punte între mine și stație.

Cred că știi ce a urmat. Acum poți să-nțelegi și singură de ce. Senzația acelor cinci secunde n-a putut fi atinsă marțea următoare decât după aproape un minut de plutire la mai bine de doi metri în gol. Apoi de mai mult. Și mai mult! Și nu eram doar eu cel nebun. Parcă un văl ne cuprindea mințile

tuturor când ne vedeam afară. Frica... acea frică teribilă! Și senzația că o poți stăpâni, că ești mai puternic decât ea!

Așa am ajuns să ne lansăm tot mai departe, tot mai mult, lăsându-ne în grija celorlalți să ne tragă înapoi, de cordon. Ba chiar, mult mai stupid de-atât, ieșind fără ancoră în spațiu și lăsându-i pe ceilalți să se arunce ancorați după noi.

De-asta te-ai trezit tu, în toiul nopții, cu gândurile mele panicate în capul tău! Pentru că am vrut să încerc acea senzație singur, fără nimeni în preajmă. Plecaseră toți, eu rămăsesem, să încui. Atunci mi-a venit ideea: dacă mi-aș da cinci secunde, ca-n prima zi, cu mâna la câțiva centimetri de bară? Singur și fără cordon? Și am făcut-o! Știi că am făcut-o. Doar că cele cinci secunde s-au prelungit, iar mâna mea...

Aceea a fost groaza cea mare, singura care m-ar fi putut face – care m-a făcut – să-ți mărturisesc tot ce ți-am mărturisit atunci. Ce-ai simțit tu, abia adormită, când te-au trezit țipetele mele, când te-am rugat să mă crezi că ceea ce-ți umblă prin minte nu e doar o fantasmă a somnului, că eu te strig, că eu îți cer, te rog, te implor, să vii să mă salvezi, n-am să știu niciodată. Știu doar că m-ai crezut. Nu m-ai întrebat de ce nu ți-am spus până atunci, nu m-ai întrebat ce căutam afară, nu m-ai întrebat nici măcar dacă te iubeam. M-ai pus doar să-ți vorbesc, să-ți spun pe unde să mergi, ce să faci. M-ai crezut de prima dată? Chiar atât de mult îți doreai un pic de magie în viața ta? L-ai găsit? M-ai mai întrebat doar cum se folosește costumul.

Tu ai venit după mine atunci, îngerul meu, să mă salvezi. Știu că ți-a fost frică. Te-am văzut ezitând, strângând și lăsând bara din mână, dar ai venit! Și, când ți-am spus că dacă nu săreai după mine aveam să pier, ai sărit! Da, ai sărit! Nu pentru bucuria de a-ți fi învins teama, nu pentru drogul senzației,

nu pentru a-ți demonstra ție ceva, ci pentru mine. Pentru că eu aveam nevoie de tine! Ai sărit și m-ai prins. Și m-ai ținut strâns, strâns, strâns! Și m-ai adus înapoi.

Tu ai sărit în abis pentru mine. Iar eu? Eu am făcut același lucru pentru tine, chiar dacă saltul meu a fost altfel.

Invazia

Ne-a adunat în sala de conferințe. Nu avusese prea mult timp la dispoziție în ultima vreme, deci spațiul era tot medieval, însă lipseau blazoanele și celelalte decorațiuni. Nu ne-a mai pus nici să purtăm costumații speciale. În sală nu mai rămăsese decât masa, înconjurată de jilțuri, identice de data asta, și un ecran plutind deasupra pietrelor peretelui, pe care cei patru roboți umanoizi pe care-i controlaserăm noi mai devreme se agitau pseudo-bezmetic, urmăriți de reflectoarele navei, transmițând giga după giga de date de pe suprafața elipsoidului.

– Deci, a început Van Dargo, ce-am aflat?

– O groază de chestii, s-a grăbit Radovan, dar nu foarte multe noi. Toate chestiile pe care le bănuiam s-au adeverit.

Șeful n-a zis nimic. I-a făcut doar semn să continue.

– Până să piardă bărbatul robotelului, am cules ceva informații. Chestia aia e dintr-un aliaj pe bază de fier și zinc, cristalizat perfect omogen, până la nivel atomic. Sunt cinci

straturi succesive, subțiri de câte cinci sutimi de milimetru. Asta face grosimea totală a foiței de un sfert de milimetru. Straturile pot aluneca unul pe altul – și-a frecat palmele încercând să fie sugestiv, să ne arate cum –, deci e foarte elastică. Asta e cam așa cum bănuiam. Stâlpii sunt la fel de lungi pe dinăuntru cât sunt pe dinafară, și sunt magneți. Toți cu polul nord spre exterior. Forțele de respingere egale dintre ei, cu forțele date de presiunea luminii din interior, presupun, țin foaia întinsă și-i păstrează forma. Probabil că se... ăăă... – și-a pus palmele căuș una peste alta, întinzând și strângând ușor de degete – adaptează, ca să urmărească variația orbitei planetei. Dar asta n-am avut cum să observ.

– Cât de mult fier crezi că e acolo?

– Păi nu chiar așa de mult. Fă și tu un calcul: dacă aria e de genul doi virgulă doișpe ori zece la a douăștreia metri pătrați, cu grosimea de un sfert de milimetru, adică vreo două kile pe metru pătrat, atunci am avea cam patru virgulă doi-trei, p-acolo, la a douăștreia kile de fier. Mai adaugă un cinci, maxim zece, la sută pentru stâlpi. Oricum, dacă ai o planetă de talia lui Venus, să zicem, cât de cât bogată în metale, ți-ajunge. Merge și cu vreo două sau trei mai sărace. Și io nu mai văd urmă de planetă pe-aici.

– Bine, asta nu dovedește nimic. E ca aia cu elefanții cu ochii roșii în cireși.

– Băi, cam greu de crezut să nu fi fost decât o singură planetă, nu crezi? Că vezi că nu mai e niciuna.

– N-ar putea fi în interior?

– Ba ar putea, dar ar trebui să aibă orbite foarte joase. Să încapă între focar și polul apropiat stelei. Sub zero virgulă patru unități astronomice. În sistemul nostru, numai Mercur s-ar înscrie. Dar să știi c-ar putea fi încă o planetă acolo! Altfel

nu văd – s-a lăsat iarăși pe spătar, desfăcându-și mâinile – de ce-au făcut-o așa de maaaare, când la fel de bine puteau să găsească suprafețe elipsoide mult mai apropiate de focare, la fel de eficiente.

Sonya a dat ușor din cap, afirmativ. Așa era. Elipsoidul se rotea cu viteza unghiulară a planetei pe care o presupunem în focarul al doilea, iar celelalte planete ar fi avut viteze diferite, în funcție de orbitele lor. Deci, dacă n-ar fi încăput între focar și pol, ar fi intersectat pânza. Atâta lucru înțelegeam și eu. Ce nu înțelegeam era cum de nu influența o asemenea structură echilibrul gravitațional stea-planetă. Am întrebat asta.

– Nu influențează nimic, băi, e atât de bine distribuită masa, și atât de mică, încât chiar nu contează gravitațional. Nu face decât să reflecte cea mai mare parte din lumina stelei pe planeta aia, și atât. Uite, la polul nostru are aproape șaizeci de grade. Dincolo, probabil de ordinul sutelor, că energia care o lovește e mult mai densă acolo. Deci pierde prin infraroșu un procent oarecare în exterior, dar cea mai mare parte se duce spre planetă.

Mi-am amintit de hărțile lui pixelizate, în care albul era excentric.

– Pe planeta aia pe care o crezi tu acolo, i-a tăiat-o Van Dargo, sau pe care ai descoperit-o?

– Păi n-am descoperit-o încă, șefule, că n-am cum. Numai dacă trecem prin pânză putem vedea exact cu ce avem de-a face.

– Și crezi că poți s-o străpungi?

– Ușor! Îi ardem câteva proiectile ascuțite și-o rupem sigur. E ea dură, dar nu-i impenetrabilă. Am găsit o urmă pe ea. O tăietură ca o grefă de bisturiu. Deci o repară cineva când o franjurește cosmosul. Așa cred că au gândit-o.

– Ciudată chestie, dacă te gândești că pe-aici nu-i nici un corp, nu-i așa? Nici asteroizi, nici comete, nimic. Ce-ar putea-o franjura atunci?

Radovan a ridicat brațele scuturându-și capul într-un „n-am eu toate răspunsurile!”.

– Mdea! Bun, altceva? Dacă nu, Erig, bagă o transmisiune. Spune-le chestiile astea și cere instrucțiuni.

– Și de... ăăă... despre scrierea aia, despre roboții pe care i-am... mă rog, i-am lăsat acolo, adică, na! Despre... evenimentul acela, m-am bâlbâit eu, ce să le zic?

S-a uitat un pic la cei patru roboți de pe ecran, cum își urmărea fiecare traseul, trimițând triunghi după triunghi de informație către noi.

– Spune-le-o pe-aia dreaptă. Că am descoperit un cod care injectează un troian. Spune-le că pe primul robot ni l-a furat, iar pe ceilalți trei li i-am făcut eu cadou. Și mai spune-le că lucrăm la decodificarea mesajelor. De virus mă ocup eu personal.

Am încuviințat din cap și m-am ridicat să plec.

– Da, am auzit în urma mea vocea Ivanei, le-ai făcut cadou roboțeii mei! Numai pe ei puteai să li-i dai, nu?

Femeia cea mică s-a ridicat și a fugit de la masă pe lângă mine. Radovan a strigat-o, dar ea nu i-a răspuns. S-a ridicat și el și s-a grăbit după ea. Înainte să ies, am aruncat o privire înapoi. Sonya mă urmărea, Van Dargo și Melisa își deschiseră deja ecrane personale și notau câte ceva, iar pereții deveniseră netezi, ca turnați dintr-un beton fin.

Străjerii dispăruseră.

*

Au mai fost și alte ciudățenii. Traversând parcul, m-a surprins pustietatea. Nu mai era nimeni p-acolo. Și toți copacii

se transformaseră brusc în plopi, la fel de înalți și cu coroane identice. Aleile se neteziseră, își pierduseră zgrunțurii, de parcă erau de mușama. Însă nu-și schimbaseră pozițiile. Oricine se jucase cu mediul, o făcuse de mântuială. Și fără scop. Așa am crezut eu atunci. Aveam să aflu foarte curând și cine, și cu ce scop umblase la decor.

Bine că în cafeneaua mea toate rămăseseră așa cum le știam eu. Încă.

Te-am strigat și tu mi-ai răspuns imediat. Mă așteptai la masă? Împreună cu el? Nu erai singură nici de data asta. O simțeam. Celălalt mi se plimba prin spate. Nu? Altfel, de ce te-ai fi uitat atât de des deasupra capului meu? Nu mi-a convenit deloc. De-asta am început direct să-ți spun despre călătoria noastră spre suprafața elipsoidului și despre toate cele pe care ți le-am scris mai sus. Tu ai notat tot ce-am spus, te vedeam cum repetai în surdină, apoi ai tăcut și te-ai uitat spre prietenul tău. Cum mă așteptam, povestea cu codul binar l-a interesat cel mai mult.

– Nu știm încă ce reprezintă, am răspuns cuminte la întrebarea lui rostită de gura ta, încercăm să descifrăm.

– De ce nu ni-l dați și nouă? ai întrebat.

Cred că te luase gura pe dinainte.

– Pentru că n-am cum să-ți transmit giga întregi de informație binară bit cu bit. Îl analizăm.

Ai tăcut și te-ai uitat iarăși peste mine.

– Ați izolat măcar virusul?

– Nu. Van Dargo nu crede că e transmis navei. Virusul a infectat doar robotul și l-a pus să citească și să transmită.

– Asta fac virușii! E foarte probabil să se transmită pe sine.

– Așa ar fi, am contracarat uitându-mă peste umăr exact spre punctul pe care-l tot priveai tu, dacă nava ar fi în același

mediu cu roboții. Virusul, din câte ne-am dat seama, spune „Citește și transmite". Nava nu are ce citi.

Te-ai cam speriat în momentul acela. Ai făcut ochii mari, când la mine, când la el. Pentru o clipă chiar ai crezut că-l văd, nu? Sau că el mă vede pe mine? Dar te-ai liniștit repede. Erai totuși foarte analitică, ți-ai dat seama că blufam. Și că celălalt habar n-avea ce se întâmpla pe la mine. Dar și că, în obsesia ta de a nu-mi transmite imaginea lui, îl deconspirași prin comportament.

– Un lucru totuși nu înțelegem, ai continuat. Cum a fost posibil ca un cod străin să afecteze sistemul de operare al robotului, atâta timp cât nu-i cunoaște seturile de instrucțiuni?

– Aici e marea întrebare, am răspuns. Nu știm. Nu știm nici cum a putut codul să se injecteze prin interfața optică. Van Dargo e fascinat de treaba asta. Cu atât mai puțin nu înțelegem, cum spui tu – și nu mi-am luat ochii din punctul în care-l bănuiam pe celălalt –, cum ar putea fi produs un virus care să funcționeze pe orice sistem de operare. Căci presupunem că nu ne știu sistemele de operare. Dacă eliminăm această presupunere...

S-a lăsat liniștea. Să calculeze omenirea implicațiile!

– Și ceilalți trei roboți? ai întrebat după o vreme stânjenitor de lungă.

– Van Dargo le-a dat ordin să facă exact ce am făcut eu și a pornit înregistrările. A prins așa și secvența virusului în sine, și fluxul de date. A considerat că, de orice natură ar fi, transmisiunea e importantă. Contactul cu ei e partea cea mai delicată a misiunii noastre, iar asta e o formă de contact. Comandantul cere încuviințarea Pământului în acest sens.

Asta am adăugat-o de la mine, să știi! Ce-ar fi făcut oare Van Dargo dacă i se dădea un ordin direct, contra deciziei

lui? Mie riscurile asumate mi se păreau uriașe. Dar ordinul nu a venit.

– Comandantul vostru a evaluat corect situația și a acționat salutar. Acumularea de date trebuie să continue! Obiectivul vostru principal e să o decodați. Cel secundar e să izolați virusul și să vă asigurați că nu vă sabotează misiunea în alte feluri.

Am mai așteptat câteva clipe, apoi, pentru că nu am mai primit alte ordine, am spus:

– Voi transmite. Acum, Emily, poți să-l rogi să plece? Avem și noi dreptul la un moment de intimitate.

Nu ai mai tresărit. L-ai privit fără să clipești și i-ai repetat ceea ce te-am rugat. Nu mi l-ai putut ascunde de tot, i-am văzut conturul. Cred că ți-a fost greu... dar ai făcut-o. Pentru mine. Și pentru tine, poate?

Aproape c-am auzit când a ieșit. Frumos din partea lui. Aș fi vrut să-i mulțumesc... A fost discret. Probabil nu trebuia să o facă. Uite, îi mulțumesc acum!

– Te iubesc! am spus.

– Te iubesc! mi-ai răspuns.

Ne-am întins mâinile și vârfurile degetelor noastre s-au întrepătruns. Aș fi vrut să pot simți ceva. Tu ai simțit?

– Te voi aștepta, mi-ai spus.

– Mă voi întoarce.

Ne-am privit în ochi doar. O vreme. Apoi te-am rugat să-mi vorbești despre lumea ta. Da, a ta. Nu prea o mai simțeam a mea. Tu, după mai bine de două sute de ani, îi aparțineai. Eu, după doar unul, nu. Mi-ai vorbit. Și-n ochi ți s-au aprins scântei. Erai frumoasă, dar nu puteam ignora îngustimea viziunii tale. Suspectam că nu părăsiseși citadela care apăruse pe fundația institutului. Teoria mea se

dovedea credibilă. Așa că nu te-am descusut prea mult. Nu avea rost.

Apoi ne-am ridicat.

– Pentru tine cum a fost când te-au înghețat? te-am întrebat înainte să ne despărțim.

Scânteile ți s-au stins.

– A fost... Ce contează? Am s-o fac din nou, ca să fiu cu tine!

*

Când am plecat din cămăruța noastră, mințile-mi zburau în patru zări odată. Tu, acolo, acum, trăind utopia umană. Cu limitările ei, să zicem. Eu, aici, râcâind printre stele după înțelepciunea altor civilizații, când, în sfârșit, omenirea, sau acea parte a omenirii cu care comunicam, căreia-i aparțineai, nu mai avea nevoie de ea. Ajunsesem să te cred. Chiar trăiai anii de aur ai speciei umane. Cine a zis că trebuia să fie o chestie globală? Însă pentru tine avea să fie un timp foarte scurt. Apoi aveai să mă aștepți într-un bloc de gheață până ce eu mă voi fi întors, poate, peste alte două sute și mai bine de ani, când societatea va fi putut, la fel de bine, să alunece în cine știe ce eră barbară. Erau oare mâinile care-ți clădiseră lumea atât de lungi încât să se poată întinde peste alte două secole? Chiar și până aici mi se părea neverosimil că ajunseseră, dar, uite, oricât de mic le rămăsese căușul, încăpeai în el. Merita riscul? Pentru momentul actual, omenirea avusese o motivație reală să te păstreze. Pentru întoarcerea mea... Să zicem doar că avea nevoie doar ca noi doi să credem acum că ne vom mai întâlni.

Ce căutam noi aici, ce așteptați voi, acolo, de la noi?

Să contactăm o specie extraterestră, desigur... Sfârșitul paradoxului Fermi, confirmarea că nu suntem singuri în

univers. Dar mai avea asta importanță pentru o societate care nu mai avea nevoie de nimic? Dar pentru tine? Dar pentru noi? Ce o fi fost oare important pentru tine? Ce-ți doreai tu, de fapt? N-ai fi fost oare mai fericită? Dar eu?

Van Dargo mă aștepta să-i dau raportul în tavernă.

Și eu le-am vorbit iarăși despre abundență și despre nevoile de bază ale societății umane pe care tehnologia ajunsese, în sfârșit, să le acopere, despre amorul liber și căderea inhibițiilor artificiale – cunoscându-l pe artizan, chestiile astea m-au convins de existența unor factori perturbatori în planul său, deci și de limita puterilor de care dispunea –, despre colapsul dogmelor și toate cele pe care mi le povestiseși. Lucruri care, chipurile, se întâmplaseră încet, an de an, dar care pe tine te loviseră deodată. Așa cum ne loveau și pe noi. Nu le-am spus lor ce credeam. În definitiv, nu puteam fi chiar sigur.

– Rămâne moartea! a spus Melisa atunci. Și a continuat: De fapt, acum e cu adevărat interesantă, când o privesc de dincolo de dogmatismul religios. Cu viața e simplu. Uite, pentru mine, o viață perfectă ar însemna un șezlong într-un golf, la malul mării. Dar după? Nu credeți că asta vor de la noi, sau de la cine și-or imagina că a construit asta: o cale spre nemurire?

Mda, ca medic, Melisa avea și ceva cunoștințe de psihologie. Poate de-asta vorbea atât de rar.

– Nu mi-au transmis niciun mesaj despre asta, i-am răspuns imediat ce-am pus paharul perfect cilindric înapoi pe masă.

– Și nici nu cred c-ai să primești. Deocamdată ne cer doar să strângem informații, nu-i așa?

– Și să le analizăm. Să le decriptăm și să izolăm virusul.

Van Dargo și-a rotit degetul prin aer în semn că treaba cu virusul e în desfășurare. Ce-i drept, lucra ca nebunul la chestia asta. Încerca să facă secvența de cod să-i vorbească. Fără exagerare, se apucase să convertească semnalul binar în oscilații sonore, după tot felul de algoritmi de decodare, și le asculta obsesiv. Însă progrese adevărate nu prea făcea.

Toate capetele s-au rotit, în sfârșit, spre Radovan. Omul nu a reacționat. Împreună cu Ivana, se uita pe un ecran pe care-l desenase pe masă.

– Ce-i, băi? a întrebat când micuța roboticiană i-a dat un ghiont și ne-a surprins privirile. Cu semnalul? N-am nicio idee. Pot numai să vă spun că nu ne transmite nimeni virusul, deci cu asta puteți să stați liniștiți. Acum ne uitam pe niște imagini. Am făcut graficul traseelor parcurse de roboței. Se vede că evită unele zone.

– Și de unde știi că zonele alea conțin virusul? s-a băgat și Van Dargo în vorbă. Abia-i vezi pe ei de aici.

– Păi, știu! Adică nu știu sigur, dar presupun logic. Pentru că zonele pe care le evită formează un tipar regulat și triunghiurile în care i-am pierdut se înscriu în el. Uite!

Și a ridicat cu două degete imaginea la care se uitase împreună cu Ivana, apoi a întors-o spre noi. O droaie de segmente descriau patru spirale mici, care, odată ajunse să se atingă, continuau într-una singură cu patru brațe. Alea trebuia să fi fost traseele roboților. Într-adevăr, din loc în loc, curbele să abăteau de la traseul regulat și ocoleau câte o zonă hexagonală de șase triunghiuri adiacente. Și da, zonele ocolite erau ordonate după același model cu stâlpii. Și nu știu de ce, abia atunci, când mi-am mutat ochii de la oameni la ecran și înapoi, am văzut cât de spartană devenise taverna. Pereți albi, netezi, podea din mozaic, mese simple, din fier.

Nici urmă de șemineu. Sau de fum, deși pufăiau cu toții din narghilele.

– Bine, a spus Van Dargo, atunci treaba e clară. Continuăm cu ce facem.

– Până când? a sărit Ivana.

– Până când se termină combustibilul roboților.

Urât, sincer să fiu. Știa că acolo era o problemă.

– Și cum îi mai aducem înapoi?

– De ce să-i mai aducem? Ce treabă mai avem cu ei?

Pentru a doua oară, Ivana a plecat în viteză de la masă. Radovan însă n-a mai urmat-o. L-a privit doar pe Van Dargo. Și n-a mai avut nevoie să spună nimic.

În iad

Au fost ani frumoși, nu-i așa? Ani de zile. Fericiți. Măcar pentru că eram tineri și ne trișam drumul prin universitate și univers cu puterea a două minți în *cluster*. Nu mi-ai reproșat că nu ți-am spus de la început despre darul meu. Despre darul nostru. Nu m-ai întrebat nimic. Ai citit singură răspunsul, sunt convins. Ți-ai descoperit pe zi ce trecea puterile asupra mea și erau peste orice închipuire. Mă citeai mult mai ușor decât puteam s-o fac eu cu tine. Eu am fost doar scânteia, explozia ai fost tu. M-ai lăsat să cred că eu îți sunt profesor doar pentru că mă iubeai și îți doreai să mă simt bine. Și pentru că-n puterile tale eram doar eu. Așa cum doar tu erai în ale mele. Și dragostea noastră a crescut, gând cu gând, fără niciun ascunziș, fără niciun cotlon în care să ne putem retrage din calea ei frânturi de sine. Cine-ar fi crezut? Cine-ar fi bănuit că ceea ce ar fi despărțit un milion de cupluri, pe noi ne-a unit atât de strâns?

Ne iubeam unul pe altul și iubirea ne era deopotrivă scop și răsplată. Eram puternici pentru că ne iubeam și ne iubeam

pentru că eram puternici. Am fi putut face orice. Dar noi am ales... ce-am ales. Pentru că a apărut steaua infraroșie.

Mai ții minte ce vâlvă a fost când au descoperit-o? Cum s-au aruncat cu toții pe ea, ca pe noul Eldorado? Încă mai văd titlurile: „Freeman Dyson, adevăratul Nostradamus!". Sau: „Paradoxul Fermi a căzut, sfera Dyson există!". Cât eram noi de îndrăgostiți și cât aveam noi ochi numai unul pentru altul, asemenea zvonuri nu puteau să ne ocolească. Și dacă mie descoperirea unui punct îndepărtat care pierdea căldură în cosmos, fără să strălucească în spectru vizibil, nu-mi spunea nimic, ție îți spunea. Îți spunea povești despre aventuri în spațiu și descoperiri epocale, despre acel unic om care schimbă lumea, despre eroism și glorie. Mi le-ai spus și mie de câteva ori... Mai știi?

Bănuiesc că ai avut mereu ambiții mult mai mari decât mine. Ți-ai dorit extraordinarul, fantasticul, magia. De-asta m-ai și iubit pe mine... Nu nega, nu are rost. Am știut-o, dar mi-a fost suficient. Eu îți puteam oferi un strop de magie, aceea pe care nimeni altcineva nu putea. Ce dacă nu era meritul meu? Și eu aveam veleitățile mele, că nu de liniștit ce sunt ajunsesem suspendat afară, și mie mi-ar fi plăcut ca lumea să-mi știe numele, deci așa că, de ce să mă mir? Diferența dintre noi însă nu stătea doar în amplitudine. Eu eram un simplu artist. Tu, un conducător.

În fine, cred că asta ți se trăgea din familie. Pentru că erai fata unui om puternic. Nu te încrunta (of, cât mi-aș dori să nu citești asta niciodată), știi bine că am dreptate. Nu am spus-o cu vreun reproș, cum aș fi putut?, dar erai fata unui bărbat influent, care alesese să rămână alături de prima sa concubină. Unul dintre foarte puținii, mai ales printre cei cu statutul său.

Dar care era, de fapt, statutul lui? Nu mi-ai spus niciodată... Ți-era rușine? Te temeai că te-aș fi privit altfel? Că m-ar fi interesat cât de bogată urma să fi? Cât de influentă? Crezi că nu vedeam cum te macină chestia asta?

Nu contează. Acum chiar nu mai contează. Dar știu că deasta lumea-ți părea mică. Și la îndemână. Nu pentru că el ar fi putut-o cumpăra pentru tine, ci pentru că aveai un exemplu. De ce-oi fi încercând eu să mă tot disculp pentru ceea ce gândesc? Poate... poate nici nu-ți sunt străine cugetările astea ale mele.

Sau poate-ți sunt, căci poposeam asupra lor mai ales când nu eram împreună. Când luam vacanță și ne despărțeam. Nu ne făcea plăcere, nu simțeam că am avea nevoie de perioade de singurătate. Dar le acceptam, ca pe-un fel de test. Sau ca pe talerul opus al balanței care ne arăta ce aveam. Coboram de pe stația orbitală cu aceeași navetă, ținându-ne de mână, pe Pământ fiecare mergeam în altă parte.

Pentru mine erau perioade de liniște, de prea mare liniște. Oricâte voci, orice zgomote ar fi fost în jurul meu. Ele erau afară, liniștea era înăuntru. Și după câteva zile mă apăsa. Și cred că te apăsa și pe tine, altfel nu mi-ai fi vorbit.

Atunci, în seara aceea – la mine era seară, știai? – eram prin oraș. Mă întâlnisem cu băieții din vechea trupă de *avangarde-fusion* și ieșisem la câteva beri, într-un pub aflat la două mii de metri înălțime, într-un turn urban. Acolo unde avusesem singurul nostru gig, deci ne puneau și melodii de-ale noastre, la cerere. Gașca era veselă și cred că și eu intrasem oarecum în atmosferă. Râdeam de vechile noastre vise, priveam peisajul. Orașul, cât vedeai cu ochii, cu sclipirile sale vălurite, cocoțate pe coloane, cu râurile de lumină, cu navele care treceau încoace și-ncolo, cu clipirile stațiilor orbitale...

Îmi plăcea, mă liniștea. Stăteam și beam privind afară, prin cupola emisferică. Și ne-aminteam.

Nici nu știu când s-a transformat totul în iad. A fost ca o trezire din somn. Râuri de lavă, munți de rocă vulcanică, erupții, nori de hidrogen sulfurat! Le-am văzut pe toate aievea, în fața mea. Și l-am văzut pe gigant ridicându-se încet la orizont, cu trupul lui ireal de mare, venind să acopere cerul. Ca promisiunea veșnicei suferințe, ca piatra de moară sub care se sfarmă cea din urmă speranță.

M-am desprins de sticla geamului și am sărit înapoi, m-am împiedicat de-un scaun și m-am rostogolit pe masă, dar imaginea n-a dispărut. Auzeam cum paharele se răsturnau, simțeam lichidul rece pe mine, dar astea erau departe, tare departe, într-o altă realitate, una de care eram încă legat, dar nu cu totul. În fața ochilor totul rămăsese nemișcat. Ceva îmi proiecta direct pe retină grozăvia unui străvechi infern. De ce? Doar nu crezusem în el niciodată?!

Am strigat, mi-am acoperit ochii şi m-am împleticit. Simțeam cum fusesem prins, ridicat, ținut, purtat.

– Vai, Erig, de-ai putea să vezi ce văd eu acum!

Vocea ta! Și totul a devenit limpede. Puteam! M-am eliberat calm din brațele celor care săriseră să mă culeagă de pe jos și-apoi am urmărit împreună, noi doi, ținându-ne de mână în lumea noastră, răsăritul lui Jupiter de pe Io. Așa cum arăta el din camera ta de hotel.

Și iadul a fost minunat!

Mesajul

O vreme n-am făcut nimic. Știi, pentru că ți-am transmis rapoarte zilnice despre asta. Am așteptat doar. Nu știu exact ce. Să decodeze Radovan mesajul? Să apară vreo transmisiune de la elipsoid? Să ne vină extratereștrii înșiși în întâmpinare? Oricare dintre variante ne-ar fi convenit. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Roboțeii și-au urmat traseele, evitând fiecare câmp pe care schema lui Radovan îl marcase drept virus, iar nava a înregistrat bit cu bit transmisiunile lor. Curând, și șeful și-a dat seama că asta nu mai putea continua. Roboții aveau rezerve uriașe de energie care, pe cât de puțin consumau, le-ar fi ajuns sute de zile. Memoria navei însă n-ar fi ținut pasul.

Pentru mine, perioada asta de calm a fost exact ce-mi trebuia. Cu nimic de raportat și niciun ordin de transmis, am putut să ne vedem și noi de ale noastre. De la o vreme, nu-l mai simțeam pe celălalt. Te lăsase în pace, nu-i așa? Îți spusese să-l chemi dacă apăreau noutăți, bănuiesc. N-am nevoie de

confirmare. Afecțiunea ta renăscută mi-a arătat-o. Eram din nou cei doi tineri îndrăgostiți care-și fac planuri împreună. Da, uite că le făceam, la două sute douăzeci de ani-lumină distanță. Așa cum ne-am făgăduit. Așa cum prevedeau contractele noastre. Actele cu cele mai lungi perioade de valabilitate din istoria omenirii...

Mi-ai vorbit despre noua societate, despre sistemul de valori formale și despre sistemul de educație care l-a consolidat. Mi-ai explicat cum funcționa noul matriarhat și cum se depășeau orice stări conflictuale prin schimb de energii sexuale. Partea asta nu mi-ai explicat-o prea clar. Vai, de-ar fi știut făurarul ce adaosuri apăruseră! Mi-ai spus... știi tu foarte bine câte mi-ai spus. Iar eu te-am ascultat. Și-am visat la viața alături de tine într-o asemenea societate. Habar n-am dacă ar fi funcționat, dar mi-am dat seama cât de mult ți-o doreai. Și că era imposibilă. Era imposibilă alături de mine. Și-n mintea mea, tabloul tău dormind înghețată și lăsând anii aceia minunați să treacă pe lângă tine se contura în culori tot mai cenușii.

Sper că vei înțelege că tot ce am făcut am făcut pentru tine. Dar până atunci s-au mai întâmplat câteva lucruri.

Primul a fost că ne-a convocat Radovan, deodată, pe toți, pentru ceva. Nu ne-a spus ce voia de la noi, a spus doar că are „ceva interesant să ne arate, în câteva ore!". Câteva ore însemna totuși timp destul, deci am luat-o la pas prin parc.

Locul ăsta ajunsese deplorabil. Dacă mai înainte se întreceau care mai de care să-l aranjeze, acum era de la o zi la alta mai urât. Conuri verzi, toate de aceeași dimensiune, țineau loc de copaci, bănuiesc că se voiau brazi, băncile deveniseră paralelipipede regulate, fără spătar, iar câteva benzi albe trase peste solul verde, perfect plat, căpătaseră rolul de alei. Arăta

ca un desen animat făcut de un începător, cu un software varianta demo.

Nici sala de conferințe nu era mai arătoasă. Nici pe dinăuntru, nici pe dinafară. Turnul se transformase într-un simplu cilindru gri, fără protuberanțe. Străjerii lipseau în continuare – la fel ca toți ceilalți figuranți –, iar în interior aspectul medieval fusese înlocuit de unul nici măcar spartan. Pereți goi, podea netedă, o masă redusă la un disc gros așezat pe un picior la mijloc, străjuită de tabureteе cubice. Am încercat, că tot aveam timp, să anim eu locul, dar n-am putut. Drepturile mele de modificare fuseseră restricționate. Și nu-mai Van Dargo putea face așa ceva. Am vrut să-l întreb de ce, dar atunci a intrat Radovan.

– Melisa nu vine, a spus în loc de salut, dar nu-i nimic, o să înregistrăm și pentru ea. Zice că lucrează la ceva.

Ivana era deja acolo, deloc în apele ei, cam cum era mai tot timpul în ultima vreme. Își deschisese un ecran și bănuiam la ce se uita. A venit și Sonya, iar Radovan a întâmpinat-o cu același frază.

– Hmm, nu prea cred, a spus Van Dargo, n-avem spațiu pentru așa ceva. Dacă vrea, se uită, dacă nu, nu.

– Cum adică n-avem spațiu? Avem... ăăă...

– Avem câteva zeci de giga de date pe secundă de salvat, asta avem! De ce crezi c-am ras toate texturile și toate formele complexe de peste tot? Nu vezi că suntem ca la orele de geometrie în spațiu? Crezi că am făcut-o de tâmpit? Nu înregistrăm nimic!

Astrofizicianul s-a uitat într-o parte și-n alta, de parcă ar fi vrut să se convingă.

– De ce nu aștepți tu să vezi despre ce e vorba și dup-aia să vorbești?

– Ce poate să fie așa de important?

– O chestie foarte tare! Ultimii meteoriți de frânare ajung imediat în zonă. Câțiva vor străpunge elipsoidul. Sau nu!

*

Dacă am fi aplicat curba optimă de frânare, n-ar fi ajuns niciun meteorit atât de aproape. Pe măsură ce-și reducea energia cinetică, nava lansa bolovani în diferite direcții. Îi scuipa spre spate, căci altfel, deși ar fi pierdut și mai multă viteză prin legea conservării impulsului, șocurile ar fi fost atât de brutale, încât ar fi amenințat convertoarele materie-energie. Însă viteza pe direcția noastră de deplasare era oricum foarte mare, iar ei căpătau traiectorii care formau cu a noastră unghiuri mici. Imaginează-ți mai multe scufii ascuțite, puse una într-alta. Cam așa se împrăștiau și valurile succesive de bolovani. Dacă am fi frânat mai din timp, ultimul con de meteoriți compacți ar fi avut vârful suficient de departe de elipsoid încât să nu-l intersecteze. Doar cei mărunți, carbonici, și praful ultimelor etape ar fi ajuns la el.

Dar noi nu respectaserăm graficul optim, așa că aveam șansa să vedem pe viu cum se va comporta suprafață metalică sub o ploaie de meteoriți cu viteze aproape de domeniul relativist. Mă așteptam, așadar, le ceva spectaculos. Dacă pânza nu se rupea, pe cât o credeam de elastică, trebuia să se deformeze foarte mult, ca un balon pe care-l apeși cu degetul, sub impactul lor, apoi să-i arunce înapoi într-o explozie de vibrații. Iar dacă se rupea, așa cum părea mult mai logic, atunci... tare eram curioși să vedem cine venea să o repare.

Și mai era ceva, dar asta doar în capul meu: mă așteptam să văd raze de lumină izbucnind dinăuntru, sfâșiind bezna.

N-a fost să fie. Când, în sfârșit, un meteorit a lovit într-un punct din zona noastră de observație, nimic din ce m-am așteptat nu s-a întâmplat. Dar absolut nimic! Pe monitorul vizual punctul de impact nici nu s-a observat, negrul a rămas la fel de negru ca înainte, iar monitorul vectorial a desenat bucata de piatră disparând, pur și simplu, de parcă ar fi fost absorbită de colosul acela. Nicio izbucnire de lumină, nicio deformare, nimic!

Pe-al doilea l-am reperat mai din timp și i-am putut estima zona de impact, așa că am luminat-o cu reflectorul. Și nici așa n-a fost cine știe ce spectaculos. Întâi a apărut un mic punct întunecat în marginea cercului de lumină, scurgându-se ușor spre centru. Apoi am distins și piatra în sine, o sclipire pasageră, chiar înainte să se ciocnească de punctul cel negru. Iar când s-au ciocnit, au dispărut amândouă. Suprafața a înghițit meteoritul cu doar o vălurire lină. Și, din nou, nicio rază n-a evadat...

– Ba a evadat, avea să-mi explice ceva mai târziu Radovan. Dar noi nu eram pe linia stea-gaură ca s-o vedem. Și altfel n-ai cum să vezi raze de lumină în vidul cosmic, dacă nu e praf care să lucească. Pe mine altceva mă intrigă: Chestia aia s-a rupt și s-a sudat singură la loc.

– Materiale cu memorie? Avem și noi...

M-a privit ca pe-un idiot.

– Nu c-ar fi mare lucru, dar mi-a venit o idee: nu cumva asta e funcționalitatea ei de bază?

– Aceea de a se suda la loc?

– Exact! Autoreparararea. Adică nu reflexia luminii, cât, mai ales, posibilitatea de a se reface după rupturi.

Și poate că ne-am fi bătut ceva mai mult capul cu asta dacă atunci n-ar fi apărut Melisa și nu ne-ar fi spus că a decodat mesajul.

*

În seara aceea – seara ta, căci pentru noi era totuna – a trebuit să-l chemi iarăși pe individ.

– Sunt genomuri, miliarde de miliarde de genomuri, v-am povestit, probabil sute de milioane de specii, miliarde de indivizi. Suprafața e de ordinul doi virgulă doisprezece ori zece la a douăzeci și treia metri pătrați, iar genomul unui individ, care are cam patru giga de informație, ia cam zece metri pătrați. Chiar dacă excludem triunghiurile cu virusul, să zicem, exagerat, o zecime din spațiu, tot avem două mii de miliarde de miliarde de indivizi, am spus ridicându-mi degetul arătător ca să dau greutate numărului. Din care un procent infim au fost alterați.

– Cât au trimis până acum roboții voștri? m-a întrebat tipul.

Știusem și înainte că era tip, nu m-am referit întâmplător la el ca fiind bărbat.

– Câteva milioane de genomuri, i-am spus, și poate mai înregistrăm încă jumătate pe atâta, dar nu mai mult. Spațiul nostru de stocare e limitat. Câțiva tera ne trebuie ca să operăm nava, am sacrificat spațiu până la limita absurdului.

Dacă mă uitam în jur, aș fi putut spune chiar că o depășisem. Austeritatea ne pătrunsese și-n spațiile personale, chiar și cafeneaua noastră. Așa simplă cum o știai, tot avusese de suferit. Ferestrele dispăruseră, la fel și perdelele, mesele și scaunele din fier forjat, cu împletituri și frunzulițe, își pierduseră progresiv detaliile până la simplitatea absolută, podeaua și pereții căpătaseră o singură culoare și deveniseră perfect netezi. Totul trebuia definit vectorial, cu minim de unghiuri. Van Dargo nu voise să înceteze colectarea de date oricât ne rugaserăm de el.

Dar pe compatriotul tău nu prea-l interesau părerile noastre. Și se precipita:

– Ați reușit să reconstituiți extratereștri?

Începuse să fie amuzantă conversația! De când am renunțat la șaradă și insul și-a recunoscut, de voie, de nevoie, prezența, nu mai trebuia să repeți ce spunea, că îl vedeam cu ochii tăi și-l auzeam cu urechile tale. Tu nu-l mai ascundeai de mine. Însă tot îmi repetai. Nu reușeai să te acordezi cu faptul că doar el nu mă vedea pe mine, că doar lui trebuia să-i repeți ce spuneam eu. Cu întrebarea în sine, Melisa mă pusese în gardă:

– Nu se poate face asta fără o bază de date genetică. Pe care n-o avem, evident.

A urmat o tăcere lungă.

– Atunci nu aveți altă șansă decât să intrați în interior. Puteți intra, nu-i așa?

Despre asta mă instruise Radovan. Vezi? Eu vorbisem cu ei înainte. Aici eram singur. Tu de ce n-ai putut face la fel?

– Da, putem. Dacă niște amărâți de bolovani au putut...

– Atunci, acestea sunt instrucțiunile.

Apoi s-a ridicat. Iar eu, nu știu de ce, am simțit nevoie să-l întreb:

– Ce ești tu, de fapt? Ce autoritate au ordinele tale?

Te-a mirat. Dar nu era nicio răutate în întrebarea mea. Doar curiozitate. Trebuia să-mi confirm cumva bănuielile.

– Starostele, să zicem. Șeful de trib, rabinul, voievodul... ce vrei tu.

– Și conduci... ?

– Pe cine vrea să mă accepte. Emily vrea.

Deci avusesem dreptate.

*

N-am stat atunci să rumeg mai mult. Lucrurile s-au precipitat la noi și a trebuit să fug. Aș fi vrut să mai stau, să te

mai întreb una-alta, dar n-am mai avut răgaz. Și parcă și tu îți ascundeai privirea. De ce-o făceai? De ce nu te-am întrebat măcar asta atunci?

Restul întrebărilor mi-au venit mai târziu. Puteam să înțeleg cum funcționa un staroste mascul într-o societate matriarhală? Avea medierea prin sex vreo legătură cu acceptarea lui? Sau, ceea ce mă ardea de fapt, cum l-ai acceptat tu? Căci știam – nu speram, știam! – că mi-ai fost fidelă. Știam pentru că te simțeam așa cum te simțisem mereu. Te simțeam prin legătura noastră.

Mă poți crede că de-aici mi-a venit ideea? De aici și de la imaginea trupului tău zăcând gol în cuva aia presurizată. Nenorocită imagine! Încă mă mai urmărește.

Să revin: spuneam că lucrurile s-au precipitat. Concret, a dispărut Ivana. Și n-avea cum să facă asta decât ieșind cu totul afară. Cu totul. Și asta era ceva extrem de periculos neasistat.

Noi doi schimbăm lumea

Am fost cu tine pe toate cele patru luni ale lui Jupiter, în vacanța aceea. Mama a crezut că m-am îmbolnăvit, pentru că m-am închis în camera mea ca un adolescent neînțeles și n-am vrut să mă văd cu nimeni. Dar eu eram cu tine. Zi de zi te-am urmat. Am văzut infernul de pe Io și-am simțit cu-tremurele care scutură Europa. Pe Ganymede am străbătut oceane înghețate, iar lui Calisto i-am împrăștiat praful prin cratere. Ți-am fost alături tot timpul. Am văzut cu ochii tăi, am simțit cu trupul tău.

Apoi vacanța s-a terminat și ne-am întors pe stația orbi-tală. Bucuria revederii parcă n-a fost chiar atât de mare ca în alte dăți, nu puteam spune că fuseserăm despărțiți totuși, însă partida de amor de bună revedere a fost ceva fantastic. Și, după ce-am învățat să ne împărtășim senzațiile în acel mod, nu a mai fost niciodată la fel. A fost mai mult decât am crezut vreodată c-ar fi putut să fie. Ce aveam noi, nu mai avea ni-meni. Aveam sublimul. Și nu-l puteam avea decât împreună.

Am fi putut avea o viață minunată, asta vreau să înțelegi.

Dar pentru tine n-a fost de-ajuns. Tu îți doreai să schimbi nenorocita asta de lume. Știi cât de mult m-a durut hotărârea cu care ai acceptat sacrificiul? Că lumea conta mai mult decât mine? Am spus sacrificiul, da, nu contest că ți-a fost și ție greu să te-împaci cu asta, dar te-ai obligat să o faci cu o încăpățânare de martir. Ți-ai dat seama că prețul era iubirea noastră și ai acceptat să-l plătești. În numele amândurora.

Hai, nu-mi spune iarăși că am fost și eu de acord, că am decis împreună, că știi foarte bine că n-a fost așa! Am spus că sunt de acord, da, am spus, dar am făcut-o doar pentru că știam cât de mult îți doreai tu felia ta de glorie. Iar eu n-aș fi putut trăi cu mine însumi dacă aș fi știut că ți-am stat în cale. Tu trebuia să zgudui universul, tu, tu, tu! Era destinul tău. Al tău, nu al meu! Dar nu-l puteai împlini fără mine. Nenorocită soartă! Cum să rămână dragostea în picioare după ce a călcat peste vise? Așa că am zis „da". Și-am călcat dragostea cu bocancii viselor. Ai viselor îndepărtate și confuze, ai viselor febrile, ai delirurilor și-ai angoaselor nocturne. Da, am acceptat, dar nu mi-am dorit asta niciodată. Îmi pare rău, am trecut prin discuția asta de atât de multe ori... mai trecem o dată.

Tu aveai să străbați cărările cosmosului spre steaua infraroșie, eu aveam să stau acasă, așteptând în criogenie ca tu să ajungi la ea, să mă strigi și să-mi spui ce-ai găsit acolo. Și prin mine, lumii întregi. Lumea ți-a primit oferta-miracol cu urale. Salvarea! Eu... ce mai puteam să spun? Putea un singur om să se-mpotrivească lumii? Chiar dacă prețul îl plătea doar el? Cei patru sute patruzeci de ani de așteptare pentru dezlegarea misterului stelei infraroșii puteau fi înjumătățiți. Ce

conta nefericirea unui singur om? A unuia singur, nu greșesc. Dacă ar fi fost împărtășită de doi oameni...

*

Am spus că lumea ți-a primit cu urale soluția și n-am exagerat cu nimic. Însă nu înainte să o testeze, să se asigure că ea, într-adevăr, îi rezolvă problema. Sigur îți amintești și tu asta. Poate că te-ai gândit și că atunci ți-aș fi putut ucide visul. Nu ți-am mărturisit-o până acum, dar am vrut s-o fac. Știi de ce? Pentru că uram frigul!

În dimineața în care ai plecat spre Pluto, mi-a fost frig. De-adevăratelea. Un fel de frig de care nu mai simțisem niciodată. Parcă venea de peste tot, dinafară și dinăuntru. Din aer, din oase, din propria-mi respirație Și-am vrut să nu mai simt asta niciodată. Dacă așa-mi era când tu plecai doar până la marginea sistemului solar, cum avea să-mi fie când ne vor despărți două sute douăzeci de ani lumină? Iar eu te voi aștepta într-un sicriu criogenic? Tare n-aș fi vrut să aflu, tare nu te-aș fi lăsat să pleci. Aș fi putut s-o fac.

Mai știi jocul acela ridicol? Cu care ne-au testat când ai ajuns pe Pluto? Ție ți-au dat un pachet de cartonașe cu figuri geometrice, mie un tabel de corespondență. Tu trăgeai câte-o carte, eu o căutam în tabel și-ți spuneam codul din dreptul ei, de optsprezece caractere, aleatoriu generate. Ți le-am spus pe rând, una câte una. Și... ții minte c-am ezitat la fiecare? Ai crezut că „din cauza emoțiilor", nu? Nu. N-a fost niciodată vorba despre așa ceva. Am încercat să te sabotez. Am vrut să picăm ticălosul ăla de test. Noi eram interesanți pentru ei doar dacă puteam eluda continuul spațio-temporal cu împreunarea minților noastre. Cât de ușor ar fi fost să-i fac să creadă că nu eram în stare? Priveam prin ochii tăi cartonașul și-ți

spuneam cu totul alt cod... atât ar fi trebuit să fac și n-aș mai fi simțit niciodată frigul singurătății.

Însă n-am putut. Lângă cartonaș, ochii tăi se reflectau în luciul mesei, iar scânteia din ei m-a dezarmat. Visul pe care-l doreai nespus ți-era la îndemână. Și eu n-am avut puterea să ți-l destram. Mi-am jucat rolul, cuminte, fără să îndrăznesc să sper măcar la o minune. Am acceptat abisul.

Și-au primit rezultatele, informația a circulat în ambele sensuri, fără pierderi, fără nicio întârziere, cu patru ore-lumină și Soarele între noi. Deci veacurile în care omenirea își putea primi răspunsurile se înjumătățeau.

Atunci, în ziua blestematului aceluia de test, am simțit cum încep să te pierd. A fost doar prima fisură. Prăpastia însă nu era departe. Zilele fericite erau pe sfârșite.

Afară

N-am pierdut timp căutând-o pe Ivana. Știam că nu avea unde se ascunde în interior, deci dispariția ei nu putea să însemne decât că ieșise. Deci cineva trebuia să se ducă după ea.

S-a oferit Radovan, cum toți ne așteptam, după ce a verificat presiunea în camera cuvelor. A schimbat o privire cu Van Dargo – în locul căruia n-aș fi vrut să fiu în momentul acela – și a considerat tăcerea lui drept confirmare. Așa s-a decis. Teoretic, știam ce aveam de făcut. Melisa s-a așezat turcește și l-a invitat să se întindă pe spate în fața ei. El a ascultat-o și și-a deschis un ecran în dreptul ochilor.

– Ești gata? Hai, te monitorizez. Câte un proces, da? Au făcut schimb de priviri pentru o fracțiune de secundă, apoi a continuat: Bun, prima dată golim cuva.

Pauză. Nu s-a întâmplat nimic.

– Acum decuplăm tactilul, membru cu membru.

Picioarele i-au zvâcnit, urmate de mâini. Trupul i-a fost străbătut de un fior scurt, apoi a rămas inert.

– E bine, detectez mișcare. Încearcă să te relaxezi, strânge-ți doar degetele. Așa, e bine.

Asta se întâmpla deja dincolo, pentru că degetele nu i s-au clintit. Au urmat ceilalți mușchi și receptori. Ochii i-au înghețat, privind în sus, în vreme ce ecranul s-a evaporat. Cred că lucrurile s-au petrecut foarte bine, doctorița continuând să-i vorbească liniștită:

– Nu deschide ochii cât timp îmi auzi vocea. Stimulii dubli sunt încă periculoși. Închide procesul 745C. Așa, acum 814R. Bine. Să nu uiți să-ți dai jos casca!

Apoi ea a tăcut, iar Radovan și-a pierdut subit textura naturală și s-a transformat într-o îngrămădire de poligoane și muchii ascuțite, care au prins a se îngloba una pe alta, definindu-i formele tot mai grosolan, până când n-au mai rămas decât câteva paralelipipede neregulate acolo unde mai înainte fusese trupul unui bărbat, iar mai apoi s-au unit toate într-unul singur, ca un coșciug, iar acesta s-a scufundat în sol și a dispărut de tot.

– Deci? a întrebat Van Dargo.

– Tranziția a mers bine, semnele vitale nu-i sunt alterate. Acum nu mai putem decât să așteptăm.

Individul trebuia să iasă din cuvă, să ia o bulină și să ne spună ceva. Au trecut vreo cinci minute până ne-a vorbit, iar când i-am auzit vocea, parcă nu era a lui. Suna suferindă, ca ieșind din gâtul plin de flegme al unui bolnav.

– Sunt aici.

N-a putut să spună mai mult, l-a întrerupt un acces de tuse. Și-a dres glasul, apoi a tușit din nou.

– Cum te simți?

Ceva a fâșâit, ca un jet de aer printr-o supapă. Scârțâit de metal frecându-se de metal, apoi Radovan.

– Mă simt nemaipomenit, Van Dargo, îmi vine să dansez!

– Ce-a durat atât?

Câteva trosnituri.

– Am căutat-o pe Ivana, că de-aia am ieșit, nu ca să stau de vorbă cu tine. Și nu-i nicăieri!

– Cum mama dracului? a șoptit comandantul. Apoi l-am auzit spunând cu voce tare: Stai acolo, nu face vreo tâmpenie, venim și noi!

*

Nu mi-a lăsat timp să vorbesc cu voi. Chiar a vrut să fie sigur că n-o fac. Altfel nu înțeleg de ce a insistat să fiu eu următorul transferat. Poate părea o nimica toată, o decizie pe care comandantul ar trebui s-o poată lua singur, fără a cere permisiuni sau a da explicații, dar nu era chiar așa. La gradul de profunzime la care eram noi conectați se ajungea printr-o procedură informatică destul de greoaie. O știi și tu, ai trecut prin ea de câteva ori. Eram conectați inclusiv la nivel de funcţii vitale, deci ruperea buclelor prin care computerul ni le controla implica unele riscuri. Nu atât de mari la ieșire, dar nu puteam rămâne afară. Nu atâta vreme cât speram că ne vom întoarce, deci vom pătrunde iarăși în domeniul relativist. Mi s-ar fi părut normal să se consulte cu Pământul.

M-am întins pe jos, acolo unde se topise mai înainte și Radovan. Nu mi-am deschis vreun ecran, am închis doar ochii și am cerut în gând inițierea programului de deconectare de la realitatea virtuală. Nu-mi părea rău. Locul începuse să fie de-a dreptul sinistru, cu formele lui simple și suprafețele perfecte. De-asta nici n-am protestat.

O vreme n-am simțit nimic, cât s-a golit cuva de lichid, dar apoi un mușuroi de termite tropăind pe trupul meu ar fi

o descriere incompletă pentru senzația de care am avut parte când inductorii au început să cadă și trupul mi-a transmis, după mai bine de-un an, senzații neprocesate. Mi-am simțit fiecare articulație stoarsă, răsucită de contracțiile necontrolate ale mușchilor. Și era doar începutul. În următoarele clipe am devenit conștient de efortul respirației și de tuburi. Vocea Melisei m-a însoțit tot timpul, mi-a dat codurile firelor de execuție pe care trebuia să le întrerup mental, iar eu i-am executat comenzile, cât am putut de calm, până când un zgomot teribil, de lovituri în metal, mi-a umplut capul. N-am mai putut ține ochii închiși. I-am deschis doar pentru a contempla negrul. Ceva nu mersese bine!

Tubul care-mi cobora pe laringe în jos mi-a înăbușit urletul, aducându-mi o senzație de sufocare. Nu aveam aer! În jurul meu nu era aer! Aveam nevoie să respir, aveam... aveam...

Eram afară, dar panica nu mă lăsa să realizez asta. Doar când negrul a alunecat în sus și mâna lui Radovan mi-a ridicat capul am început să-mi dau seama ce era cu mine. Ieșisem. Simțeam, în sfârșit, cu propriul meu trup, vedeam cu ochii mei, auzeam cu urechile mele. Și era îngrozitor, căci usturau toate. Și pe dinăuntru, și pe dinafară. Vederea îmi era încețoșată, urechile îmi păcăneau, în gură îmi stăruia un gust de fier, care parcă-mi ustura și nările. Și, peste toate, era un frig teribil.

Am făcut ochii mici de durere când mi-am smuls tubul din esofag, apoi mi-am curățat gâtul și nasul vomitând. Am tras hulpav aer în piept. Tot laringele, unde stătuse până mai înainte corpul străin, s-a răsculat împotriva aerului rece care-l invadase, dar n-aveam ce face. Mi-am putut controla gâfâielile abia după multe secunde, iar atunci a început tusea. Și

tremuratul. Ochii încă nu mi se reglaseră, urechile îmi păcăneau, furnicăturile coborâseră doar puțin sub pragul dureros, dar totul era în regulă. Mi-am scos și celelalte furtunuri, din celelalte locuri, și-a fost al naibii de neplăcut. A fost așa cum trebuia să fie. Mi-am desprins și senzorii. Gata, eram liber.

Am apucat marginea cuvei în care zăcusem, rece și dură, și-am dat să mă ridic. Cu toată atrofierea mușchilor mei, am ieșit ușor, ca un fulg. Mâna care mă ajutase mai înainte m-a oprit înainte să mă izbesc cu capul de ceva. La naiba, Radovan trecuse prin toate astea singur. Și Ivana la fel!

Atunci, cu acea instantanee doză de luciditate pe care o primisem cu un gest atât de simplu ca cel al strânsorii de umăr, mi-am amintit că eram în imponderabilitate. Și că aveam mult antrenament pentru asta. Niciodată însă nu fusesem atât de moale ca acum.

– Erig e bine, a anunțat vocea bolnăvicioasă.

Când privirile mi s-au mai limpezit, am zărit o bulină metalică pe obrazul celui care mă ajuta, puțin mai jos de ureche. A dat-o jos după ce-a mai vorbit câteva cuvinte cu ceilalți, probabil că-i spuseseră tot ce era nevoie. Aveam și eu așa ceva. Dar când am întins mâna după ea, după bulina emițătorului meu adică, mi-am văzut ghearele. Îmi crescuseră încovoiate, ca ale unei creaturi care sălășluiește în coșmarurile copiilor. Trecuse un an...

Ne-am privit câteva clipe, Radovan și cu mine. Cât un munte, astrofizicianul! Chiar și gol cum era, încă slinos de la lichid, cu părul netuns înfoindu-i-se alandala, tot îmi inspira încredere. Oare eu cum arătam? Probabil mult mai zgribulit, ca un câine ud. Noroc cu lumina gălbuie, chioară, care ne menaja ochii. Nu putea însă alunga senzația de frig. Sau scârțâiturile care nu mai conteneau.

Tocmai îmi terminasem treaba cu unghiera și conectasem furtunurile pe care le smulsesem din mine la dozatorul de substanță nutritivă, respectiv la mini-latrină – corect, speram –, căci fiecare cuvă avea așa ceva pentru modul de cușetă, când un huruit scurt mi-a atras atenția. Dintr-o altă capsulă începuse să fie pompat lichidul. Încă cineva se pregătea de ieșire.

Am dat să merg într-acolo, dar uriașul m-a reținut:

– Când va fi nevoie, contez pe tine!

Prima oară când am deschis gura n-a ieșit mai nimic inteligibil. Îmi mișcam buzele, dar printre norișorii de abur și accesele de tuse cuvintele scăpau ciuntite.

– Sihihihiguhur, omhule, am mârâit ca să-mi dreg vocea. Thot thimphul!

Tusea seacă mi-a strâns pieptul de câteva ori. El trecuse deja peste, deci trebuia să-mi treacă și mie. Ceva a trosnit.

– Nu, băi, nu-i vorba de asta. Ți se pare că suntem în circumstanțe normale?

Nu eram? Nu prea-mi dădeam seama.

– Athunci ce vrei să fahahac?

Tusea nu se dădea dusă. Și respiram greu, ca un astmatic. Și era atât de frig.

– Să fii cu mine. Van Dargo face deja prea multe greșeli.

– Châm, châm… cehehe…

– A greșit când te-a pus pe tine să ieși primul după mine, de exemplu. Nu și-a dat seama că nu-i în favoarea lui să ne lase singuri împreună!

Apoi și-a pus bulina la locul ei și și-a făcut vânt către trapa care dădea în cabina de comandă. Rămas singur, m-am apropiat de cuva care se deschidea, lăsând trupul zvelt și musculos al Sonyei în voia admirației mele. Primele convulsii îi

încordau deja abdomenul. I-am dat jos casca și i-am extras tuburile până să devină deplin conștientă. Habar n-avea ce favoare îi făcusem.

Atunci am simțit mâna fermă a inerției trăgându-mă în spate și-am știut că nava se pusese în mișcare.

*

Ai fost și tu în incintele astea. După numărătoarea ta, acum câteva zile. După a mea, acum ceva mai mult de-un an. După cea a restului lumii, cu mai bine de două secole în urmă. Sicriele noastre ne-au târât prin lumi diferite, ne-au schimbat realitățile, ne-au scos firele din împletitura funiei. A acelei funii scămoșate care ne împletește pe toți. Ale noastre au sărit câteva bucle... Dar au trecut amândouă pe-aici, printre fiarele care huruiau și trosneau din nimic.

Era întuneric. Lămpile galbene doar îl diluau. Era întuneric peste tot. Și rece. Și urât. Și toate huruiau și trosneau.

Accelerarea n-a durat decât câteva momente, deci am presupus că luasem câțiva metri pe secundă. Am dat drumul grinzii de care mă țineam când Sonya mi-a căutat mâna. Am ajutat-o să iasă din cuvă. S-a chircit, a icnit de câteva ori, probabil de la crampe, și s-a îndreptat încet. Am susținut-o. Nu o puteam ajuta, de fapt, cu nimic, dar am stat lângă ea. Am ținut-o în brațe. În tăcere și plutire. Eram amândoi goi, murdari și obosiți, tremuram la fiecare mișcare, tușeam și scuipam lichid... Știu că te doare, dar nu pot să nu-ți spun că atunci am simțit că mă apropii de ea. Și nu era nimic sexual. Poate că asta a fost, de fapt, cel mai grav. M-am apropiat de ea... ca om, nu ca animal. Aveam nevoie unul de căldura celuilalt.

Hublouri nu aveam. Din rațiuni de rezistența materialelor. Capsulele noastre supurau prinse în pereți, prin păienjenișul

de grinzi, ca fructe zemoase ale iederii de metal care îmbrăcase încăperea. Tot ele aveau să ne fie cușete de-acum încolo. În lipsa gravitației, puteau sta la fel de bine oricum. Coloane grele traversau spațiul, și așa strâmt, în cruce tridimensională, îmbinându-se într-un cub mare la mijloc. Globurile galbene, miriapodele uitate agățate stingher de câte o protuberanță, cele câteva ecrane prinse care pe unde și trapa către cabina de pilotaj, un hău căscat rotund și negru erau singurele forme care rupeau monotonia armăturilor.

Pe Van Dargo nu l-a ajutat nimeni să iasă. Nu ni s-a părut că ar fi cazul. Făcea totul ca la carte omul. Așa a fost și cu ieșitul. Dacă a avut dureri, și le-a mascat. Comandantul trebuia să fie mereu demn. Așa a fost. Doar casca și-a lepădat-o cam energic, lăsând-o să zboare aiurea prin habitaclu.

– Bine, fă ce vrei, a spus după ce și-a prins și el o bulină argintie lângă ureche. Numai să vii când am nevoie de tine, imediat. Dacă tu crezi că poți s-o faci, stai acolo! Ah, și să știi că nu întrerup fluxul. Deci, treaba ta!

Pierdusem, se părea, o confruntare interesantă. De fapt, el o pierduse. Melisa rămânea în cuva ei. De ce alesese asta? Eu, să fi avut de ales, nici nu m-aș fi gândit.

Steaua infrarosie

– Constelațiile nu sunt deloc așa cum le vedem, ți-am spus și-n seara aceea, așa cum îți spusesem și alteori, fără să ne-audă nimeni, iar tu nu m-ai întrerupt. Stelele ne apar doar nouă a fi grupate așa, punctate pe acea cupolă imaginară pe care noi o numim bolta cerească. Doar dacă le proiectezi pe suprafața emisferică pe care ochiul o construiește arbitrar, pentru că nu poate altfel să conceapă distanțele alea enorme, doar atunci desenele lor sunt valabile. Creierul nu poate să conceapă că două puncte minuscule, la grosimea unui deget mare una de alta, sunt de mii de ori mai depărtate între ele decât e unul din ele de noi. Uite, Cygnus, de pildă: Cele mai apropiate stele sunt la vreo zece-unsprezece ani-lumină. Cele mai depărtate, la paisprezece mii! Dar pentru noi sunt doar puncte îngrămădite. Umbre pe peretele peșterii...

Tu ai râs, degetul tău a urmărit crucea lui Cygnus. Ce frumos era cerul nopții de pe stația orbitală! Cât de repede zburau punctele de jur împrejur! Stăteam culcați pe iarbă, sub

cupolă, și ne uitam la cer. Și ne era de-ajuns. O făcuserăm de atâtea ori. În ziua aceea o făceam pentru ultima oară. Viețile noastre de studenți se terminaseră.

– Oare Soarele nostru în câte mii de constelații o fi prins? Cu câte mii de alte stele? Ce forme or fi pe cerurile altor lumi?

– Și cum or arăta degetele care le urmăresc?

Îmi aminteam de literatura secolului XX, de *Fundația* lui Asimov și de computerul care putea calcula pozițiile relative ale tuturor stelelor din galaxie, din orice punct din timp și spațiu ai privi. Tehnologia n-a putut încă naște un asemenea mastodont.

– Și pentru câte din acele lumi ar avea el un nume, te-am completat, pentru câte doar un cod?

Te-ai rostogolit, te-ai sprijinit pe coate, cu bărbia în podul palmelor.

– Numai în nume și coduri pot gândi civilizațiile?

Palmele îți presau obrajii și făcuseși cioc de rață.

– Cumva trebuie să-l individualizeze, nu?

– Da... Așa or fi gândind și cei de pe steaua infraroșie?

Am ridicat din umeri. Era oare posibil să individualizezi obiecte fără a le da nume? Sau să operezi cu obiecte neindividualizate? Nu găseam vreo posibilitate pentru așa ceva. Credeam că logica e aceeași peste tot în univers unde guvernează aceleași legi, și ea are limitările ei.

Steaua infraroșie era acolo, aproape de inima lebedei, chiar dacă nu o vedeam, la două sute douăzeci de ani-lumină de noi. Dacă fiecare are o stea călăuzitoare, noi o aveam pe asta. Și nouă ea chiar ne pecetluise destinul. Peste câteva zile aveam să intru pentru prima oară într-o cuvă criogenică.

*

A fost a doua oară când mi-a fost frig fără niciun motiv. Chiar în ziua aceea, de parcă ceva din mine știa ce-avea să se întâmple, deși eu însumi habar n-aveam. Sau poate a fost tot senzația despărțirii de tine, ca atunci când tu plecaseși pe Pluto. Patul era gol, zorii zilei încă nu se arătaseră, iar eu trebuia să-mi testez rezistența la presiune. La presiune fizică, vreau să spun. Pe tine te duseseră în alt complex, să-ți arate programele de realitate virtuală. Eram singur. Parcă nici nu te auzeam. La ce te gândeai? Te-au fascinat programele alea? Cred. Mai ales că era prima oară când le vedeai.

Senzația de frig m-a urmărit până la laborator. Sau era de gol? Lumea era mare și rece, eu pluteam prin ea în derivă. Fără mâna ta într-a mea. Mi-a fost și mai frig când m-au pus să mă dezbrac și m-au așezat în cavoul ăla nenorocit. Niciodată nu fusesem atât de singur. M-au pus să stau pe spate, cu mâinile și picioarele depărtate. Probabil ca să cedez mai repede căldura. Mi-au legat senzori peste tot, mi-au prins încheieturile mâinilor și gleznelor cu manșoane ferme, să nu mă mișc involuntar – sau, mai ales, voluntar – și mi-au spus să stau liniștit. Și, ca să fie siguri de asta, mi-au injectat sedativul.

O stare de moleșeală m-a cuprins, ca o beție. Mușchii mi s-au relaxat, respirația mi s-a rărit. Când cuva a început să se umple cu lichid, paralizia îmi era cvasitotală. Doar cvasi, am zis bine. Creierul încă-mi funcționa. Simțeam răceala cuprinzându-mă, un nou nivel de frig, încă și mai brutal. Urechile mi-au păcănit când lichidul le-a acoperit, apoi am simțit apăsarea de gheață pe obraji, pe piept, pe pleoape, întrându-mi în nas... M-am panicat. Am așteptat convulsii dureroase, spasme, contracții musculare, reacțiile normale la senzația de sufocare. Nu le-aș fi putut controla, deși știam că ce mi se

întâmplă nu era înec, era doar acceptarea unui fluid în plămâni. A unui fluid benefic. Dar senzația nu diferea prin nimic.

N-am avut însă nicio reacție. Trupul meu inhala încet lichidul, bolborosind afară aer expirație cu expirație. Și era îngrozitor de neplăcut. Eram conștient, prins într-un corp neputincios, simțindu-i toate caznele. Gâtul mă ustura, simțeam invazia lichidă până în piept și era ca o tortură. Măcar dacă m-ar fi lăsat să convulsez s-ar fi terminat mai repede... Apoi a început strânsoarea. După ce n-a mai fost bulă de aer nici în mine, nici în cuvă, pereții au început să se strângă, comprimându-mă, storcindu-mă. Auzeam amplificat sunetul pistoanelor apăsând sicriul peste mine, apoi țăcănitul pompelor de căldură. Aș fi explodat dacă mi-ar fi lăsat fie și-un centimetru pătrat nesupus presiunii. Aș fi fost făcut pastă și împroșcat prin acel orificiu, ca frișca prin seringa unui cofetar. Dar el nu exista, presiunea mă strângea de peste tot. Iar eu nu puteam să strig măcar! Știam că era necesară, căci altfel, trecerea la minus două sute șaptezeci de grade Celsius mi-ar fi înghețat sângele și citoplasma în celule și mi-ar fi zdrențuit toate țesuturile. Asta am mai putut gândi, apoi m-a cuprins beția adâncurilor.

Și frigul... cel mai cumplit frig din univers. Frigul cosmosului.

– Emily, ajută-mă!

Apoi negru. Și liniște.

În vid

Ne-am tras salopetele peste trupurile slinoase, fără lenjerie intimă, fără maiouri. Van Dargo s-a împins în picioare și a trecut cu capul înainte spre beznă prin cercul trapei, ca un animal la circ. Se grăbea să-l ajungă din urmă pe Radovan în cabina de pilotaj. Eram convins că o puteam face și mai artistic, dar am stat pe loc. Presupuneam ce avea să urmeze și nu eram deloc doritor să particip. Sonya a rămas cu mine.

Nu au trecut nici cinci secunde până când de dincolo a răzbătut până la noi zvon de ceartă. Nu strigau unul la altul, dar le recunosteam tonurile.

– Și ce-ar fi trebuit să fac? Să aștept să vii tu, marele comandant, să-mi dai oficial permisiunea?

– Nu așa ar fi trebuit, Radovan? Pentru ce avem protocolul? Să ne pișăm pe el de câte ori avem chef?

– Asta e o situație de urgență. Am acționat pentru salvarea unui membru al echipajului.

– Nu mi se pare neapărat așa.

– Tu nu aveai dreptul să mi-o interzici.

– Ba, poate ți-aș fi interzis-o! Era decizia mea!

O pauză. Cu urechile ciulite, scrâșnetele fiarelor erau și mai înfricoșătoare.

– Poate te-aș fi pocnit! Decizia ta ar fi trebuit să fie alta, mai devreme! Nu să lași să ajungă aici!

– Deci mă acuzi pe mine...

– Păi, care idiot i-a abandonat roboții? Sau poate nu știai că are probleme? Melisa pentru cine tot scrie rapoarte, măreț conducător?

Mi-am fixat un picior pe o grindă și m-am încordat, gata să zbor dincolo. Ca să-i potolesc, eventual. În imponderabilitate cred că eram mai abil decât oricare dintre ei. Fusesem totuși sportiv. Nu aveam încă prea clar în minte de partea cui să mă poziționez. Radovan părea opțiunea mai bună, cu toate că asta ar fi însemnat revoltă și justificările pentru așa ceva nu erau chiar solide. Pur și simplu mă temeam mai mult de pierderea lui decât de a lui Van Dargo. Mă gândeam dacă nu cumva însăși întoarcerea de aici era pusă la îndoială de conflictul lor. În cazul ăsta, intuiția îmi spunea că Radovan era omul mai potrivit. Van Dargo făcea greșeli...

Însă n-am intervenit. Atingerea unei mâini calde pe brațul meu, o atingere reală, după atât de mult timp, și o privire drept în ochi m-au paralizat. Și-a fost mai bine, căci de dincolo nu s-a mai auzit nimic. Pentru moment. Înfruntarea fusese amânată. Radovan avusese dreptate să-și strângă oamenii lângă el. Eram doi la unu. Mda, cred că deja îmi alesesem tabăra, conștient sau nu. Rămânea doar Sonya. Eu o consideram redutabilă, nu înțeleg de ce o neglijase Radovan. Dar pe ea – of, să mă ierți, trebuie să spun adevărul, altfel ce

rost ar mai avea toată șarada asta? – speram să o aduc eu în tabăra mea.

*

Când am ajuns și noi, în sfârșit, în cabina de pilotaj, Radovan își îmbrăcase scafandrul cosmic. Mi-am aruncat o privire pe monitoare și am înțeles de ce.

– Îți amintesc că încă nu ți-am dat voie să părăsești nava!

Ancorat în centurile unui fotoliu, Van Dargo respira greu.

– Îți amintesc că mă doare-n cur de ilustra ta persoană!

Pe ecran, în lumina unui proiector, silueta unui alt scafandru se rotea în derivă. Ca un titirez suspendat în nimicul cosmic, la câțiva kilometri mai încolo, între noi și suprafața elipsoidului. Îl văzuse și Sonya. Cu ea m-am înțeles din priviri. Deci Radovan!

Uriașul a deschis a doua trapă, cea care dădea spre ecluză, și a trecut dincolo.

– Gândește-te bine la ce faci! i-a strigat comandantul.

Dar omul se gândise suficient. Știa exact ce trebuia să facă. Sasul s-a închis în urma lui. Apoi trapa exterioară a șuierat a decompresie, apoi am auzit cloncănitul. Ne-am întors privirile către monitor. El, plutind, îndepărtându-se de navă către celălalt, a apărut după o vreme, lăsând în urmă un cordon. Mi-am mișcat degetul prin aer ca să-mi deschid o consolă. Evident, nu s-a întâmplat nimic. Nu mă văzuse nimeni. Sonya se așezase deja în celălalt fotoliu și preluase controlul ecluzei și al troliului de care se agățase Radovan. Probabil că i-a trimis și un mesaj, căci astrofizicianul a făcut scurt cu mâna.

M-am așezat cumva între Sonya și Van Dargo. Instinctiv, fără să-mi dau seama. Nu credeam că Van Dargo ar fi încercat

să saboteze operațiunea, sau nu cu adevărat, căci o parte din mine o credea, vezi bine, dar... de fapt, nu știu.

Ca un păianjen pe fir, Radovan a coborât până la scafandrul celălalt. L-a prins în brațe și a eliberat câteva jeturi de gaz ca să-l oprească din rotație.

– Am prins-o! Trage-mă înapoi!

Cablul s-a întins și i-a smucit. Radovan nu a scăpat strânsoarea, ci a tras celălalt trup după el, lăsându-i mâinile și picioarele puțin în urmă. Un semn deloc bun.

Privind cablul care-i aducea spre siguranță, am retrăit momentul în care tu ai făcut exact același lucru pentru mine. Cât de mult putea să țină Radovan la Ivana, mă întrebam. Chiar dacă fusese antrenat pentru așa ceva, aici eram la două sute de ani-lumină de Pământ, nicidecum pe o orbită joasă. Și mă mai întrebam ce-o fi fost în capul Ivanei de se aruncase afară din navă fără ancoră, dar la asta mi-am răspuns singur. Când ieșise ea, n-avea cine să opereze troliul, iar nava era la cinci sute de kilometri de zona în care voia ea să ajungă. Dacă presupunerea lui Radovan fusese corectă. Dar altfel... ce-ar fi putut căuta afară?

Când ecluza s-a închis în urma celor doi, am simțit din nou că sunt împins, de data asta în față. Frânam. Abia acum. Sonya fusese destul de lucidă să nu adauge în plus o tensiune în cablu. Și asta a fost altă chestie care m-a atras la ea. Apoi mi-am dat seama de gravitatea adevărată a situației: Ivana nu plutise doar, se aflase într-o ușoară cădere față de elipsoid. Șocul contactului...

Ne-am dus imediat, împreună, să-l ajutăm pe Radovan. A apărut din ecluză ducând-o în brațe sau, mă rog, o ținea cumva la piept în vreme ce-a zburat încoace, iar noi l-am ajutat să-și dea jos costumul. Apoi l-am dat jos pe-al ei...

Van Dargo plecase. Pe monitorul la care stătuse, fluxul de informație de la roboți continua. N-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva pierderea conexiunii fusese singura lui grijă. Noi, restul, aveam altele.

*

Somnul în realitate e cu totul altfel decât în starea diluată pe care computerul ne-a transmis-o în ultimul an. În zona aceea numită cyberspațiu, în ciudata simbioză dintre stimulii sintetici și receptorii noștri, computerul ne-a filtrat senzațiile și ne-a hrănit cu himere. A făcut-o încercând să pară autentic, inclusiv inducându-ne stări negative, ca durerea sau surmenajul și, după mine, a făcut-o perfect. Până când am simțit, din nou, atingerea realității.

Revenirea a fost foarte neplăcută pentru noi. Peste amorțeala mușchilor am trecut repede, la fel de repede ne-am recăpătat dexteritatea și precizia mișcărilor, dar peste oboseală n-am putut trece. Trebuia să gândim lucid. Deci aveam nevoie de somn. Mai ales cu nenorocirea asta care ne lovise.

Eu însă trebuia să-mi amân un pic mersul la culcare.

– Ce se întâmplă cu tine? De ce nu te mai văd?

Eu te mai vedeam, suprapusă palid peste încrengătura de fiare, dar tu pe mine nu.

– Nu mai am oglindă. Nu mai am nici camera noastră. Am ieșit din realitatea virtuală.

– De ce?

Tu ai întrebat, sau el? Îmi era mai greu să-mi dau seama de-aici.

– Au fost niște probleme. Ivana a făcut o criză și a fugit din navă. A trebuit să mergem după ea.

– De ce? Și ați adus-o? E bine?

– Am adus-o, dar nu e bine deloc. Nu mai este... în viață.

Am sărit peste prima întrebare. Aici, în momentele de tăcere, ascultam demonii spațiului cum rodeau fierăria. Și era cumplit. Am continuat tot eu:

– Radovan nu se poate împăca cu ideea. A cuplat-o la o cuvă și i-a repornit organele. Nu știu ce speră, de fapt, că nu mai are activitate cerebrală. Melisa nu a putut-o conecta senzorial la realitatea virtuală. Nu o vede.

Ți-am spus apoi că Melisa a ales să rămână în cyberspațiu în vreme ce noi ceilalți am ieșit. Nu cred că a ajuns mesajul acela la tine.

– Dar ce i s-a întâmplat?

– A rămas fără oxigen.

Nu ai insistat. Bine că n-ai insistat, căci nici eu nu știam ce să-ți mai spun. Poate doar că-n halul de zăpăceală în care erai când ieșeai din cyberspațiu după un an, a-ți etanșa prost scafandrul cosmic era explicabil. Cred că celălalt, starostele vostru, și-a cam dat seama de haosul prin care ne mișcam și ne-a acordat un moment de respiro. Sau poate nu-i păsa chiar atât de mult de starea noastră. El voia extratereștri, nu-i așa? Și, câtă vreme nu-i avea, celelalte nu erau atât de importante. Când i-ar fi avut, probabil că detaliile despre noi ar fi devenit încă și mai puțin importante.

– Pătrunderea a rămas stabilită? M-a întrebat el, parcă să-mi confirme.

– N-am discutat despre asta de când am ieșit din realitatea virtuală. Nu știu ce să vă spun în momentul ăsta.

El a plecat, tu ai mai rămas. Nu mi-a simțit tensiunea, dar mi-a priceput mesajul. Trebuia să ne ia ușor, nu avea nici un control. Tu mă cunoșteai. Am mai vorbit despre ale noastre, despre ce aveam să facem când eu ajungeam din nou acasă,

despre sufletul Ivanei și drumul lui care începea atât de departe de unde încep toate celelalte drumuri ale vieților de după, despre cum o duceați voi acasă, despre viață în general, despre univers și despre tot restul...

Te-am întrebat:

– Când ai să-mi arăți lumea ta?

Mi-ai răspuns:

– Niciodată. Știi că n-am voie.

– Cine ar ști?

– Aș ști eu. Asta nu e lumea ta. Nu e lumea noastră, Erig! La ce ți-ar ajuta dacă ai vedea-o?

– E lumea ta și aș vrea s-o privesc.

– Lumea mea e cea în care ești tu.

Apoi mi-ai spus că ți-ai pregătit deja cuva pentru ceilalți două sute douăzeci de ani de somn până când eu am să mă întorc. Ai crezut că-mi făcea bine s-aud asta, nu-i așa? Ai crezut că voi fi liniștit pentru că tu mă vei aștepta. Știu că te-ai gândit doar la mine și că ai avut cele mai bune intenții. Dar eu aflasem ce înseamnă o cuvă criogenică, eu știam cum se doarme acolo. Și mai știam și de ce nu voiau să-mi arăți lumea aceea. Ei nu voiau. Și nu, nu m-ai convins, am cedat eu, pentru că teoria mea îmi devenise certitudine.

Totuși, acolo trebuia să rămâi. Alternativa... Trupul tău inert, apăsat de sute de atmosfere și răcit până când cugetului însuși îi îngheață strigătul de ajutor a fost imaginea cu care am mers la culcare. De parcă nu-mi ajungea cât de reci erau toate în jurul meu. O dată-n viață era suficient! Și, ca să fiu sigur că așa avea să rămână, n-am intrat în cușeta mea.

Atunci ne-am vorbit pentru ultima oară.

Ultimele zile împreună

Trebuie să revin la frig, ca la limita de jos a trăirilor mele. E oare anormal că l-am alăturat mereu singurătății? Pentru mine vin împreună. Pentru tine nu? Dar pentru ceilalți? Oare nu de frig și de singurătate se-mbrățișează oamenii pe ei înșiși?

Am adormit de prea multe ori doar cu mine în brațe de când am început nebunia asta. Nu prea aveau pentru ce mă pregătească. Eu nu trebuia decât să stau la congelat două sute douăzeci de ani, apoi să fiu receptorul telefonului omenirii cu civilizația de dincolo. Au făcut un test, nu o mierlișem, era suficient. Nici tu nu aveai mare lucru de învățat, căci urma să-ți petreci întreaga călătorie în lumea virtuală pe care aveați să v-o construiți singuri, tu și cu echipa ta.

De la o zi la alta nu mai aveai stare. Voiai să fii cât mai mult în preajma navei. Ceva la muntele acela de metal, la reactoarele de conversie materie-energie, la monstrul fără nume care putea înghiți parseci după parseci ca apoi să-i transforme în

piatră și să-i vomite ca meteoriți, te fascina. Cum aș fi putut eu concura cu așa ceva? Sau cum ți-aș fi putut cere să stai lângă mine când nava era acolo? Chiar dacă pe mine mai aveai să mă vezi doar câteva săptămâni, în vreme ce ea urma să-ți țină companie sute de ani.

Au fost cele mai reci săptămâni pe care mi le amintesc. Nici măcar în momentele noastre împreună nu te puteai gândi decât la misiune, la steaua infraroșie, la cele două sute douăzeci de ani, care pentru tine vor fi fost doar unul, la lumea cibernetică virtuală și la posibilitățile ei infinite.

– Îți dai seama, mi-ai spus într-o seară, că pentru mine timpul va trece de două sute douăzeci și trei de ori mai încet? Și tot eu voi fi cea căreia îi va fi dor, căci pentru tine el nici nu va exista!

Apoi te-ai oprit. Eu n-am putut nici să-mi stăpânesc fiorul, nici să-l țin doar pentru mine. Mi-ai auzit strigătul și atunci, când m-au înghețat, dar nu i-ai dat prea multă importanță. Erai prinsă cu ale tale, iar disperarea mea n-a durat nici cât o bătaie de inimă. Legătura noastră se subția... Ai rămas tăcută.

*

Au fost și clipe plăcute, petrecute împreună. Dimineața, uneori, în cafeneaua noastră. O mai știi? Sigur că o știi, cea cu mese rotunde, de fier forjat, cu ferestrele străjuite de perdele albe, dând spre ocean. De acolo mi-ai vorbit? Chiar din acea încăpere? Cum mai arată? A supraviețuit secolelor? Sau au făcut alta, la fel? Nu contează, de fapt, eram doar curios.

Acolo, la masa de lângă fereastră, îmi povesteai despre magia realității virtuale. Sau despre ce putea nava. Teoretic numai, pentru că nu o testase nimeni pe o asemenea distanță. Din același motiv care ne-a adus pe noi în proiect. Nu te

deranja asta. Te mulțumeai că motorul cu conversie materie-energie era considerat un concept stabil și că nu prea avea ce merge aiurea.

– Nu mă miră că nimeni nu trimite o navă așa, să colinde sute de ani galaxia, doar ca să dovedească... ce? Că doar motoarele astea se folosesc frecvent la navele interplanetare.

Asta ai spus-o într-o dimineață, în vreme ce-ți scăldai privirile prin spuma valurilor.

– Nu chiar la viteza aia, ți-am răspuns.

– Ei și? E a patra și a cincea zecimală... ce contează?

Știam amândoi cât de mult contau, de fapt, ultimii doi de nouă din fracția lui c. Pentru cei din navă, nu și pentru ceilalți. Diferența de factor relativist creștea enorm, practic timpul trecea de fix zece ori mai încet în sistemul mobil doar datorită lor. Și nu fuseseră niciodată atinși, deci nicidecum testați. Dar tu erai optimistă. Ce-ți era un an sau zece?

– Nu s-a testat atât de departe, pentru că în sistemul solar nu e practic. Nici până la Centauri, Bernard, Luhman, Lalande și celelalte pe care le-am vizitat până acum nu e practic. Și ar fi însemnat o prea mare risipă de energie. Dar ce poate să nu meargă bine? Și dacă vedem că nu ajungem la viteza stabilită, întoarcem și gata.

– Da, întoarceți.

Era în afara oricărei discuții. M-ai făcut însă să zâmbesc cu argumentația ta. Parcă citiseși dintr-un comunicat de presă. Nu! Parcă tu-l scriseseși. Parcă întreg programul spațial al omenirii se desfășurase sub supravegherea și oblăduirea ta. Și eu îl cunoșteam puțin. Ne învârteam în jurul lui zece ani-lumină, care se puteau parcurge cu zero virgulă și doar trei de nouă din viteza luminii în mai puțin de un an dus-întors. Pentru echipaj, vreau să zic. Saltul de la zece la două sute

douăzeci și creșterea de viteză erau totuși un pariu riscant. Un pariu pe care, dacă n-ar fi apărut steaua infraroșie, omenirea nu și l-ar fi asumat. Dar tehnologia sugera că se putea face.

Mi-am trimis privirile să le caute pe-ale tale, prin valuri. Ne mințeam, ne mințeam frumos și o știam amândoi. Dar ce puteam face? Îți doreai atât de mult călătoria! Omenirea și-o dorea și ea. Cred că, dintre toți, eu singur o detestam. Dar am spus numai:

– Îmi va fi dor de tine.

– Nu vei avea cum, vei fi în criogenie.

– Când mă vor dezgheța.

– Dar atunci mă vei avea din nou! Vom vorbi, acesta e planul, nu?

Ne-am împreunat mâinile peste masa de metal și ne-am privit în ochi.

– Îmi va fi dor de tine, stând așa, aici! Îmi va lipsi locul ăsta...

Te-ai uitat în toate părțile, căutând parcă acel ceva care să surprindă esența momentului, să mi-l pui în podul palmei, să-mi fie amuletă. Te-ai luminat deodată la față, chiar când ți-ai surprins chipul în reflexia geamului.

– Știi, poate există o cale să ne întâlnim chiar aici, să fie exact ca acum!

– Cum?

– Nu ți-am spus că-n realitatea virtuală se poate face orice? Te-ai foit pe scaun. Am să pregătesc o gentuță. Am să pun în ea cât mai multe amintiri. Vrei? Și-o să le privim amândoi.

Se putea, într-adevăr, face orice. Nu se putea simți orice, dar acolo trebuia să improvizăm noi. Ne-am privit minute bune în ochi, ținându-ne mâinile una în alta.

Pentru tine

În seara în care am vorbit pentru ultima oară, nu m-am retras la mine în cușetă. N-am putut lăsa lucrurile așa, îți eram dator măcar cu atât. Îmi dau seama cum sună, dar, crede-mă, nu sunt ipocrit, nici nu-mi caut justificări fantasmagorice pentru ceea ce am făcut. Și nici nu-mi cer iertare prin cuvintele astea, doar îți explic. Sau poate-mi cer...

Dacă mă vei înțelege, dacă mă vei crede... înseamnă că mi-am ratat scopul, pentru că am făcut ce-am făcut, ca tu să nu ajungi să citești asta vreodată. Cum aș putea atunci să-mi cer iertare? Cui să-i explic? Nu-mi cere, te rog, să fiu rațional. Lasă-mă doar să-ți povestesc.

Când am ciocănit în capacul cușetei ei, nu aveam niciun scenariu în cap. Nu știam ce să-i spun, nu bănuiam ce-ar fi putut răspunde. Am mers la ea, și gata. Am bătut la ușa ei ca un vagabond. Și ea mi-a deschis.

Nimic nu s-a mișcat pe chipul ei când a dat cu ochii de mine, cum pluteam stingher înaintea ei, cu o mână agățată

de-o grindă. Parcă mă aștepta. N-a ieșit. N-a scos capul afară să vadă dacă trăgea cineva cu ochiul. Bănuiesc că n-o interesa. S-a dat doar puțin într-o parte, să-mi facă loc. Și eu am intrat.

– Știi, eu doar...

Nu m-a lăsat să continui. Mi-a apăsat un deget pe buze și a închis capacul în urma mea. Oare ce prostie aș fi spus? Ar fi fost o prostie? Conta pentru ea? Mi-a luat degetul de pe buze trecându-mi-l peste bărbie, peste mărul lui Adam, plimbându-l apoi pe piept în jos, desfăcându-mi salopeta, peste burtă, mai jos...

Știa pentru ce venisem. Nu eram atât de greu de citit.

Sunt crud, că-ți spun toate astea? Da, poate ai dreptate, dar am nevoie să le scriu. Uite, dacă vrei, citește doar de le următoarea steluță încolo. Știi ce s-a întâmplat între mine și Sonya, nu? Și cred că pricepi și de ce!

Iar eu nu mai am mult de povestit.

A zâmbit, în sfârșit, când a simțit în podul palmei efectul ei asupra mea. Și-a desfăcut salopeta, iar eu m-am grăbit s-o ajut să și-o dea jos. Îi simțeam trupul moale, mușchii lipsiți de tonus, ca ai mei, victime ale electrostimulării insuficiente din perioada noastră de lâncezeală. Era slinoasă, de la lichidul pe care nu-l putuse curăța, neepilată, cu sânii lăsați... dar pentru mine n-a contat. Mi-am rotit brațul, așa cum îmi schimbam hainele în realitatea virtuală, și-am făcut-o să râdă. Era chiar frumoasă când râdea.

Era rândul ei să mă ajute pe mine să-mi scot salopeta. În spațiul strâmt dintr-o cușetă în care se înghesuiau doi oameni, asta nu mai era un gest erotic, ci unul practic. Nu arătam nici eu mai bine decât ea. Vedeam cum curgea carnea pe mine, flască toată, mai puțin... Și eram murdar. Și miroseam urât. Amândoi.

Încă mai crezi că sunt crud? Ți se pare o imagine de invidiat? Două trupuri scofâlcite împărțind îmbrățișarea dragostei într-un cavou dur și rece? Printre trosnituri și scârțâieli de fiare? Slăbiți, ca vai de noi, de nici n-am fi putut s-o facem dacă n-ar fi fost imponderabilitatea? Dar a fost bine. A fost tot ce putea să fie. Și mai mult, mult, mult mai mult de atât. Nu a fost o răbufnire a animalicului, a instinctelor, a fost, dimpotrivă, ceva foarte uman, cât de uman putea fi acolo, în cosmos, departe de omenire, între doi oameni care-și purtau umanitatea în gene, care își cărau după ei, în noaptea cosmică, istoria – și istoriile – atâtor generații și generații de oameni.

Am încercat să mă gândesc la tine în momentul cel mai pătimaș. I-am frământat trupul în palme, i-am simțit gustul sălciu al pielii pe buze, am savurat împreunarea noastră și ți le-am trimis pe toate ție. Sau cel puțin am încercat.

Ai simțit ceva? Nu știu... Eu n-am primit nimic înapoi. Speram să se rupă legătura dintre noi cât mai repede. Să se fi rupt de la prima atingere a degetelor ei? Contractul acela al nostru... au știut ei ce ne-au pus să semnăm.

Am vrut să simți, am vrut să trăiești cu toată ființa ta trădarea mea și să te scârbești. Am vrut să de oripilez, să te dezgust, să te fac să te lepezi de mine, să mă urăști.

Nu, nu-mi doream să mă urăști, cum aș fi putut? Eram doar dispus să fac sacrificiul. Ca să nu mă mai aștepți!

Dacă a te avea însemna pentru tine încă două sute douăzeci de ani de așteptare în frig, atunci mai bine nu te mai aveam. Nu voiam supliciul tău, înțelegi? Nu-l voiam! Mai bine mă sacrificam eu. Iar sacrificiul meu a fost dulce în brațele Sonyei. Cu nimic mai puțin un sacrificiu însă. V-am greșit amândurora, n-am avut de ales, și va trebui să trăiesc

restul vieții mele cu asta, să nu îndrăznești să-mi spui că n-a fost un sacrificiu!

Iar apoi am adormit îmbrățișați. N-aș fi crezut că ea avea să-și dorească asta. Performanța mea a fost slabă, dar asta ținea de instincte, de ființa sexuală care eram, de partea animalică, na! Cealaltă parte a fost așa cum trebuie.

– Îmi pare...

De data asta n-am lăsat-o eu să continue. I-am astupat gura cu a mea și i-am înăbușit suspinul. N-am vrut s-o ascult făcându-mi declarații. Tot ce avusesem unul pentru altul se consumase fără cuvinte. Am adormit în brațele ei, gândindu-mă la tine și la ceea ce pierdusem pentru totdeauna. Noi doi n-am avut nevoie niciodată să ne vorbim. Ne-am simțit mereu unul pe altul, uneori la fel de profund pe cât ne-am simțit pe noi înșine. De-acum n-aveam să mai știm asta.

Nu mi-am putut opri lacrimile să mi se desprindă de pleoape în picături mici, plutind în toate direcțiile, spărgându-se și amestecându-se cu aburul condensat pe suprafețele reci. I-am întors spatele Sonyei și m-am ghemuit. M-a cuprins cu brațele. Apoi am plâns amândoi.

*

Frigul ne-a trezit înainte de vreme. Dormiserăm cu trupurile lipite unul de altul, eram transpirați. Ne-am îmbrăcat salopetele fără să ne privim, apoi eu am plecat. Cu o fracțiune de secundă de atingere a mâinilor. N–a fost nimic fals. A fost doar ceea ce-a fost.

Restul... nopții, să-i zicem, a trecut greu. Am dormit în reprize scurte, angoasante, vorbind când cu tine, când cu Sonya, strângându-mi brațele pe lângă mine și tremurând.

*

Am ieșit la vremea convenită din cușetă. Radovan era deja activ, programa monitoarele plane de pe țesătura de grinzi să arate imaginea de afară, simulând un fel de hublouri. În lipsa profunzimii, efectul nu era nicidecum credibil, dimpotrivă, senzația de claustrare devenise și mai rea. Omul a ridicat din umeri când i-am zis-o. Probabil că avea doar nevoie să-și țină creierul ocupat. De-abia m-am abținut să-l întreb ce mai făcea Ivana. I-am spus, în schimb:

– Sunt cu tine!

Apoi a ieșit și Van Dargo. Și privirile lor s-au intersectat. Armistițiul încetase. M-am apropiat de Radovan, prefăcându-mă interesat de imaginea de pe ultimul monitor.

– Ți-ai revenit? Acum putem discuta rațional?

Van Dargo nu avea de gând să dea vreun semn de bunăvoință.

– Da, băi, mi-am revenit. De ce nu mă-ntrebi dacă și-a revenit Ivana? Sau de ea deja nu-ți mai pasă?

– Aha, deci ești încă isteric. N-am ce discuta cu tine! Te rog să intri la tine în cușetă până te calmezi.

Ieșise și Sonya.

– Că altfel ce? Hai, băi, zi! Ai boașe să mă amenințI sau doar mă rogi?

Atunci am văzut bastonul paralizator din mâna lui Van Dargo. Nici Radovan nu cred că-l văzuse mai repede. Probabil fusese ținut la spate.

– Deocamdată, te rog.

Apoi lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Cu o iuțeală de care n-aș fi crezut în stare un individ atât de masiv, Radovan a zvâcnit și s-a împins în picioare într-o grindă, aruncându-se într-o parte. Unda de șoc a paralizorului a traversat locul în care stătuse cu câteva zecimi de secundă mai înainte,

lăsându-mi furnicături în degetele mâinii drepte și desprinzând un miriapod de la locul lui. Uriașul și-a strâns picioarele în poziția fetus, și-a întins mâinile după o bară, a prins-o, și-a rotit trupul trecându-și genunchii printre brațe și a zvâcnit ca un resort înainte. Van Dargo a eschivat la timp.

Erau din nou față în față, însă acum Van Dargo ajunsese cam la un metru de mine. Deci, când și-a încărcat paralizorul și l-a ridicat deasupra capului, ca să trimită a doua lovitură, mi-a fost la-ndemână să-l opresc. Mi-am încolăcit brațul pe al său, încetinindu-i mișcarea suficient cât arma să nu poată produce unda, și i-am prins talia cu picioarele.

– Erig, a strigat, nu te băga! Dă-mi drumul!

Nu l-am slăbit. Nici când m-a lovit cu cotul în față.

– Erig, tâmpitule, nu-ți dai seama că e periculos? Sonya!

A dat drumul paralizorului înainte să pună Radovan mâna pe el. Bastonul s-a rotit încet prin aer, femeia l-a prins.

– Sonya!

Nu știu ce se așteptase să facă ea în situația aia, cu o armă care putea doar să ne chircească pe toți deodată de durere, știu doar că ea n-a făcut nimic. Raportul de forțe era clar. Radovan l-a prins de mâini și i le-a răsucit la spate. Eu i-am blocat gleznele. Noul Status quo fusese atins. Bineînțeles, Van Dargo nu l-a acceptat. Cu o mișcare a capului coordonată cu o ridicare de umăr, și-a activat bulina emițătorului.

– Melisa, am nevoie de tine, acum!

I-am imitat gestul fără să gândesc. Ca s-o liniștesc pe Melisa? Să aflu ce-i răspunde? Nu știu.

– Ajutați-mă, am auzit-o, mă vor strivi!

– Melisaaaa! a mai urlat Van Dargo, apoi degetul lui Radovan i-a luat bulina de pe obraz.

– Trebuie să mă scoateți de-aici, mă ucid!

Câteva clipe am rămas fără reacție, strângând la piept gleznele lui Van Dargo. Zbaterile lui căpătaseră vigoare de când o auzise pe Melisa.

– Dați-mi drumul! N-auziți că avem probleme?

Uriașul nu l-a slăbit. Atunci mi-am dat seama că, dacă femeia aia chiar era în pericol, eu rămăsesem singurul care o putea ajuta.

– Radovan, e adevărat!

– Ce-i adevărat?

N-am apucat să-i răspund, pentru că dinspre cuva Melisei au venit zgomote. Pompele de evacuare porniseră. Iar înăuntru, trupul i se scutura cuprins de contracții puternice.

Hăuri

Pe colegii tăi de echipaj i-am detestat de când i-am văzut prima oară. Erau aleși „pe sprânceană” și atitudinile lor o vădeau. Nu se întâmplase ceva chiar în momentul în care m-ai adus și pe mine în hangar, de le stricase tuturor ziua. Eu fusesem cauza strâmbăturilor. De cum au aflat cine eram, li s-a acrit tuturor. Au vrut să-mi arate foarte clar că nu era locul meu acolo. Că-n preajma unei asemenea nave n-ar avea ce căuta nechemații ca mine, că ei își cultivaseră nenumărate calități, cu zeci de ani de muncă, pentru a-și justifica prezența acolo, iar eu, un accident al sorții, ar fi trebuit cel puțin să fiu cuprins de venerație în prezența acelei minuni a tehnicii.

Îmi închipui că la fel te făceau să te simți și pe tine. Dar tu nu observai. Sau te prefăceai că nu observi? Sau, pur și simplu, nu-ți păsa. Pentru tine, muntele de metal era culmea existenței de până atunci, l-ai fi împărțit cu Belzebut, numai să te vezi... nu, nici măcar, numai să te știi în el, străpungând galaxia parsec cu parsec.

M-ai dus și în habitaclu. Nu știu pentru ce. Acolo nu era nimic mai mult decât un gol într-un ghem de grinzi metalice. Fără podea, pereți sau tavan, fără sus sau jos. Doar un spațiu care putea fi presurizat. Atât. Bine măcar, m-am gândit atunci, că n-aveai să fii conștientă! Pentru că era tot ceea ce putea să fie opus ideii de spațiu cosmic. Era pe dos față de tot ce iubeai tu. Aici aveau să se plimbe doar miriapodele femeii celei mărunte, căutând fisuri și astupându-le. Dacă așa ceva avea vreo șansă să se întâmple.

Mi-ai arătat capsulele în care trupurile voastre aveau să fie scufundate într-un lichid similar cu cel criogenic. Ca să poată supraviețui inerțiilor fantastice din reprizele de accelerare și decelerare și creșterii maselor din domeniul relativist. Mai erau patru zile până la plecarea ta. Despărțirea noastră de sute de ani avea să ia forma scufundării în două sicrie de fier. Apoi unul mergea la congelator, celălalt în vidul cosmic.

– Hai, că nu va fi așa rău, m-ai mângâiat, tu nici n-ai să știi cum trece timpul, iar pentru mine va fi un an de joacă pe computer. Va fi chiar fain! Gândește-te că ai să adormi și ai să te trezești în viitor. Ai să călătorești în timp, dragule. Iar eu în spațiu. Nu suntem pionierii generației noastre, dar vom fi cei care ajung cel mai departe! Nu va fi nemaipomenit?

Of, ba da. Aș fi vrut să-ți împărtășesc entuziasmul, dar nu vedeam decât hăuri. Hăuri în care ne aruncam deodată, hăuri care ne duceau pe fiecare în alt abis. Care nu aveau să se întâlnească vreodată. Ce să fac dacă asta credeam? Nu ți-am spus-o, mi-am impus să nu ți-o transmit nici accidental, dar asta credeam. Și tu n-ar trebui să mă învinovățești. Zilele fericite se terminaseră pentru noi.

*

N-am stat prea mult prin preajma navei. Nu i-am putut suporta dimensiunile, mă strivea. Era rivala mea și mă și învinsese atât de ușor. Te luase de lângă mine. Bine, asta nu era chiar așa, dar ea era al doilea element tangibil al monstrului cu steaua infraroșie-n frunte care mă îndepărta de tine. Primul eram eu însumi. Mi-ajungea că trebuia să trăiesc cu mine. Nu puteam îndura deodată două lucruri pe care le uram.

Când plecam, am prins câteva crâmpeie dintr-o discuție între astrofizicianul și comandantul expediției. Nu le-am dat prea mare importanță atunci. Nici n-ar fi avut rost, oricum n-aș fi putut eu ajuta cu nimic. Din ce-am înțeles, așa, din fuga calului, memoria navei avea doar câteva sute de tera.

– Pentru că cipurile de memorie normale o iau razna când factorul relativist depășește o anumită valoare. Cică e ceva legat de compresia distanțelor, că are efecte ciudate în lumea picometrică a microprocesoarelor filmate pe așchii de semiconductor. Nu înțeleg exact fenomenul, cred că nici electroniștii nu-l înțeleg, dar așa se întâmplă. L-au documentat și gata. Astrofizicianul a dat din mână a silă și a continuat: La asemenea viteze cât o să avem noi, numai circuitele astea butucănoase, cu fire conductoare zdravene, funcționează normal. Și astea papă și spațiu în dușmănie. Plus că-s scumpe. Nu avem cum să instalăm mai multă memorie.

– Și cu atâta ce facem?

Pe jos, o mulțime de cutii cu mufe conectoare și mânere așteptau să fie trecute printr-o trapă, în secțiunea destinată computerului de bord. O piticanie de robot le lua, una câte una, le ducea dincolo și le înfigea cu „clic!” în mufele pereche.

– Păi, ne-ajunge să țină un program de realitate virtuală decent, cu un spațiu locuibil de câteva hectare. Avem unde

băga și cafeneaua lui Emily, și cabinetul Melisei, și cabina ta, și... ce-o mai fi. Și ne rămâne și spațiu comun destul. N-o să suferim de claustrofobie, dar nici n-o să ne rătăcim. Tot e mai bine decât să zăcem în buncărul ăsta de fier.

– Ba chiar aici o să zăcem!

Astrofizicianul s-a aplecat și-a cules un roboțel miriapod de pe jos. Piciorușele gânganiei au continuat să se agite câteva secunde, apoi s-au retras și trupul i-a înțepenit, drept, ca un baton de pâine, în mâna sa.

– Ai înțeles ce vreau să zic! Mai rău e că n-o să putem folosi roboței autonomi. Nici d-ăștia, nici d-ăia de explorare la sol. Pe memorii cablate nu putem să le punem un soft cât de cât deștept...

– Mda, Ivana n-o să se plictisească deloc, a dat din cap comandantul. Dar lasă că-i mai bine așa, am înțeles că oricum nu-i prea sociabilă și că se simte mai în largul ei printre ei decât printre oameni.

– De-aia e cea mai bună. De-aia vine cu noi.

Au privit amândoi spre mine. Nu le-am spus nimic. Am ieșit și gata.

În seara aceea am făcut dragoste pentru ultima oară, deși am mai stat încă patru zile până la plecarea navei. Și nu pentru că n-am mai fi avut timp. Despărțirea noastră începuse deja. Oare de când? De când am venit aici? De când ne acceptaseră în proiect? De când ai trecut tu testul de pe Pluto? Mă rog, noi... Sau poate chiar din seara în care am ascultat împreună dezbaterea aceea politică despre steaua infraroșie și despre cei cel puțin patru sute patruzeci de ani în care omenirea ar fi putut afla ce era cu ea, ani pe care eu, ca un idiot, ți-am spus că noi doi i-am fi putut reduce la jumătate...

Deși începeam să am dubii în privința asta. Căci ne îndepărtam unul de altul... și ne auzeam tot mai de departe.

Înăuntru

Armistițiul s-a încheiat pe loc, dintr-o simplă privire, iar eu n-am știut dacă poziția mea era acum mai bună decât înainte. Sau dacă Radovan era noul șef, în locul lui Van Dargo. Arma rămăsese la Sonya și niciunul nu i-o ceruse. Dacă stau să mă gândesc, ieșisem prost din conflictul lor, căci renunțasem la neutralitate.

Toate astea mi-au trecut prin minte în vreme ce Van Dargo și cu Radovan se repeziseră fiecare la un monitor și zbierau la Melisa. Ea nu le mai răspundea. Mi-am intersectat privirea cu a Sonyei. Eram cu capul în jos unul față de altul și nu mi-am dat seama prea bine de expresia ei. Și-a întors repede fața de la mine. Poate că Melisa avea nevoie de ea.

Eu însă nu găseam nimic bun de făcut. Să mă alătur răcnetelor bărbaților... ce rost ar fi avut? Să merg și eu la Melisa... ca să-i fac ce? Pe monitoare, ceva ca un joc de tetris tridimensional se desfășura monocromatic, tot felul de corpuri paralelipipedice grupându-se și invadând spațiul unei încăperi, ale cărei dimensiuni nu-mi erau prea clare.

– Melisa, mă mai auzi? striga Van Dargo. Ce naiba se întâmplă acolo?

Corpurile se aliniau, împingând planurile pereților tot mai aproape de centru.

– Ascultă-mă, trebuie să le execuți în ordine!

Pe monitorul lui Radovan rulau instrucțiuni în mod text, alb pe negru. Numai el putea înțelege așa ceva.

– Ai sărit un fir de execuție, trebuie să-l reiei! Hai, mai e timp! A continuat el.

În mijlocul spațiului straniu, pe jos, un manechin pătrățos se zvârcolea repetitiv. Abia atunci am înțeles ce priveam.

– Radovan, nu poți să i le execuți tu?

Nici nu s-a întors.

– Cum dracu' să pot, băi, să-i execut ei codul în cap? Van Dargo, oprește fluxul!

Pe celălalt monitor, pereții se apropiau ca o presă de trupul care abia mai mișca.

– Nu! Trebuie să iasă.

Trosnituri... parcă și ele mai zgomotoase, printre strigăte.

– Fir-ai al dracului, oprește fluxul!

Mă uitam de la unul la altul ca lovit în cap. Fluxul îi făcea asta? Și dacă da, de ce nu-l oprea? Van Dargo nu era chiar un fanatic.

– Tâmpitule, a urlat, dă-i naibii, avem destui! O omori și pe ea, nu vezi?

– Nu pot, mă, nu pot! Înțelegi? Nu pot!

– Ba poți, ai dreptul! Fă-o odată!

Pereții aveau, dintr-o clipă într-alta, să strivească silueta de pe podea.

– Am dreptul, dar nu pot! Nu pot eu...

– Atunci scoate-o așa, am bolborosit, desfă-i-le și trage-o afară! Virusul...

N-aș fi crezut, dar Radovan așa a făcut. Se prinsese și el că nu mai exista altă șansă. S-a întins către cuva ei și i-a smuls senzorii inductori de pe trup, trăgând cu pumnul de câte trei-patru cabluri odată. Pe monitor, trupul cel pătrățos s-a dezintegrat într-o mulțime de firișoare și purici. Am rămas ca hipnotizat, privind cum pereții își continuau înaintarea, avansând cub după cub, până când ultimele muchii dintre spațiu și non-spațiu au dispărut, iar ecranul a înghețat într-un gri uniform.

În cuva ei, acum deschisă și golită de lichid, trupul Melisei respira regulat, fără a da vreun semn de durere la scosul furtunurilor.

– Ce-ați făcut? Ați nenorocit-o, nebunilor!

Semnalul de sfârșit al armistițiului. Radovan a tresărit și s-a întors spre Van Dargo.

– Ce-ai spus? Tu ai nenorocit-o, javră! Tu le-ai omorât pe-amândouă!

Cu fiecare cuvânt, Radovan se ambala tot mai tare.

– Tu, cu egoul tău!

Și n-a mai așteptat să-i răspundă ceva. S-a aruncat asupra lui cu capul înainte, ca o torpilă. Însă celălalt n-a fost luat prin surprindere. Că doar îl provocase. S-a rotit perpendicular pe poziția lui și l-a întâmpinat cu un genunchi în figură. I-a prins capul între palme și a continuat să-l lovească cu picioarele în față și-n burtă până când a ajuns cu spatele la o cușetă. Atunci l-a scăpat. Iar Radovan și-a revenit repede din lovituri. Și n-a mai făcut greșeala să se arunce.

Nu studiase niciunul din ei arte marțiale în imponderabilitate, tocmai de aceea schimbul de pumni și picioare care a

urmat a fost de-o brutalitate golănească. Nu știau să compenseze reculul loviturilor și se trezeau plutind în derivă, rostogolindu-se, izbindu-se de fiare. Nu se sprijineau când loveau, nu știau să se muleze pe lovitură ca să-i anuleze efectul de impuls. Se agățaseră doar unul de altul și-și cărau.

Eu aș fi intervenit, cred, dacă nu m-ar fi ținut Sonya de braț. Poate era mai bine așa, poate că furia lor trebuia lăsată să iasă la suprafață, să ardă în bătaia aceea stupidă și să se mistuie. Poate. Poate era mai rău că ajunseseră până aici, sigur era rău că ei se băteau, iar noi priveam, în vreme ce Melisa nu dădea niciun semn de luciditate. Dar ce-aș fi putut face eu? Am privit... Și-au dat pumni și picioare, s-au lovit cu miriapode, au sângerat.

Și doar când avantajul de statură și-a spus în sfârșit cuvântul, iar astrofizicianul și-a izbit adversarul cu capul de cubul din mijlocul încăperii, m-am eliberat și eu din strânsoarea Sonyei. Van Dargo nu mai lupta, dar pumnii cădeau mai departe, nemaiavând totuși aceeași forță, pe fața care începuse să i se tumefieze. Trebuia să-l opresc pe Radovan înainte să-l omoare. Așa am socotit atunci. Și gândul mi-a zburat la tine, la faptul că nu mai puteam să-ți descriu halul în care ajunsese misiunea noastră. Mâna Sonyei mi-a alunecat pe braț încercând să mă prindă. Am ignorat-o. „Lasă-mă în pace, femeie!" am gândit. Apoi iarăși am ajuns la tine, la ceea ce noi avusesem și nu mai aveam, la sacrificiu, la Sonya... doar pentru o fracțiune de secundă. Și înapoi în concret: gata, se răcoriseră, treaba era clară, nu mai avea rost să las pedeapsa să continue.

Durerea m-a pătruns deodată în umăr, în braț, în șold și-n pulpa piciorului, de parcă un snop de bâte încinse și încărcate electric m-ar fi izbit într-o parte. Am icnit, mușchii mi s-au contractat singuri și nu mi-am mai putut controla

zborul. M-am lovit de Radovan, apoi de una dintre grinzile care traversa sala, incapabil să mă agăț de ceva. Șocul cumplit al primului moment s-a disipat încet, într-o amorțeală cu furnicături, iar mușchii mi s-au relaxat. Am știut ce mi se întâmplase. Am căutat-o din priviri pe Sonya. Nu mai era unde o lăsasem. Lângă mine ajunsese trupul inert al lui Van Dargo. Avea buzele sparte, din nas îi scăpau picături de sânge, pierzându-se care-ncotro.

– Ești un jeg, Erig!

A doua undă de șoc a bastonului m-a răscolit de jos în sus, chiar și mai dureros. Am icnit, trupul mi-a zvâcnit... și mai multe nu știu.

*

Singurul lucru uman la bastoanele paralizatoare e că nu produc vătămări. Dor îngrozitor, caracterul lor uman nu stă în blândețe, ci în faptul că odată ce trece durerea nu lasă nimic în urmă. În afara amintirii... și fricii.

Mi-am revenit când totul a prins a se mișca în jurul meu. Parcă și pârâiturile căpătaseră vigoare. Am alunecat spre un perete, m-am lovit de el, am fost strivit de el. I-am simțit răceala. Apoi forța m-a eliberat și m-am desprins. Nava se pusese din nou în mișcare.

În sală nu mai rămăsese nimeni. Nimeni conștient, pentru că, în cușetele lor, Ivana și Melisa respirau, una prin tub, cealaltă liber. Pe Melisa nu se obosiseră să tragă salopeta. Degetele începuseră să i se învinețească. Am șters-o și am îmbrăcat-o eu. Tremura ușor, deci era în regulă, chiar dacă mâinile, picioarele și sânii îi erau reci.

M-am împins spre trapa care ducea în cabina de pilotaj. Furnicăturile nu mă părăsiseră de tot, resimțeam o amorțeală

pe care o puteam pune pe seama statului nemișcat în frig, dar mă puteam coordona la fel de bine ca înainte de bătaie. Am străbătut tunelul fără să-l ating.

Sonya și Radovan ședeau – un fel de-a spune – pe fotolii, în fața monitoarelor concave, Van Dargo în spatele lor. N-am avut puterea să mă uit spre el.

– Bună, dragule, ai ajuns și tu?

Am auzit-o doar eu. Îmi vorbise doar mie, așa cum numai tu ai făcut-o cândva. Dar a sunat trivial. Îmi pare rău, chiar îmi pare, dar eu eram cel cu darul. Fusese al meu de la bun început și eu eram cel care îl împărtășeam cu cine... cu cine mă iubeam.

– Ia zi-ne, a vorbit apoi uitându-se la mine peste umăr, ce instrucțiuni ne mai trimite Pământul?

– Să pătrundem în elipsoid, am răspuns.

N-am mințit, tu știi asta. Mi-o spuseseși înainte să renunț la tine.

– Zăăău?

– Da...

– Ia mai întreabă-i o dată, hai, să ne faci și nouă o plăcere!

Radovan s-a întors către ea, apoi către mine. Avea un ochi vânăt, întredeschis, și buza de jos spartă.

– Care-i faza cu voi doi?

– Îi spunem, dragule? m-a întrebat Sonya pe mine.

O expirație prea prelungă m-a trădat. Crezusem că aveam să pot ascunde ruptura. Și, de ce nu? În definitiv, dacă tu aleseseși să ai încredere în individul căruia îi spusesem „celălalt", trebuia și eu să am? Nu v-ați dat niciun interes să îmi explicați – să *ne* explicați – care era ierarhia de putere pe Pământ, dimpotrivă. Bine, eu aveam bănuielile mele. De ce să ascultăm atunci de voi? De ce să nu îmi asum eu rolul de

conducător? Nu, nu-mi planificasem asta, ci doar o acceptasem ca soluție de compromis. Să nu crezi că te-am abandonat pentru putere! Ai fi cinică dacă ai crede-o! În fine, oricum nu mai conta. Șarada mea se terminase înainte de a începe.

– Legătura noastră cu Pământul s-a dus, s-a întors Sonya către Radovan, când nevinovăția-sa mi-a tras-o!

– Peee buneeee?!?

Fața mea i-a confirmat-o.

– Hai, dă-o, băi, dracului! Te strângeau chiloții sau ce?

Cum naiba să-i explic?

– A stat fătuca aia a ta degeaba două sute de ani la gheață, ca să nu rateze momentul când îi dai tu alteia la buci!

N-am spus nimic, o meritam. Ba chiar m-a pufnit râsul. Cam așa fusese. Și, într-un fel, era nostim. Sufeream de mă strângeau sternul și coastele, dar vedeam ironia situației. Iar de regretat, n-am regretat nimic. Nu te-aș mai fi putut avea. A fost un noroc chior să ne regăsim după primii două sute douăzeci de ani, cum să-ți cer încă o dată pe-atâta timp ca să-ți continui viața? Cum ți-aș fi putut eu garanta c-aveam să ajung la tine? Of, cât de mult îmi lipseai deja!

– Și-acum noi e facem?

– Exact ce vrem noi! Hei, e mai bine decât ce vrea nevinovăția-sa sau vreun zenist de pe Pământ, nu?

Sonya mi-a înfruntat privirea. „N-am să ți-o iert niciodată!" Am oftat din nou. Cu ea chiar fusesem un mare mitocan. Speram doar că partea fizică a răzbunării ei să se fi terminat.

– Mda, hai că vedem noi mai departe, deocamdată avem de trecut prin pânză. Mai sunt zece minute.

*

A tras când nu mai rămăseseră decât câteva sute de metri. O salvă lineară de rachete fără încărcătură explozivă, menite doar să penetreze. Una după alta au trecut prin foiță, făcându-mă să mă întreb câte dintre cicatricele ei erau de la meteoriți și câte de la... așa ceva.

Roboții noștri nu se mai vedeau, naiba știe pe unde mai hălăduiau, transmițându-și semnalele către urechile de acum surde ale navei. Dacă se plimbaseră prin apropierea zonei noastre de penetrare, acum plecaseră prin spațiu, la plimbare. Nu mai aveam nici un mega de spațiu de stocare, nu mai avea sens să așteptăm. Cu asta eram și eu de acord.

Iar când fâșia tăiată de rachete s-a deschis în fața noastră, într-o fluturare vălurită, răsuflarea mi s-a tăiat. Prin ochii artificiali ai navei, imaginea bucății de sistem stelar pe care tocmai o invadam ni s-a revelat în toată splendoarea ei teribilă. Dacă diavolul avea ochi, atunci și-l ațintise asupra noastră. Iar noi îi deschiserăm pleoapele și ne îndreptam spre el.

De dragul meu

Plouase mărunt în dimineața zilei în care ne-am despărțit. Era o zi de noiembrie. Rece. Cum altfel ar fi putut fi decât rece? N-am vorbit unul cu altul. Nici în felul nostru. Ne venea tot mai greu. Ne-am ridicat din patul în care zăcuserăm spate în spate, amăgind somnul, și am ieșit. Nu aveam bagaje.

Eu îmi luasem rămas bun de la maică-mea cu o zi înainte. Fusese neașteptat de ușor pentru ea. Fiul ei avea să supraviețuiască veacurilor. Că ea n-avea să-l mai vadă vreodată, era un sacrificiu acceptabil. M-am bucurat că nu a privit problema și cu ochii mei. Căci ea avea să fi murit... a doua zi, pentru ei. Ne-a strâns în brațe pe amândoi – mai ții minte ce mult ținea maică-mea la tine? – și ne-a spus „Pe curând!". Atât.

Cu ai tăi, în schimb, ne-am întâlnit în dimineața plecării. Ne-au așteptat la masa noastră. N-am băut cafea. Nu mai aveam voie în ziua aceea. Mama ta plângea. Tatăl tău nu încerca să o consoleze. Ți-a vorbit doar ție. Nici când m-ai băgat tu în discuție cu forța nu s-a sinchisit să mi se adreseze. Știu

că te-ai simțit aiurea, dar nu aveai de ce. Era normal ca omul să nu mă înghită. Doar eu eram cel căruia-i datora pierderea fiicei. Ciudați bărbații, nu-i așa? Între cei pe care-i doare în dos de odraslele lor și cei ca tatăl tău nu există cale de mijloc. El era și mult mai pragmatic. Vedea în prelungirea relativistă a vieții tale ceva nefiresc. Și riscant. Însă îți respecta decizia. Știa că e a ta și de-asta mă ura încă și mai mult. Îi răpisem până și răbufnirea: „Te-ai luat după zănatecul ăla!".

Nici nu a adus vorba despre a te răzgândi. În acel moment, nici nu mai aveai cum. Se pusese în mișcare o mașinărie enormă și foarte costisitoare. Nava fusese pregătită, echipajul antrenat luni de-a rândul, chiar și asteroizii suplimentari puși pe orbite pentru a ne ieși în cale exact când aveam să trecem cu nava pe-acolo, ca să-i absorbim în convertoarele materie-energie și să ne sporim viteza. Din dreptul Pământului și până după centura Kuiper, traseul fusese deja stabilit la milimetru, iar bolovanii care gravitau aparent haotic aveau să se alinieze și să ne vină unul câte unul în întâmpinare. Toate astea to-caseră fonduri enorme. Șandramaua nu mai putea fi împie-dicată. Iar noi deja semnaserăm contractul, ne angajaserăm să facem ce era de făcut pentru a asigura comunicarea dintre Pământ și echipajul din proximitatea stelei infraroșii. Inclusiv să ne rămânem fideli unul altuia până-n pânzele albe. Drept răsplată, ne promiseseră că mă vor îngheța din nou după ce misiunea se va fi încheiat, pentru a putea fi împreună după ce tu te vei fi întors. De parcă puteau avea vreo valoare promi-siunile de azi pe care trebuia să le îndeplinească generația de peste două secole. Sau patru...

Ne-am ridicat de la masă cu toții. Nu mai era nimic de spus. Afară ieșise soarele. Nu conta. Nu mai trăiam în era în care să se adune lumea la lansări cosmice. Poate s-ar fi găsit

ceva curioși dacă misiunea ar fi avut vreo finalitate în timpul vieții lor. Dar așa? Nava nu primise nume tocmai pentru că generația noastră trebuia s-o uite. Pentru cele ce aveau să vie... ce relevanță ar fi avut?

Spre uitare!

Mi-era frig. Totul în jurul meu era rece. Iar câteva raze de soare nu puteau schimba asta. Tu te-ai încruntat la mine și m-ai strâns ușor de braț:

– Ce-i cu tine, mi-ai șuierat printre dinți, nu mă mai bagi în seamă? Uite, o las aici. Aici ai s-o găsești.

Nu observasem că aveai ceva în mână. Ai așezat gentuța după perdea, lângă fereastră. Cum credeai c-avea să rămână neatinsă atâtea sute de ani acolo? Asta mi-a trecut prin cap atunci, nimic altceva. Am tăcut în continuare.

*

Au făcut un ultim gest de curtoazie și ne-au permis să ne așezăm în sicrie unul lângă altul. Aveau să le care ei la locurile lor. De fapt, nu știu cât a fost curtoazie și cât a fost... din rațiuni practice. Trebuiau să se asigure că ne despărțim pe cât de îndrăgostiți posibil. O ultimă plimbare împreună, doar în halatele albe, cu capetele rase, li s-a părut o idee bună. Ne-am mai ținut, așadar, o ultimă dată de mână, pe coridoarele de gheață, printre tehnicieni. Dar ce mai era de salvat când nu te mai simțeam decât prin atingerea palmei tale? Era oare misiunea ratată înainte de a începe?

Părinții tăi ne-au însoțit. Tatăl tău avea chiar mai multe pârghii decât aș fi crezut. Ne-au condus ca la eșafod, el tăcut, mama ta ștergându-și ochii. Pe mine mă aștepta hăul cu ger.

Cred că înțelegi acum, după câte ți-am povestit, de ce nu mi-am putut înăbuși strigătul de groază când am văzut

sicriele. Anticipația atingerii fierului rece pe piele, a înecului, a presiunii, care-mi storcea carnea, a mâinii cu mii de ace smulgându-mi căldura și din măduva oaselor, pe toate deodată și pe fiecare în parte, deslușite în cele mai fine detalii... le-am retrăit într-o fracțiune de secundă. Și, prin mine, și tu.

N-am vrut să ți le împărtășesc, crede-mă, n-am făcut-o cu un scop anume. De fapt, după câte ți-am povestit, îți dai și tu seama că nici nu prea mai credeam... Cugetul meu a strigat după ajutor. Nu l-am putut opri. Hăul se căsca acolo, în fața mea! Și l-aș fi înfruntat. M-aș fi aruncat în el, cu toată groaza...

Dar tu nu m-ai lăsat.

– În celălalt, Erig, ăsta e al meu.

– Nu, e cel criogenic, am zis, uite...

– Da, cel criogenic. E al meu. Tu o să te așezi în celălalt.

Apoi doar mie: „Nu vreau să mai suferi pentru mine".

Eu însă am vorbit mai departe:

– Dar tu?

– Pe mine frigul nu mă deranjează, nu știi? Și jocurile cibernetice nu prea-mi plac. Hai, treci tu dincolo, să nu mai pierdem vremea.

Te-ai culcat apoi în cuvă, n-ai mai lăsat loc de discuții, iar eu m-am întins dincolo. Nici n-am apucat să-mi dau seama că aveam să zbor în cosmos. Și asta a fost bine, căci m-aș fi speriat și mai tare.

Dar, spune-mi, de când plănuiai asta? Că nu cred că ți-a venit ideea pe loc. Sau...? Știa toată lumea în afară de mine, nu-i așa? Poate și de mama ta? De ce-ai făcut-o? A fost pentru mine sau pentru misiune? Te-a încercat și pe tine sentimentul depărtării, nu-i așa? Și n-ai găsit altă soluție de a mă apropia

decât sacrificiul... Crezi că nu m-am gândit la toate astea? Am avut un an, lua l-ar naiba!

Nimeni nu a protestat. Dacă a fost cineva surprins, n-a arătat-o. Ne-am lăsat pe spate deodată, privindu-ne, spunându-ne ultimele „te iubesc!"-uri de dinaintea secolelor de tăcere. Ei ne-au pregătit, ne-au așezat senzorii, ne-au conectat cuvele... Pe mine m-au întubat, ție ți-au încătușat mâinile și picioarele, noi ne-am privit. Eram pentru ultima oară în lumea noastră, în lumea în care eram doar noi doi, împreună, trișând, păcălind universul.

Apoi ne-au despărțit. Ne-au injectat sedativele, au închis capacele, ne-au scufundat trupurile. Și pentru mine n-a fost nimic neplăcut. Plămânii au continuat să respire prin furtun, creierul s-a relaxat ca după un examen greu. Știam prin ce treceai tu. Și-mi spuneam că o făceai pentru mine, de dragul meu. Apoi simțurile au început să mi se topească, iar lumea s-a estompat în jur. Gustul tuburilor a dispărut, apoi ele însele, la fel și atingerea saltelei pe spate și pe brațe. N-am mai simțit nici răceala lichidului, nici apăsarea lui domoală. Știam că tu, dincolo, erai strivită. Of, blestemată stea infraroșie!

Iar când, în sfârșit, m-a părăsit și auzul, cel de pe urmă tentacul al realității care se agățase de mine, ultimele șoapte pe care mi le-a lăsat au fost:

– E de bine, e de bine... aici pot să o protejez.

– Două sute de ani?

– Da, două sute de ani. Dacă asta a fost ambiția ei, ce să fac? M-apuc de treabă.

Ochiul diavolului

Mă uitam la imaginea de pe monitoare și nu-mi venea să cred! De dincolo, ne privea diavolul. Cu ochiul lui mare, cu irisul roșu, strălucitor. Și, de jur împrejur, negru. Întrerupt doar de fugare străfulgerări de lumină venind din spate, de unde pânza încă fâlfâia.

– Cum ați crezut c-o să fie, a întrebat Radovan. Lumină peste tot, ca la ziua judecății de apoi? Ideea elipsoidului tocmai aia e, să o concentreze pe toată într-un singur punct. Acela!

Și a arătat spre pupila ochiului diavolesc, un punct mic, negru, exact în mijlocul sferei de foc. În spatele nostru, ruptura s-a închis încet, ca o cremă în urma trecerii lingurii, valurile s-au potolit, iar fâșiile haotice de lumină s-au adunat într-un singur punct, la fel de roșu, exact în spate. Am înțeles imediat că priveam o stea care-și începea faza de gigantică roșie. Asta-i explica lui Radovan de ce construiseră elipsoidul

atât de larg. Însă chestia cea întunecată dintre noi și stea, nici el nu-și putea explica ce putea fi.

– Planetă nu e. Sau dacă e, e acoperită cu ceva care absoarbe toată radiația. Altfel ar fi trebuit să aibă o oarecare strălucire, cât de mică.

Discuția de câteva zile mai înainte, din taverna noastră virtuală, mi-a revenit în minte. La ce-ar fi putut folosi cineva atât de multă energie? Însă noua mea condiție ingrată nu mi-a permis să spun ceva. Părerea mea nu mai conta. Nu contase niciodată, de fapt, însă acum îmi pierdusem însăși rațiunea de a fi în acel echipaj. La fel și Van Dargo, care se ghemuise într-un colț, ca omul-păianjen.

– Deci, ne apropiem?

– Păi doar n-am venit până aici ca să ne oprim, nu?

Discuțiile mai aveau sens doar între Sonya și Radovan.

Așa că am continuat să avansăm, fără grabă, emițând tot felul de semnale și recepționând același zgomot static. O vreme n-am spus niciunul nimic. Pupila ochiului se făcea tot mai mare, acoperind treptat discul roșu. Diavolul ne privea interesat. Iar asta pe Radovan îl agita.

– Nu reflectă niciun soi de radiație. Nu-mi vine nimic înapoi, de parcă ar fi o nenorocită de gaură neagră.

– Păi, poate chiar e, de ce nu?

– Nu, n-are cum! Vezi vreo curbură a spațiului în jurul ei? Și-n plus, dacă ar fi gaură neagră, la dimensiunile astea... s-ar roti steaua în jurul ei, nu invers. Și i-am simți naibii gravitația! De-aici n-am mai avea scăpare.

Apoi, de parcă l-ar fi luminat ceva, a schimbat traiectoria.

O vreme am plutit în spirală descendentă în jurul corpului negru. Am plutit, zic, nu am gravitat. Căci nu exista forță de atracție. Ne învârteam în jurul unui nimic negru, mare cât o

planetă, cu steaua luminând roșu dintr-o parte și cu reflexia ei urmărindu-ne mișcarea, crescând pe măsură ce ne apropiam de pata de beznă.

În sfârșit, în navă nu mai era frig.

La vreo cincizeci de mii de kilometri ne-am oprit. Dacă ne apropiam mai mult, riscam să ne încălzim prea tare. Era evident că, cu cât eram mai aproape de al doilea focar al elipsoidului, cu atât primeam mai multă căldură. Și n-aveam suprafețe reflectoare. Cum nu puteam să ne așezăm pe o orbită, neavând în fața noastră o planetă cu gravitație, ne-am ales la întâmplare un punct geostaționar. Trebuia să compensăm atracția stelei, dar aveam destulă energie. Tot de la ea.

În fața noastră se căsca bila neagră. În spate, steaua, înconjurată de aura propriei reflexii, care o făcea și mai mare. În rest, nimic. Nicio planetă interioară, nicio structură artificială. Doar steaua, mare și roșie, globul de non-materie întunecată și mantia-oglindă. De-aici nu puteam vedea stelele de afară. Pierdusem Soarele și constelația lui.

Însă deodată am văzut stelele... de dinăuntru!

Nu știu când ne-au apărut. Parcă atunci când am deviat de la cursul perpendicular și am luat globul prin învăluire. Când lumina stelei a încetat s-o mai înconjoare, senzorii noștri au detectat punctele strălucitoare din masa de negru. Mii și mii de luminițe, curgând lin, odată cu deplasarea noastră în jurul sferei, repetându-se, aceleași formațiuni la fiecare rotație completă.

*

Oboseala și foamea ne-au lovit pe toți odată. Trupurile noastre încercau să-și regleze perioadele de somn și de veghe. Unul câte unul am ieșit din cabina de pilotaj și am mers

să bem câte-o porție de pastă nutritivă și să ne culcăm. Nava își putea menține poziția și singură, iar chestia aia neagră care era și nu era acolo, cu scânteile ei cu tot, nu credeam să dispară cât dormeam noi un pic. Putea să dispară dacă oricum nu era nimic acolo?

Ce-aș mai fi ras câteva pahare de ceva spirtos! Măcar de-am fi rămas în lumea aia virtuală, mi-aș fi putut înăbuși depresia în băutură. Ei, practic, nu aș fi putut, dar computerul m-ar fi păcălit. Iar beția m-ar fi păcălit că nu era totul atât de negru. Cât de negru?

Am așteptat să intre toți în cușetele lor, apoi i-am vorbit Sonyei. I-am spus doar că-mi pare rău. Mai mult nu m-a lăsat. A ieșit din colivia ei și a zburat direct într-a lui Radovan. N-a așteptat să fie invitată. Și-am știut imediat pentru ce s-a dus. Cred că a știut-o și Radovan. Sau cel puțin a bănuit. Dar tot a primit-o. Ea i s-a oferit. El n-a putut refuza. M-am forțat să nu mă gândesc la Ivana. Probabil și el. Cealaltă îl va ajuta s-o uite.

– O fac pentru că nu-ți mai suport gândurile scârboase în capul meu, Erig! Vreau să dispari!

Am vrut-o și eu. Nu mai exista niciun om în lumea asta căruia să-i fiu drag. Dimpotrivă. Pe Van Dargo îl trădasem, pe Sonya o rănisem, pe tine... of, pentru Radovan eram fostul iubit al noii lui iubite, iar restului lumii...

Restului lumii îi tăiasem legătura cu steaua infraroșie. Cum să nu fiu detestat de toți?

Și, în condițiile astea, pentru ce să mai rămân?

*

Când m-am trezit, lucrurile erau exact așa cum le lăsasem. Nimeni nu m-a băgat în seamă în cabina de pilotaj. În

fotoliile piloților, Sonya și cu Radovan, discutând în șoaptă. În spate, Van Dargo, dând din mâini, strâmbându-și chipul stâlcit către monitoare.

– Eu intru. Și ce-o fi, o fi!

– Și dacă ne prăjim?

– Soarta! Dar ar fi prea stupid. Acolo trebuie să fie altă chestie.

– Ești tu sigur?

– Numai proștii sunt siguri.

N-am ascultat mai departe. Am ieșit. Trebuia să mă mișc repede. Îmi cam dădeam seama ce voia și nu aveam ce căuta în planul lui. Inerția navei puse în mișcare m-a grăbit. Dar mai aveam ceva de făcut înainte de a spăla putina.

Am dat la o parte placa de metal care ascundea intrarea spre zona memoriilor și mi-am băgat mâna înăuntru. Primul mâner care mi-a picat în palmă a fost alesul. L-am înșfăcat și-am tras cutia afară. Am deschis apoi trapa către naveta de salvare și i-am făcut vânt înăuntru. Fără să intru și eu încă. Nu singur. N-aș fi putut pleca, fără încă un suflet lângă mine, să înfrunt imensitatea spațiului.

Și m-am îndreptat spre singura persoană care credeam că nu mă ura. Sau, cel puțin, dacă mă ura, nu putea să mi-o arate.

– Misiunea ei neîntreruptă, l-am auzit pe Van Dargo, e să exploreze lumi noi și stranii, să caute noi forme de viață și civilizații, să se avânte cu curaj unde niciun om n-a mai fost vreodată!

În zero g, e chiar ușor să cari pe cineva inconștient după tine. Să-i treci trupul inert printr-o trapă rotundă de un metru diametru, fără să-l izbești, e ceva mai dificil. Dar nu de nefăcut, pentru mine. Doar aveam experiență la trimis corpuri

inerte prin inele în imponderabilitate. Am scos-o pe Melisa din cușeta ei fără un sunet și tot așa am și strecurat-o prin trapă. Întâi am intrat eu, apoi am tras-o de picioare. Inerția i-a ridicat mâinile, trupul i-a trecut prin inel. Aș fi vrut s-o deconectez și pe Ivana, s-o las să se odihnească în pace, dar n-am mai avut puterea să mă întorc. Poate era mai bine să nu-mi forțez norocul.

– Engage! sună obsedant vocea lui Van Dargo.

Se făcuse cald tare. Îi făceam un bine Melisei luând-o de-acolo, m-am gândit. Dacă ceilalți aveau de gând să se coacă, pe ea nu o întrebaseră. Nici eu nu o întrebasem dacă voia să colinde prin spațiu cu mine, până... habar n-aveam până când. Mi-a fost la fel de ușor s-o așez într-o capsulă în naveta de salvare. Capsule, mereu capsule, peste tot! Pentru mine spațiul se împărțea între capsule. Apoi am închis trapa de acces și m-am așezat la pupitru.

Pe ecran: „Nu trebuia decât să spui, Erig!". Radovan știa. Peretele gros de câțiva metri a culisat înaintea navetei mele înainte ca eu să apuc să preiau comanda. Deci știau toți. Nu fugeam, mă dădeau afară. Aflaseră oare și că nu plecasem cu mâna goală? „Adio!"

Și focul roșu ne-a cuprins când am țâșnit din nava-mamă. Imaginea stelei mărită de mii de ori și contorsionată de apropierea dementă de focarul elipsoidului mi-a inundat monitorul. Am simțit imediat căldura, odată ce stavila peretelui gros al navei dispăruse. Naveta de salvare era ca o foiță de staniol pe lângă el. Am ambalat motorul la maxim și țânțarul a prins a se îndepărta de focar.

Însă în habitaclu a continuat să se încălzească. Motorul făcea tot ce putea, vedeam imaginea deformată a iadului roșu restrângându-se încet, groaznic de încet, în vreme ce nădușeala

curgea pe mine. M-am întors spre Melisa. Broboane de sudoare alunecau pe fruntea ei în sus, în direcția opusă fugii noastre. Inerția o ținea pe loc. Ce-i făcusem? Ce-mi făcusem și mie? Aerul a devenit irespirabil. Îl simțeam în nări, fierbinte, la limita durerii. Am auzit-o și pe ea gâfâind cu zgomot. M-am temut să ating pereții. Dacă i-aș fi simțit dogorind, cred că aș fi înnebunit de groază. Aveam să mor așa? O condamnasem la ceva atât de sinistru și pe biata femeie? Ea măcar nu era conștientă de ceea ce i se întâmpla, pe când eu... Doar din prostie? Din prostia mea, sau din a celorlalți?

Am rotit imaginea de pe monitor spre nava-mamă. Un punct roșu, strălucitor, pe discul negru, pierzându-se printre celelalte mii de puncte. Oare acolo cât de cald era? Puteau să supraviețuiască? Ce mai puteam eu face pentru ei? Când imaginea a revenit la direcția noastră de mers, pata roșie parcă se mai micșorase. Deci ne îndepărtam, ne îndepărtam cu spor. Însă ajunseserăm la viteza maximă pe care naveta o putea atinge fără a acționa convertorul materie-energie, căci nu m-a mai ținut nimic în fotoliu. Iar pe acela nu-l puteam cupla câtă vreme nu vedeam soarele, câtă vreme nu știam încotro să fug.

Trupul Melisei s-a ridicat din capsulă și s-a rotit ușor. Respira din greu și transpirase. La fel ca mine. Cred că temperatura ajunsese la optzeci de grade înăuntru. Și creștea. Încă o suportam, mi-am zis, pentru că aerul era uscat. Ca într-o saună. În saune oamenii intrau de bună voie. Da, dar puteau ieși oricând. Însă noi nu... noi nu, noi nu, noi nu! Noi eram prizonieri aici! Și-aici aveam să murim... în ghearele demonului roșu de care n-aveam scăpare. Ghearele lui ne storceau apa din trupuri, răsuflarea lui ne ardea fețele și plămânii.

Urletul m-a scos, pentru o secundă doar, din halucinația febrilă.

– Erig, ajută-mă! Erig, nu mă păăr...

Imaginea s-a rotit doar ca să văd punctul incandescent al navei dispărând în beznă, odată cu strigătul Sonyei. Sau fusese al tău? Nu, n-ar fi putut fi al tău, nu-i așa? Tu nu erai în nici un pericol. Spune-mi că nu erai în pericol! Și pe tine te părăsisem deja...

Nu mai vedeam nici celelalte luminițe. Eram prea departe. Sau demonul le înghițise și pe ele. Noi încă luptam să ne cățărăm pe gâtlejul lui în sus, să-i scăpăm dintre fălci. Dintre gheare. Din ochi. Încă luptam. Încă nu ne dădeam bătuți. Încă...

Fierbințeala din nări mi-a pătruns în cap, de parcă și-ar fi găsit brusc o cale între gât și creier, iar imaginea mi s-a rostogolit în fața ochilor. Apoi negrul s-a repezit din hăul care înhățase nava și m-a cuprins și pe mine.

*

Când mi-am revenit, salopeta udă îmi ținea rece. Am respirat adânc. Lucrurile erau din nou așa cum trebuiau să fie în cosmos. Pentru prima oară, frigul era o binecuvântare. Steaua strălucea, mare și roșie, dar reflexia ei se micșorase. Discul negru nu se mai vedea, pierdut pe fundalul la fel de întunecat al interiorului elipsoidului. Demonul se liniștise.

Melisa dârdâia, plutind cu fața-n jos deasupra patului ei. Îi făcusem totuși un bine! Nu? Am dezbrăcat-o, am așezat-o ușor, prinzându-i trupul în centurile de siguranță, și am racordat-o la sistemele de nutriție și de realitate virtuală ale navetei de salvare, apoi am închis capacul. Computerul a preluat-o imediat, patul i s-a încălzit, semnalele vitale i-au apărut pe monitor. Eu mai aveam de făcut câte ceva înainte să intru. Să cuplez memoria pe care o furasem, să pilotez naveta afară,

să găsesc Soarele și să ne pun pe direcție. Pe prima am făcut-o ușor, grație tehnologiei anti-prost. La fel ca atunci când scosesem piesa. Tot ce a trebuit să fac a fost să o așez pe poziție și să împing de mâner. N-am știut imediat dacă sistemul o acceptase sau dacă aveam ceva lizibil acolo, cu cap și coadă, dar nici nu-mi păsa atât de mult.

M-am concentrat apoi asupra pilotajului. Pânza țepoasă se apropiase mult cât zăcusem inconștient. O vedeam venind, ca un perete plin cu sulițe, și mi-a trebuit toată puterea de concentrare care-mi mai rămăsese ca să mențin direcția. Trebuia să trec prin ea, trebuia s-o înțep. Aveam destulă viteză, ea era suficient de subțire. Punctul stelei se deplasa de la o clipă la alta, venind cumva la întâlnire cu mine, dintr-o parte. Nu fugiserăm de-a lungul semiaxei mari, pe unde-am intrat, ci puțin câș, căci nava-mamă era între cele două focare când am abandonat-o. Îmi făcea bine că mă gândeam la asemenea detalii... Nu trebuia să-mi las mintea să zboare liberă. Nu cât încă habar n-aveam ce era cu mine, dacă mai trăiam sau nu.

Tot ce-am putut face a fost să țintesc mijlocul unuia dintre triunghiurile țesăturii de stâlpi. Eram convins că puteam străbate foița însă nu doream să încasez o suliță. Nu dădeam prea multe șanse armurii navetei.

Pentru o singură clipă, discul roșu s-a așezat drept în fața mea, apoi a dispărut. Am simțit o smucitură înapoi, am auzit scrâșnetul metalului pe metal și senzorii n-au mai detectat nimic. Abia după secunde bune s-au recalibrat și-n fața mea am zărit... stelele!

Scăpasem! Demonul pierduse. L-am privit în ochi și am ieșit! Eram liber, eram... în nemărginirea spațiului. În spate, umbra care părea să se întindă la infinit. În față, stelele. Și

undeva, printre ele, în capătul unei constelații pe care nu mă puteam decide dacă să o asemăn unui X sau unui K, Soarele! Acolo erai tu. Priveam spre tine din nou.

Ce nume să-i dau constelației? Puteam să mai amân decizia asta. Într-acolo trebuia să mă îndrept, indiferent cum aș fi numit-o. Computerul de bord a terminat rapid de evaluat traiectoria. Dar cât avea să-mi ia drumul? Habar n-aveam ce viteză prindea naveta de salvare. Avea ea un simulacru de motor cu conversie materie-energie, pe traseu urma să interceptez și câțiva bolovani mai micuți, pe puterile lui, formați la frânarea navei-mamă, dar mă îndoiam că avea să ajungă la mai mult de nouăzeci și nouă la sută din viteza luminii. Și atunci, cei două sute douăzeci și doi de ani obiectivi de drum ar fi însemnat pentru mine treizeci și unu. Treizeci și unu de ani în cosmos, într-o cutie de conserve... Treizeci și unu de ani în care să mă gândesc la tot ce am pierdut, la cei pe care-i lăsasem în urmă pe Pământ, la cei pe care-i lăsasem în urmă în bula aia neagră nenorocită din ochiul demonului, la femeia pe care o salvasem, dar care zăcea cu mințile pierdute lângă mine. O salvasem oare? Ce se întâmplase cu restul echipajului? Unde-or fi ajuns? De ce mă strigase Sonya?

Nu mai aveam nimic de făcut, decât să caut răspunsuri. Adrenalina mă părăsise, mintea mi se relaxa și începea să o ia la pas domol pe coclauri. Și tu nu mai erai acolo să mi-o aduci înapoi. Am privit stelele, pentru prima oară altfel. Câte dintre ele or fi arzând chiar acolo unde le vedeam și câte or fi fost doar himere, capete de tunel purtând lumina de la parseci și parseci distanță? Sau câte-or mai fi fost, nevăzute, împresurate de cortine de metal, secătuite de energie?

*

Mai mult, nu am de scris. Eu sunt cel care i-a luat omenirii dreptul de a cunoaște și infimul pe care l-am aflat noi despre steaua infraroșie, tot eu sunt cel care, poate, după secole, i-l va da înapoi. Dacă va mai interesa pe cineva. Las povestea mea scrijelită în memoria asta grosolană, care suportă domeniul relativist alături de cei câțiva pasageri – sper să am măcar câțiva indivizi compleți – pe care i-am răpit. Înclin să cred că le-am făcut un rău luându-i cu mine. Dacă am făcut măcar ceva bine sau nu, timpul să mă judece. Atât am putut face pentru omenire. Atât am putut face și pentru tine.

Poate, cândva, mă veți ierta. Sau poate, cândva, uitarea mă va salva.

Epilog

Val, val, val... al treilea e puțin mai mare, mereu al treilea. Își lasă spuma aproape de picioarele mele, apoi se retrage. Trece un pescăruș, de la vest spre est, o dată la zece minte. Doar unul. Întotdeauna de la vest la est, tot timpul țipă când ajunge deasupra mea. Mai mult n-am putut construi. Și-ar trebui să mă bucur și cu atât. Poate aș fi reușit să încropesc ceva mai mult, dar ar fi trebuit să sacrific pasagerii. Așa le spun. Am micul meu ponton, digul de beton cu pantă moale, coliba, șezlongul și cei doi palmieri. După ce-am făcut, poate-aș fi meritat un exil și mai sever.

Stau pe jos. Pe șezlong, lângă mine, stă ea. Femeia zâmbește. Sau mi se pare? Poate într-o zi va deschide și ochii. Poate-mi va spune ceva. Ce-mi va spune oare? Va fi mai fericită?

Aș putea oricând să ies de aici. Dar închisoarea de dincolo e mult mai rea. Nu pentru că ar fi mai strâmtă, deși este, ci pentru că nu-i poate ascunde indicatoarele. Acolo nu există speranță. Nici aici, dar mi-o pot imagina. Îmi pot imagina

că l-am bătut pe nenorocitul de zero virgulă opt c, care m-ar mai ține aici o sută șaizeci și cinci de ani. Am dezactivat indicatorul de viteză acum câteva zile. Nu mai suportam să văd același număr, constant până la a cincea zecimală, de câte ori trecea pescărușul prin dreptul lui. Mai aveam câteva sfărâmături de piatră în drum... poate mai câștigasem ceva. Dar cât? Dacă diferența era infimă? Dacă era aproape nimic?

Probabil așa a fost, căci nu-mi mai simțisem mișcările îngreunate de accelerare. Dar mai bine să nu știu concret. Mai bine să nu știu nimic. Nici ce s-a ales de nava-mamă, nici ce s-a întâmplat cu civilizația care a construit ditamai cortina, mare cât o super-gigantică roșie, nici ce mai e cu tine. La ce mi-ar folosi să știu dacă stârvul meu va ajunge pe Pământ după o sută șaizeci, o sută cincizeci sau doar o sută de ani? Dacă va ajunge vreodată.

La ce-mi trebuie să știu ce s-a ales de cei care și-au ascuns steaua într-un ou de metal, apoi au dispărut, cu lumea lor cu tot? Aș avea ceva de înțeles?

Melisa zâmbește în somn. Am s-o mai las să doarmă.

Am să-ți vorbesc ție. Am să mă mulțumesc să-ți vorbesc, nu te voi ruga să-mi răspunzi. Poți s-o faci, dacă vrei. Eu am să-ți vorbesc. Când voi privi marea falsă pe care am plăsmuit-o în memoria asta puțină și lentă, când voi pune computerul să mai scormonească o dată prin binarele fără cap și coadă pe care Melisa le-a declarat genomuri – că, cine știe? – când o voi duce în brațe spre colibă. Vreau să cred că tu, pe Pământ, îți trăiești viața. Vreau să cred că nu te-ai întors în sicriul de gheață. Vreau să mi te imaginez fericită. Îmi dai voie?

Îmi dai voie să te știu fericită, acum? Să mi te imaginez spunând: „Ooo, aceasta este o zi fericită!", așa cum mi-ai șoptit atunci, când nici nu erai conștientă că o faci. Atât

mi-ajunge. Nu, nu trebuie să-mi răspunzi. Nu vreau să mă gândesc mai departe.

Uneori mă trezesc bătând cărările fanteziei către casă. Ce mă va aștepta acolo? O grădină a Edenului pogorâtă pe Pământ, în care nu mai există mici durere, nici întristare, nici suspin sau o planetă scufundată în iarnă nucleară? Între ele, sutele de ani fac totul posibil. Ce-o mai fi făcând tatăl tău? Oare o mai fi având putere de muncă? Poate ține dincolo de zidurile albe ale citadelei care împresoară coșciugul tău de gheață hoardele barbare? Sau zăceți cu toții în coșciuge, cu citadele cu tot?

Mă întorc. Mă veți aștepta? Sau veți fi plecat? Mie ce-mi lăsați?

Nu-mi pot da prea bine seama cum trece timpul. Parcă acuși am să ajung acasă, parcă acuși o să mor. Care era prima? Nu mai știu... tu mai știi? Cum era?

*

Angoasă. Privesc marea mea de jucărie și visez la nemărginire. Străbat căile cosmosului, parsec cu parsec. Aici nu e nimic, doar radiație, praf și, din când în când, câte un bolovan. Puncte, la ani, sute sau mii de ani-lumină îmi luminează calea. Sunt stele. Una dintre ele e casa ta. Străbat căile cosmosului, parsec cu parsec. Aici nu e nimic, doar radiație și, din când în când, praf. Puncte, la milioane, sute de milioane sau miliarde de ani-lumină îmi luminează calea. Sunt galaxii. Una dintre ele e casa ta. Străbat căile cosmosului, parsec cu parsec. Aici nu e nimic, doar, din când în când, radiație. Puncte, la milioane, sute de milioane sau miliarde de ani-lumină îmi luminează calea. Sunt roiuri de galaxii. Unul dintre ele e casa ta. Când demonii spațiului rod în scrâșnete

metalul navetei și mințile mele, nu mai știu care. Nu mai știu în ce roi, în ce galaxie, în jurul cărei stele... Vă văd atunci. pe voi, oamenii, scrijeliți pe-o suprafață enormă de metal. Pe-un elipsoid Dyson. Ultimii, uitați într-o sală de așteptare. Voi, cei din urmă, cei oropsiți, pentru care n-a mai fost loc în navele Terrei. Navele fugind de soarele imens și roșu. Cum arată soarele roșu? L-ați văzut? Emily a mea nu e printre voi, nu-i așa? Numai voi mă așteptați. Nemuritori. Așteptarea vă e ușoară, pentru că sunteți numere. Sunteți coduri în sinergia infernalului cosmos. Mă așteptați pe mine sau pe cine-o fi. Nu contează. Vreți doar să vină cineva să vă ia, cu o cursă de ocazie, și să vă treacă dincolo, după ai voștri. Să vă scape de nemurirea voastră.

Mulțumiri

Iar când demonii spațiului se domolesc și fălcile lor îmi slăbesc mințile din strânsoare, gândurile îmi zboară la toți acei oameni minunați care m-au suportat și sprijinit de-a lungul timpului și fără de care aș fi fost astăzi, fără doar și poate, mai sărac. Aș vrea să le pot mulțumi îndeajuns. O fac prin aceste ultime rânduri, în speranța că, dacă povestea mea va fi vreodată citită, la fel vor fi și ele.

Printre trosnituri de fiare îmi amintesc de familia mea de pe Pământ, de Dana, Nicole & Eric, și de prietenii de pe planeta mea: Dana M., Gabriel & Nina U., Bazil, Horia A., Ștefan V., Radu F., Dragoș Ț. și Silviu M.. Le mulțumesc lor pentru primul impuls.

Le mai mulțumesc apoi, cu ochii pierduți în neant, tuturor redactorilor care și-au bătut capul cu prozele mele și, din puținul lor timp, și-au rupt pentru a-mi da sfaturi. Lui Eugen Lenghel pentru că a fost primul care mi-a publicat proză, Antuzei Genescu pentru sinceritate și exigență, lui Marian Truță pentru foarte multele sale sfaturi, lui Cristian Tamaș pentru încurajări și în mod special lui Alexandru Ioan Despina pentru zecile de ore de sfătuire.

Când zgomotele încetează și spațiul pare calm, mă gândesc și la cei care, doar de dragul meu și al literaturii, mi-au dăruit impresii: la Teodora Matei, Cezarina Nicolae, Ileana Andreea Drop, Lucian Dragoș Bogdan, Liviu Surugiu, Oliviu Crâznic, Florin Pîtea, Silviu Mihai Gheorghe (*Assassinul*), Nic Dobre, Gigi Tănase, Cătălin Badea-Geracostea, Bebe, John Dobro și Daniel Timariu. Sper să ne revedem, cândva...

Uneori, stelele prind a se așeza în chipuri de oameni. Printre ele le văd și pe-ale Rodicăi Bretin, Voicu Bugariu și Sebastian A. Corn și aș vrea să le spun cât de mult înseamnă pentru mine faptul că ei mi-ai ascultat povestea și mi-au vorbit despre ea.

Și, înainte ca somnul cel fără fund să mă absoarbă, ultimele mele cuvinte de mulțumire se îndreaptă către Bogdan Hrib, cel care mi-a pus cuvintele pe hârtie, și către Michael Haulică, omul fără de care nimic nu s-ar fi întâmplat, iar această poveste, la fel ca multe altele, ar fi rămas doar un strigăt surd.

Vă mulțumesc tuturor. Vise plăcute!

ALEXANDRU LAMBA

sub steaua infraroşie

Merită o descoperire ştiinţifică, fie ea şi epocală, sacrificul unor destine omeneşti? Fiindcă un om poate fi la fel de important ca o stea, fie ea şi infraroşie. Iar Universul se naşte şi moare odată cu fiecare dintre noi.

Un space-opera plin de acţiune şi neprevăzut, cu un final cu totul neaşteptat.

Rodica Bretin

Un roman de dragoste în spaţiu, un roman al exploratorilor îndrăgostiţi, pentru care legile fizicii fac ca într-adevăr dragostea să fie fără sfîrşit, un roman care se adresează amatorilor de *romance* şi de *hard SF*, chiar dacă nici unii, nici alţii n-ar fi crezut că aşa ceva poate exista. Uite că Alexandru Lamba l-a scris şi chiar i-a reuşit!

Michael Haulică

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-749-124-1
9 786067 491241

Recomandat de:

4arte.ro
PRwave
TRITONIC SCI-FI
t... TRITONIC

Foto coperta 1 © ilbreakstock | Dreamstime.com